ISSN 1977-0766

Dziennik Urzędowy L 179
Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

29 czerwca 2013

Spis treści

I *Akty ustawodawcze*

DYREKTYWY

★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/35/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na zagrożenia spowodowane czynnikami fizycznymi (polami elektromagnetycznymi) (dwudziesta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) i uchylająca dyrektywę 2004/40/WE** 1

II *Akty o charakterze nieustawodawczym*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 626/2013 z dnia 27 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1344/2011 zawieszające cła autonomiczne wspólnej taryfy celnej na niektóre produkty rolne, produkty rybołówstwa i produkty przemysłowe** 22

★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 627/2013 z dnia 27 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 7/2010 otwierające i ustalające sposób zarządzania autonomicznymi kontyngentami taryfowymi Unii na niektóre produkty rolne i przemysłowe** 43

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 628/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie metod pracy stosowanych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego przy prowadzeniu inspekcji standaryzacyjnych i monitorowaniu stosowania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 736/2006** [1] 46

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 7 EUR

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 629/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. ustanawiające kolejne nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty z tytułu nadwyżek w roku gospodarczym 2012/2013** 55

★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 630/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. zmieniające załączniki do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii** [1] 60

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 631/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. uchylające rozporządzenie (WE) nr 546/2006 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 233/2012** [1]..... 84

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 632/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. zmieniające po raz 194. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida** 85

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 633/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 87

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 634/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 lipca 2013 r. 89

DECYZJE

2013/336/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 25 czerwca 2013 r. w sprawie zwiększenia liczby rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej** 92

2013/337/UE:

★ **Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie mianowania sędziów Sądu** 93

2013/338/UE:

★ **Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie mianowania sędziów Trybunału Sprawiedliwości** 94

2013/339/UE:

★ **Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie mianowania sędziego Sądu** 95

PL

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na wewnętrznej tylnej stronie okładki)

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/35/UE

z dnia 26 czerwca 2013 r.

w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na zagrożenia spowodowane czynnikami fizycznymi (polami elektromagnetycznymi) (dwudziesta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) i uchylająca dyrektywę 2004/40/WE

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 153 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na podstawie Traktatu Parlament Europejski i Rada mogą przyjąć w drodze dyrektyw minimalne wymagania w zakresie wspierania poprawy warunków, w szczególności środowiska pracy, w celu zagwarantowania lepszego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników. Takie dyrektywy nie powinny nakładać ograniczeń administracyjnych, finansowych i prawnych, które utrudniłyby tworzenie i rozwój małych i średnich przedsiębiorstw.

(2) Art. 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stanowi, że każdy pracownik ma prawo do warunków pracy szanujących jego zdrowie, bezpieczeństwo i godność.

(3) Po wejściu w życie dyrektywy 2004/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (polami elektromagnetycznymi) (osiemnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) [3] zainteresowane strony, w szczególności ze środowisk medycznych, wyraziły poważne obawy co do potencjalnego wpływu wdrożenia tej dyrektywy na stosowanie procedur medycznych opartych na obrazowaniu medycznym. Zgłoszono również obawy dotyczące wpływu dyrektywy na niektóre formy działalności przemysłowej.

(4) Komisja uważnie przeanalizowała argumenty przedstawione przez zainteresowane strony i po przeprowadzeniu szeregu konsultacji postanowiła ponownie szczegółowo rozpatrzyć niektóre przepisy dyrektywy 2004/40/WE w oparciu o nowe informacje naukowe przedstawione przez ekspertów o międzynarodowej renomie.

(5) Dyrektywa 2004/40/WE została zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/46/WE [4], w wyniku czego termin transpozycji dyrektywy 2004/40/WE został odroczony o cztery lata, a następnie dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/11/UE [5], w wyniku czego termin ten został odroczony do dnia 31 października 2013 r. Miało to pozwolić Komisji na przedłożenie nowego wniosku, a współustawodawcom na przyjęcie nowej dyrektywy opartej na nowszych i bardziej rzetelnych dowodach.

(6) Dyrektywę 2004/40/WE należy uchylić i wprowadzić bardziej odpowiednie i proporcjonalne środki chroniące pracowników przed zagrożeniami związanymi z polami elektromagnetycznymi. Dyrektywa ta nie dotyczyła skutków odległych, w tym możliwych skutków rakotwórczych narażenia na zmienne w czasie pola elektryczne, magnetyczne i elektromagnetyczne, odnośnie do których nie ma obecnie jednoznacznych dowodów naukowych na istnienie związku przyczynowego. Celem

[1] Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 47.
[2] Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 czerwca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 czerwca 2013 r.
[3] Dz.U. L 159 z 30.4.2004, s. 1.
[4] Dz.U. L 114 z 26.4.2008, s. 88.
[5] Dz.U. L 110 z 24.4.2012, s. 1.

niniejszej dyrektywy jest uwzględnienie wszystkich znanych bezpośrednich skutków biofizycznych i skutków pośrednich, wywoływanych przez pola elektromagnetyczne, nie tylko po to, aby zapewnić zdrowie i bezpieczeństwo każdego indywidualnego pracownika, lecz także stworzyć minimalne podstawy ochrony wszystkich pracowników w Unii, przy jednoczesnym ograniczeniu ewentualnych zakłóceń konkurencji.

(7) Niniejsza dyrektywa nie dotyczy sugerowanych skutków odległych narażenia na pola elektromagnetyczne, ponieważ nie ma obecnie ugruntowanych dowodów naukowych istnienia związku przyczynowego w tym zakresie. Jednak w przypadku pojawienia się takich ugruntowanych dowodów naukowych Komisja powinna rozważyć najbardziej odpowiednie środki służące uwzględnieniu tych skutków i w drodze sprawozdania dotyczącego praktycznego wdrażania niniejszej dyrektywy informować o nich Parlament Europejski i Radę. Wykonując ten obowiązek, Komisja powinna wziąć pod uwagę nie tylko odpowiednie informacje otrzymane od państw członkowskich, ale również najnowsze dostępne wyniki badań i nową wiedzę naukową wynikającą z danych w tej dziedzinie.

(8) Należy ustanowić minimalne wymagania, pozostawiając w ten sposób państwom członkowskim możliwość utrzymania lub przyjęcia bardziej korzystnych przepisów w zakresie ochrony pracowników, w szczególności poprzez ustalenie niższych interwencyjnych poziomów narażenia (IPN) lub granicznych poziomów oddziaływania (GPO) dla pól elektromagnetycznych. Wdrożenie niniejszej dyrektywy nie powinno jednak służyć uzasadnieniu jakiegokolwiek pogorszenia w stosunku do dotychczasowej sytuacji w poszczególnych państwach członkowskich.

(9) System ochrony przed polami elektromagnetycznymi powinien ograniczać się do określenia, bez nadmiernej szczegółowości, celów, jakie należy osiągnąć, zasad, jakich należy przestrzegać, i podstawowych wartości, jakie należy stosować, tak aby umożliwić państwom członkowskim równorzędne spełnienie minimalnych wymagań.

(10) W celu ochrony pracowników narażonych na pola elektromagnetyczne konieczne jest przeprowadzenie skutecznej i efektywnej oceny zagrożeń. Obowiązek ten powinien być jednak proporcjonalny do sytuacji w miejscu pracy. Należy zatem stworzyć system ochronny grupujący różne zagrożenia w prosty, stopniowany i łatwo zrozumiały sposób. W konsekwencji odniesienie do różnych wskaźników i typowych sytuacji, które powinno być zawarte w praktycznych przewodnikach, może w użyteczny sposób pomóc pracodawcom w wypełnianiu ich obowiązków.

(11) Niepożądane skutki dla organizmu człowieka zależą od częstotliwości pola elektromagnetycznego lub promieniowania, na które jest on narażony. Dlatego też systemy ograniczania narażenia muszą być oparte na charakterystyce narażenia i częstotliwości, tak aby mogły odpowiednio chronić pracowników narażonych na pola elektromagnetyczne.

(12) Poziom narażenia na pola elektromagnetyczne może być skuteczniej obniżany poprzez uwzględnienie środków zapobiegawczych przy projektowaniu miejsc pracy oraz poprzez przyznanie pierwszeństwa ograniczaniu zagrożeń u źródła ich powstawania przy doborze sprzętu, procedur i metod pracy. W ten sposób przepisy dotyczące sprzętu i metod pracy przyczyniają się do ochrony pracowników, których to dotyczy. Należy jednak unikać powielania ocen, w przypadku gdy sprzęt roboczy spełnia wymogi odnośnych przepisów Unii dotyczących produktów, ustanawiających surowsze poziomy bezpieczeństwa niż te przewidziane w niniejszej dyrektywie. Pozwala to w wielu przypadkach na uproszczoną ocenę.

(13) W celu poprawy bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników pracodawcy powinni dokonywać niezbędnych zmian w świetle postępu technicznego i wiedzy naukowej dotyczącej zagrożeń związanych z narażeniem na pola elektromagnetyczne.

(14) Ponieważ niniejsza dyrektywa jest dyrektywą szczegółową w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy [1], w konsekwencji dyrektywa 89/391/EWG ma zastosowanie w odniesieniu do narażenia pracowników na pola elektromagnetyczne niezależnie od bardziej rygorystycznych lub szczegółowych przepisów niniejszej dyrektywy.

(15) Wielkości fizyczne, GPO i IPN określone w niniejszej dyrektywie są oparte na zaleceniach Międzynarodowej Komisji Ochrony przed Promieniowaniem Niejonizującym (ICNIRP) i należy je brać pod uwagę zgodnie z zasadami ICNIRP, o ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej.

(16) W celu zapewnienia aktualności niniejszej dyrektywy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do czysto technicznych zmian w załącznikach, w celu uwzględniania rozporządzeń i dyrektyw przyjmowanych w dziedzinie harmonizacji technicznej i normalizacji, postępu technicznego, zmian najbardziej właściwych norm lub specyfikacji oraz nowych wyników badań naukowych dotyczących zagrożeń związanych z polami elektromagnetycznymi, a także w celu dostosowania IPN. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

[1] Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

(17) Jeżeli wprowadzenie czysto technicznych zmian w załącznikach okaże się konieczne, Komisja powinna ściśle współpracować z Komitetem Doradczym ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy ustanowionym w decyzji Rady z dnia 22 lipca 2003 r. ([1]).

(18) W wyjątkowych przypadkach, gdy będzie to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, taką jak możliwe bezpośrednie zagrożenia zdrowia i bezpieczeństwa pracowników wynikające z narażenia na pola elektromagnetyczne, należy przewidzieć możliwość zastosowania trybu pilnego do aktów delegowanych przyjmowanych przez Komisję.

(19) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ([2]) państwa członkowskie zobowiązały się do załączenia, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związek między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

(20) System obejmujący GPO i IPN, w stosownych przypadkach, powinien być postrzegany jako środek ułatwiający zapewnienie wysokiego poziomu ochrony przed niekorzystnymi skutkami dla zdrowia i zagrożeniami bezpieczeństwa, które mogą wynikać z narażenia na pola elektromagnetyczne. System taki może być jednak sprzeczny ze szczególnymi warunkami prowadzenia niektórych rodzajów działalności, takich jak stosowanie techniki rezonansu magnetycznego w sektorze medycznym. Należy zatem wziąć pod uwagę te szczególne warunki.

(21) Zważywszy na specyfikę sił zbrojnych i aby umożliwić im skuteczne działanie i interoperacyjność, w tym podczas wspólnych międzynarodowych ćwiczeń wojskowych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zastosowania równoważnych lub bardziej szczegółowych systemów ochrony, takich jak uzgodnione w skali międzynarodowej normy, np. normy NATO, pod warunkiem zapobieżenia niekorzystnym skutkom dla zdrowia i zagrożeniom bezpieczeństwa.

(22) Pracodawcy powinni być zobowiązani do zapewnienia, aby zagrożenia spowodowane polami elektromagnetycznymi w pracy zostały wyeliminowane lub ograniczone do minimum. Możliwe jest jednak, że w niektórych szczególnych przypadkach i w należycie uzasadnionych okolicznościach dojdzie jedynie tymczasowo do przekroczenia GPO określonych w niniejszej dyrektywie. W takim przypadku pracodawcy powinni być zobowiązani do podjęcia niezbędnych działań w celu jak najszybszego przywrócenia zgodności z GPO.

(23) System zapewniający wysoki poziom ochrony przed niekorzystnymi skutkami dla zdrowia i zagrożeniami bezpieczeństwa, które mogą wynikać z narażenia na pola elektromagnetyczne, powinien należycie uwzględniać szczególne grupy pracowników szczególnie zagrożonych i zapobiegać zakłócaniu lub wpływaniu na działanie wyrobów medycznych, takich jak protezy metalowe, stymulatory serca i defibrylatory, implanty ślimakowe i inne implanty lub wyroby medyczne przeznaczone do wprowadzenia w części do ludzkiego ciała. Zakłócenia, zwłaszcza w pracy stymulatorów, mogą wystąpić przy poziomie nieprzekraczającym IPN, a zatem powinny być one przedmiotem stosownych środków zapobiegawczych i ochronnych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa, będąca dwudziestą dyrektywą szczegółową w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG, ustanawia minimalne wymagania w zakresie ochrony pracowników przed zagrożeniami zdrowia i bezpieczeństwa wynikającymi lub mogącymi wynikać z narażenia na pola elektromagnetyczne w czasie pracy.

2. Zakres zastosowania niniejszej dyrektywy obejmuje wszystkie znane bezpośrednie skutki biofizyczne oraz skutki pośrednie wywoływane przez pola elektromagnetyczne.

3. Graniczne poziomy oddziaływania (GPO) określone w niniejszej dyrektywie obejmują wyłącznie poparte ugruntowanymi dowodami naukowymi powiązania między natychmiastowymi bezpośrednimi skutkami biofizycznymi a narażeniem na pola elektromagnetyczne.

4. Zakres zastosowania niniejszej dyrektywy nie obejmuje sugerowanych skutków odległych.

Komisja śledzi najnowsze osiągnięcia naukowe. W przypadku pojawienia się ugruntowanych dowodów naukowych dotyczących sugerowanych skutków odległych Komisja rozważa odpowiednią reakcję polityczną, w tym, w stosownym przypadku, przedstawienie wniosku ustawodawczego dotyczącego takich skutków. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 15, Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o sytuacji w tym zakresie.

5. Zakres zastosowania niniejszej dyrektywy nie obejmuje zagrożeń wynikających z kontaktu z przewodami pod napięciem.

6. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych lub szczegółowych przepisów niniejszej dyrektywy, dyrektywa 89/391/EWG ma w dalszym ciągu pełne zastosowanie do całego obszaru określonego w ust. 1.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

a) „pola elektromagnetyczne” oznaczają pola elektrostatyczne, pola magnetostatyczne oraz zmienne w czasie pola elektryczne, magnetyczne i elektromagnetyczne o częstotliwości do 300 GHz;

([1]) Dz.U. C 218 z 13.9.2003, s. 1.
([2]) Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

b) „bezpośrednie skutki biofizyczne" oznaczają skutki w organizmie ludzkim bezpośrednio spowodowane jego przebywaniem w polu elektromagnetycznym, włączając w to:

(i) skutki termiczne, takie jak ogrzanie tkanki przez pochłoniętą w niej energię pól elektromagnetycznych;

(ii) skutki nietermiczne, takie jak pobudzenie mięśni, nerwów lub narządów zmysłów. Skutki te mogą mieć szkodliwy wpływ na zdrowie psychiczne i fizyczne narażonych pracowników. Ponadto pobudzenie narządów zmysłów może prowadzić do przejściowych objawów, takich jak zawroty głowy czy wrażenia wzrokowe. Skutki te mogą powodować przejściowe uciążliwości lub wpływać na funkcje poznawcze lub inne funkcje mózgu lub mięśni, przez co mogą wpływać na zdolność pracownika do bezpiecznego wykonywania pracy, tj. zagrożenia bezpieczeństwa; oraz

(iii) prądy kończynowe;

c) „skutki pośrednie" oznaczają skutki wywołane obecnością obiektu w polu elektromagnetycznym, które mogą spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub zdrowia, takie jak:

(i) zakłócenie działania elektronicznego sprzętu medycznego i elektronicznych wyrobów medycznych, w tym stymulatorów serca i innych implantów lub wyrobów medycznych przeznaczonych do wprowadzenia w części do ludzkiego ciała;

(ii) zagrożenie gwałtownym przemieszczaniem się przedmiotów ferromagnetycznych w polach magnetostatycznych;

(iii) uruchomienie urządzeń elektrowybuchowych (detonatorów);

(iv) pożary i wybuchy w wyniku zapalenia materiałów łatwopalnych od iskier wywołanych przez pola indukowane, prądy kontaktowe lub wyładowania iskrowe; oraz

(v) prądy kontaktowe;

d) „graniczne poziomy oddziaływania (GPO)" oznaczają wartości określone na podstawie względów biofizycznych i biologicznych, w szczególności popartych ugruntowanymi naukowymi dowodami istnienia natychmiastowych i ostrych skutków bezpośrednich, tj. skutków termicznych i pobudzenia elektrycznego tkanek;

e) „górne GPO (GPOg)" oznaczają takie GPO, po przekroczeniu których pracownicy mogą doznawać niekorzystnych skutków dla zdrowia, takich jak ogrzanie tkanek lub pobudzenie tkanki nerwowej i mięśniowej;

f) „dolne GPO (GPOd)" oznaczają takie GPO, po przekroczeniu których pracownicy mogą doznawać przejściowych zakłóceń percepcji zmysłowej i niewielkich zmian funkcji mózgu;

g) „interwencyjne poziomy narażenia (IPN)" oznaczają poziomy operacyjne ustalone w celu uproszczenia procesu wykazywania zgodności z odnośnymi GPO lub, w odpowiednich przypadkach, w celu podjęcia odpowiednich środków ochronnych lub zapobiegawczych wyszczególnionych w niniejszej dyrektywie.

W załączniku II użyto następującej terminologii dotyczącej IPN:

(i) dla pól elektrycznych „dolne IPN (IPNd)" i „górne IPN (IPNg)" oznaczają poziomy odnoszące się do szczególnych środków ochronnych lub zapobiegawczych wyszczególnionych w niniejszej dyrektywie; oraz

(ii) dla pól magnetycznych „dolne IPN (IPNd)" oznaczają poziomy, które odnoszą się do dolnych GPO, a „górne INP (IPNg)" – do górnych GPO.

Artykuł 3

Graniczne poziomy oddziaływania i interwencyjne poziomy narażenia

1. Wielkości fizyczne odnoszące się do narażenia na pola elektromagnetyczne zostały przedstawione w załączniku I. Górne GPO, dolne GPO oraz IPN są określone w załącznikach II i III.

2. Państwa członkowskie nakładają na pracodawców wymóg zapewnienia, aby narażenie pracowników na pola elektromagnetyczne nie przekraczało górnych GPO i dolnych GPO określonych w załączniku II, w odniesieniu do skutków nietermicznych i w załączniku III, w odniesieniu do skutków termicznych. Przestrzeganie górnych GPO i dolnych GPO musi być ustanowione za pomocą odpowiednich procedur oceny narażenia, o których mowa w art. 4. W przypadku gdy narażenie pracowników na pola elektromagnetyczne przekracza GPO, pracodawca podejmuje natychmiastowe działania zgodnie z art. 5 ust. 8.

3. Do celów niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy wykazano, że odnośne IPN określone w załącznikach II i III nie zostały przekroczone, uznaje się, że pracodawca przestrzega górnych GPO i dolnych GPO. W przypadku gdy narażenie przekracza IPN, pracodawca podejmuje działania zgodnie z art. 5 ust. 2, chyba że ocena przeprowadzona zgodnie z art. 4 ust. 1, 2 i 3 wykaże, że nie przekroczono odnośnych GPO oraz że można wykluczyć zagrożenia bezpieczeństwa.

Niezależnie od akapitu pierwszego, narażenie może przekroczyć:

a) dolne IPN dla pól elektrycznych (załącznik II, tabela B1) w przypadkach uzasadnionych stosowaną praktyką lub technologią, pod warunkiem że nie zostały przekroczone dolne GPO (załącznik II, tabela A3); albo

(i) górne GPO (załącznik II, tabela A2) nie zostały przekroczone;

(ii) nadmierne wyładowania iskrowe i prądy kontaktowe (załącznik II, tabela B3) zostały uniemożliwione za pomocą szczególnych środków ochronnych określonych w art. 5 ust. 6; oraz

(iii) poinformowano pracowników na temat sytuacji, o których mowa w art. 6 lit. f);

b) dolne IPN dla pól magnetycznych (załącznik II, tabela B2) w przypadkach uzasadnionych stosowaną praktyką lub technologią, również w okolicy głowy i tułowia, podczas dnia pracy, pod warunkiem że nie zostały przekroczone dolne GPO (załącznik II, tabela A3); albo

(i) dolne GPO zostały przekroczone jedynie tymczasowo;

(ii) górne GPO (załącznik II, tabela A2) nie zostały przekroczone;

(iii) podjęto działania zgodnie z art. 5 ust. 9, w przypadku wystąpienia objawów przejściowych zgodnie z lit. a) tego ustępu; oraz

(iv) poinformowano pracowników na temat sytuacji, o których mowa w art. 6 lit. f).

4. Niezależnie od ust. 2 i 3, narażenie może przekroczyć:

a) dolne GPO (załącznik II, tabela A1) podczas dnia pracy, w przypadku gdy jest to uzasadnione stosowaną praktyką lub technologią, pod warunkiem że:

(i) zostały przekroczone jedynie tymczasowo;

(ii) górne GPO (załącznik II, tabela A1) nie zostały przekroczone;

(iii) przyjęto szczególne środki ochronne zgodnie z art. 5 ust. 7;

(iv) podjęto działania zgodnie z art. 5 ust. 9, w przypadku wystąpienia objawów przejściowych zgodnie z lit. b) tego ustępu; oraz

(v) poinformowano pracowników na temat sytuacji, o których mowa w art. 6 lit. f);

b) dolne GPO (załącznik II, tabela A3 i załącznik III, tabela A2) podczas dnia pracy, w przypadku gdy jest to uzasadnione stosowaną praktyką lub technologią, pod warunkiem że:

(i) zostały przekroczone jedynie tymczasowo;

(ii) górne GPO (załącznik II, tabela A2 i załącznik III, tabele A1 i A3) nie zostały przekroczone;

(iii) podjęto działania zgodnie z art. 5 ust. 9, w przypadku wystąpienia objawów przejściowych zgodnie z lit. a) tego ustępu; oraz

(iv) poinformowano pracowników na temat sytuacji, o których mowa w art. 6 lit. f).

ROZDZIAŁ II

OBOWIĄZKI PRACODAWCÓW

Artykuł 4

Ocena zagrożeń i określenie narażenia

1. Wypełniając obowiązki określone w art. 6 ust. 3 i art. 9 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG, pracodawca ocenia wszystkie rodzaje zagrożeń, na które pracownicy są narażeni w miejscu pracy z powodu pól elektromagnetycznych oraz, w razie potrzeby, dokonuje pomiaru lub obliczeń poziomu pól elektromagnetycznych, na które narażeni są pracownicy.

Bez uszczerbku dla art. 10 dyrektywy 89/391/EWG i art. 6 niniejszej dyrektywy, ocena ta może zostać na żądanie podana do publicznej wiadomości zgodnie z odnośnymi przepisami prawa Unii i prawa krajowego. W szczególności, w przypadku przetwarzania danych osobowych pracowników w trakcie takiej oceny, jakakolwiek publikacja musi spełniać wymogi dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych [1] oraz prawa krajowego państw członkowskich wykonującego tę dyrektywę. Z zastrzeżeniem przypadku gdy za ujawnieniem oceny przemawia nadrzędny interes publiczny, organy władz publicznych posiadające kopię oceny mogą odmówić dostępu do niej lub odrzucić żądanie o podanie jej do publicznej wiadomości, w przypadku gdy jej ujawnienie mogłoby naruszyć ochronę interesów handlowych pracodawcy, w tym dotyczących własności intelektualnej. Pracodawca może odmówić ujawnienia oceny lub podania jej do publicznej wiadomości na takich samych warunkach, zgodnie z odnośnymi przepisami Unii i prawa krajowego.

2. Do celów oceny, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, pracodawca rozpoznaje i ocenia pola elektromagnetyczne w miejscu pracy, uwzględniając odpowiednie praktyczne przewodniki, o których mowa w art. 14, i inne odpowiednie normy lub wytyczne zapewnione przez dane państwo członkowskie, w tym bazy danych dotyczących narażeń. Niezależnie od obowiązków pracodawcy określonych w niniejszym artykule, w stosownych przypadkach pracodawca jest również uprawniony do uwzględniania poziomów emisji i innych właściwych danych odnoszących się do bezpieczeństwa, dostarczonych dla sprzętu przez producenta lub dystrybutora zgodnie z odpowiednimi przepisami Unii, w tym oceny zagrożeń, jeżeli mają one zastosowanie do warunków narażenia w miejscu pracy lub w miejscu instalacji.

3. Jeżeli na podstawie ogólnie dostępnych informacji nie można wiarygodnie stwierdzić zgodności z GPO, ocena narażenia jest przeprowadzana na podstawie pomiarów lub obliczeń. W takim przypadku ocena uwzględnia niepewność pomiarów lub obliczeń – taką jak błędy metod numerycznych, modelowania źródeł, geometrii fantomów i właściwości elektrycznych tkanek i materiałów – określoną zgodnie z odpowiednią dobrą praktyką w tej dziedzinie.

[1] Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

4. Ocena, pomiar lub obliczenia, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, są planowane i przeprowadzane przez kompetentne służby lub osoby w należytych odstępach czasu, z uwzględnieniem wskazówek udzielonych na podstawie niniejszej dyrektywy i szczególnym uwzględnieniem przepisów art. 7 i 11 dyrektywy 89/391/EWG dotyczących koniecznych kompetentnych służb lub osób oraz konsultacji z pracownikami i ich uczestnictwa. Dane uzyskane z oceny, pomiarów lub obliczeń poziomu narażenia zachowuje się w odpowiedniej możliwej do odtworzenia postaci, umożliwiającej zapoznanie się z nimi na późniejszym etapie, zgodnie z prawem krajowym i krajową praktyką.

5. Dokonując oceny ryzyka zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG, pracodawca zwraca szczególną uwagę na:

a) górne GPO, dolne GPO oraz IPN, o których mowa w art. 3 i załącznikach II i III do niniejszej dyrektywy;

b) częstotliwość, poziom, czas trwania i rodzaj narażenia, w tym jego rozkład w organizmie pracownika i w przestrzeni miejsca pracy;

c) wszelkie bezpośrednie skutki biofizyczne;

d) wszelkie skutki dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa pracowników szczególnie zagrożonych, w szczególności pracowników używających aktywnych lub pasywnych wszczepionych wyrobów medycznych, takich jak stymulatory serca, pracowników używających wyrobów medycznych przeznaczonych do wprowadzenia w części do ludzkiego ciała, takich jak pompy insulinowe, oraz pracownic w ciąży;

e) wszelkie skutki pośrednie;

f) istnienie sprzętu zastępczego przeznaczonego do zmniejszania poziomu narażenia na pola elektromagnetyczne;

g) odpowiednie informacje uzyskane w wyniku profilaktycznej opieki lekarskiej, o której mowa w art. 8;

h) informacje dostarczone przez producenta sprzętu;

i) inne odpowiednie informacje związane ze zdrowiem lub bezpieczeństwem;

j) wielorakie źródła narażenia;

k) jednoczesne narażenie na pola o różnych częstotliwościach.

6. Ocena narażenia nie jest konieczna w miejscach pracy, które są dostępne dla ogółu ludności, jeżeli dokonano już oceny zgodnie z przepisami dotyczącymi ograniczenia narażenia ogółu ludności na pola elektromagnetyczne, jeżeli przestrzegane są przewidziane w tych przepisach ograniczenia w odniesieniu do pracowników oraz jeżeli wykluczono zagrożenia zdrowia i bezpieczeństwa. Uznaje się, że warunki te są spełnione, w przypadku gdy sprzęt powszechnego użytku jest użytkowany zgodnie z przeznaczeniem i spełnia przepisy Unii dotyczące produktów, ustalające bardziej rygorystyczne poziomy bezpieczeństwa niż podane w niniejszej dyrektywie oraz nie jest używany żaden inny sprzęt.

7. Pracodawca posiada ocenę ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/391/EWG i rozpoznaje, jakie środki muszą być podjęte zgodnie z art. 5 niniejszej dyrektywy. Ocena ryzyka może zawierać powody, dla których pracodawca uważa, że rodzaj i stopień zagrożeń związanych z polami elektromagnetycznymi nie czynią dalszej szczegółowej oceny ryzyka konieczną. Ocena ryzyka jest regularnie aktualizowana, w szczególności jeśli nastąpiły istotne zmiany, które mogły spowodować jej nieaktualność, lub jeśli wyniki profilaktycznej opieki lekarskiej, o której mowa w art. 8, wykażą konieczność jej aktualizacji.

Artykuł 5

Przepisy mające na celu unikanie lub ograniczanie zagrożeń

1. Uwzględniając postęp techniczny i dostępność środków ograniczających wytwarzanie pól elektromagnetycznych u źródła, pracodawca podejmuje niezbędne działania zapewniające eliminację lub ograniczenie do minimum zagrożeń w miejscu pracy z powodu pól elektromagnetycznych.

Ograniczenie zagrożeń wynikających z narażenia na pola elektromagnetyczne opiera się na ogólnych zasadach zapobiegania określonych w art. 6 ust. 2 dyrektywy 89/391/EWG.

2. Na podstawie oceny zagrożeń, o której mowa w art. 4, w przypadku przekroczenia odpowiednich IPN, o których mowa w art. 3 i w załącznikach II i III, pracodawca opracowuje i wdraża plan działań obejmujący środki techniczne lub organizacyjne mające zapobiec przekroczeniu górnych GPO i dolnych GPO, chyba że ocena przeprowadzona zgodnie z art. 4 ust. 1, 2 i 3 dowodzi, że odpowiednie GPO nie zostały przekroczone oraz że można wykluczyć zagrożenia bezpieczeństwa; plan działań uwzględnia w szczególności:

a) inne metody pracy, które wiążą się z mniejszym narażeniem na pola elektromagnetyczne;

b) wybór sprzętu emitującego słabsze pola elektromagnetyczne, z uwzględnieniem pracy, którą należy wykonać;

c) środki techniczne mające zmniejszać emisję pól elektromagnetycznych, w tym, w razie potrzeby, zastosowanie blokad, ekranów lub podobnych mechanizmów ochrony zdrowia;

d) odpowiednie środki dotyczące dostępu i wytyczenia granic, takie jak sygnały, etykiety, oznakowanie na podłodze, ogrodzenia, w celu ograniczenia lub kontroli dostępu;

e) w przypadku narażenia na pola elektryczne – środki i procedury kontroli wyładowań iskrowych i prądów kontaktowych za pomocą środków technicznych i szkolenia pracowników;

f) właściwe programy konserwacji sprzętu roboczego, miejsc pracy i systemów stanowisk pracy;

g) projektowanie i rozmieszczenie miejsc pracy i stanowisk pracy;

h) ograniczenia czasu i poziomu narażenia; oraz

i) dostępność odpowiednich środków ochrony indywidualnej.

3. Na podstawie oceny zagrożeń, o której mowa w art. 4, pracodawca opracowuje i wdraża plan działań obejmujący środki techniczne lub organizacyjne służące zapobieganiu wszelkim zagrożeniom dla pracowników szczególnie zagrożonych, oraz wszelkim zagrożeniom spowodowanym skutkami pośrednimi, o których mowa w art. 4.

4. Poza zapewnieniem informacji określonych w art. 6 niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 15 dyrektywy 89/391/EWG pracodawca dostosowuje środki, o których mowa w niniejszym artykule, do wymagań pracowników szczególnie zagrożonych oraz, jeśli ma to zastosowanie, do indywidualnych ocen zagrożenia, w szczególności wobec pracowników, którzy zadeklarowali, że używają aktywnych lub pasywnych wszczepionych wyrobów medycznych, takich jak stymulatory serca, lub wyrobów medycznych przeznaczonych do wprowadzenia w części do ludzkiego ciała, takich jak pompy insulinowe, lub wobec pracownic w ciąży, które poinformowały o swoim stanie pracodawcę.

5. Na podstawie oceny zagrożeń, o której mowa w art. 4, miejsca pracy, w których pracownicy mogliby być narażeni na pola elektromagnetyczne, których poziomy przekraczają IPN, są odpowiednio oznakowywane zgodnie z załącznikami II i III oraz z dyrektywą Rady 92/58/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących znaków bezpieczeństwa i/lub zdrowia w miejscu pracy (dziewiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ([1]). Obszary te są rozpoznane, a dostęp do nich w stosownych przypadkach ograniczony. Jeżeli dostęp do tych obszarów jest odpowiednio ograniczony z innych powodów, a pracownicy zostali poinformowani o zagrożeniach spowodowanych polami elektromagnetycznymi, nie są wymagane znaki i ograniczenia dostępu specyficzne dla pól elektromagnetycznych.

6. W przypadkach gdy zastosowanie ma art. 3 ust. 3 lit. a) podejmuje się szczególne środki ochronne, takie jak szkolenie pracowników zgodnie z art. 6 oraz stosowanie środków technicznych i ochrony osobistej, na przykład uziemianie przedmiotów roboczych, łączenie elektryczne pracowników z przedmiotami roboczymi (łączenie ekwipotencjalne) oraz, w odpowiednich przypadkach i zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 89/656/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. w sprawie minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników korzystających z wyposażenia ochronnego (trzecia dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ([2]), stosowanie obuwia i rękawic izolacyjnych oraz odzieży ochronnej.

7. W przypadkach gdy zastosowanie ma art. 3 ust. 4 lit. a), podejmuje się szczególne środki ochronne, takie jak kontrola poruszania się.

8. Pracownicy nie mogą być narażeni ponad górne GPO i dolne GPO, chyba że spełnione zostały warunki określone w art. 10 ust. 1 lit. a) lub c) albo w art. 3 ust. 3 lub 4. Jeżeli pomimo środków podjętych przez pracodawcę górne GPO i dolne GPO zostaną przekroczone, pracodawca niezwłocznie podejmuje działania w celu zmniejszenia narażenia do poziomu nieprzekraczającego tych GPO. Pracodawca rozpoznaje i rejestruje przyczyny przekroczenia górnych GPO i dolnych GPO oraz odpowiednio dostosowuje środki ochrony i środki zapobiegawcze, tak aby zapobiec ponownemu przekroczeniu tych wartości. Dostosowane środki ochrony i środki zapobiegawcze zachowuje się w odpowiedniej możliwej do odtworzenia postaci, tak aby umożliwić zapoznanie się z nimi na późniejszym etapie, zgodnie z prawem krajowym i krajową praktyką.

9. W przypadkach gdy zastosowanie ma art. 3 ust. 3 i 4 i gdy pracownik zgłasza wystąpienie przejściowych objawów, pracodawca w razie konieczności aktualizuje ocenę zagrożeń i środki zapobiegawcze. Przejściowe objawy mogą obejmować:

a) percepcję zmysłową i objawy w funkcjonowaniu ośrodkowego układu nerwowego w głowie, spowodowane zmiennymi w czasie polami elektromagnetycznymi; oraz

b) skutki oddziaływania pola magnetostatycznego, takie jak zawroty głowy i mdłości.

Artykuł 6

Informowanie i szkolenie pracowników

Bez uszczerbku dla art. 10 i 12 dyrektywy 89/391/EWG, pracodawca zapewnia pracownikom, których może dotyczyć narażenie na zagrożenia związane z polami elektromagnetycznymi w pracy, lub ich przedstawicielom, wszelkie niezbędne informacje i szkolenia w zakresie wyników oceny zagrożeń przewidzianej w art. 4 niniejszej dyrektywy, dotyczące w szczególności:

a) środków podjętych w ramach wykonania niniejszej dyrektywy;

b) wartości i zasad dotyczących GPO i IPN oraz związanych z nimi możliwych zagrożeń i podjętych środków zapobiegawczych;

c) możliwych pośrednich skutków narażenia;

d) wyników ocen, pomiarów lub obliczeń poziomu narażenia na pola elektromagnetyczne, przeprowadzonych zgodnie z art. 4 niniejszej dyrektywy;

e) sposobów wykrywania i zgłaszania skutków narażenia niekorzystnych dla zdrowia;

f) możliwości wystąpienia objawów i doznań przejściowych związanych ze skutkami w ośrodkowym lub obwodowym układzie nerwowym;

([1]) Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 23.
([2]) Dz.U. L 393 z 30.12.1989, s. 18.

g) okoliczności uprawniających pracowników do profilaktycznej opieki lekarskiej;

h) bezpiecznych sposobów pracy, minimalizujących zagrożenia wynikające z narażenia;

i) pracowników szczególnie zagrożonych, o których mowa w art. 4 ust. 5 lit. d) oraz w art. 5 ust. 3 i 4 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7

Konsultacje z pracownikami i ich uczestnictwo

Konsultacje z pracownikami lub ich przedstawicielami oraz ich uczestnictwo odbywają się zgodnie z art. 11 dyrektywy 89/391/EWG.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY RÓŻNE

Artykuł 8

Profilaktyczna opieka lekarska

1. W celu zapobieżenia wszelkim niekorzystnym dla zdrowia skutkom narażenia na pola elektromagnetyczne oraz ich wczesnego zdiagnozowania prowadzona jest odpowiednia profilaktyczna opieka lekarska zgodnie z art. 14 dyrektywy 89/391/EWG. Dokumentację medyczną i jej dostępność zapewnia się zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową.

2. Zgodnie z prawem krajowym i krajową praktyką wyniki uzyskane w skutek profilaktycznej opieki lekarskiej są zachowywane w odpowiedniej formie, aby umożliwić wgląd do nich w późniejszym terminie, pod warunkiem spełnienia wymogów zachowania poufności. Poszczególni pracownicy mają dostęp do swojej dokumentacji medycznej na żądanie.

W przypadku zgłoszenia przez pracownika jakichkolwiek niepożądanych lub nieoczekiwanych skutków dla zdrowia lub w przypadku stwierdzenia jakiegokolwiek narażania przekraczającego GPO, pracodawca zapewnia, aby temu pracownikowi (pracownikom) udostępniono odpowiednie badania lekarskie lub indywidualną profilaktyczną opiekę lekarską, zgodnie z prawem krajowym i krajową praktyką.

Takie badania lub opieka lekarska są dostępne w godzinach wybranych przez pracownika, przy czym pracownik nie ponosi żadnych związanych z tym kosztów.

Artykuł 9

Sankcje

Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 10

Odstępstwa

1. W drodze odstępstwa od art. 3, lecz bez uszczerbku dla art. 5 ust. 1, zastosowanie ma co następuje:

a) narażenie może przekraczać GPO, jeżeli jest związane z instalacją, próbami, użytkowaniem, działalnością rozwojową, remontami lub działalnością badawczą związanymi ze sprzętem do obrazowania techniką rezonansu magnetycznego przeznaczonym dla pacjentów w sektorze zdrowia, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:

(i) ocena zagrożeń przeprowadzona zgodnie z art. 4 wykazała, że zostały przekroczone GPO;

(ii) zastosowano wszystkie środki techniczne lub organizacyjne, z uwzględnieniem najnowszego stanu wiedzy;

(iii) okoliczności należycie uzasadniają przekraczanie GPO;

(iv) uwzględniono charakterystykę miejsca pracy, sprzętu roboczego lub praktyk roboczych; oraz

(v) pracodawca wykaże, że pracownicy są w dalszym ciągu chronieni przed niekorzystnymi skutkami dla zdrowia i zagrożeniami bezpieczeństwa, w tym poprzez zapewnienie przestrzegania instrukcji bezpiecznego użytkowania dostarczonych przez producenta zgodnie z dyrektywą Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącą wyrobów medycznych [1];

b) państwa członkowskie mogą dopuścić stosowanie równoważnego lub bardziej szczegółowego systemu ochrony dotyczącego personelu pracującego przy urządzeniach wojskowych lub biorącego udział w działaniach wojskowych, w tym we wspólnych międzynarodowych ćwiczeniach wojskowych, pod warunkiem że zapobiegnięto niekorzystnym skutkom dla zdrowia i zagrożeniom bezpieczeństwa;

c) państwa członkowskie mogą dopuścić, w należycie uzasadnionych okolicznościach i jedynie dopóty, dopóki pozostają one należycie uzasadnione, tymczasowe przekroczenie GPO w szczególnych sektorach lub w ramach szczególnych działań nieobjętych zakresem stosowania lit. a) i b). Do celów niniejszej litery „należycie uzasadnione okoliczności" oznaczają okoliczności, w których spełnione są następujące warunki:

(i) ocena zagrożeń przeprowadzona zgodnie z art. 4 wykazała, że zostały przekroczone GPO;

(ii) zastosowano wszystkie środki techniczne lub organizacyjne, z uwzględnieniem najnowszego stanu wiedzy;

(iii) uwzględniono charakterystykę miejsca pracy, sprzętu roboczego lub praktyk roboczych; oraz

(iv) pracodawca wykaże, że pracownicy są w dalszym ciągu chronieni przed niekorzystnymi skutkami dla zdrowia i zagrożeniami bezpieczeństwa, w tym z zastosowaniem porównywalnych, bardziej szczegółowych i uznanych w skali międzynarodowej norm i wytycznych.

[1] Dz.U. L 169 z 12.7.1993, s. 1.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 15, państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich odstępstwach na mocy ust. 1 lit. b) i c) oraz o ich uzasadnieniu.

Artykuł 11

Zmiany techniczne załączników

1. Komisja jest upoważniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 12, wprowadzających czysto techniczne zmiany do załączników w celu:

a) uwzględnienia rozporządzeń i dyrektyw przyjmowanych w dziedzinie harmonizacji technicznej i normalizacji w odniesieniu do projektowania, budowy, produkcji lub konstrukcji sprzętu roboczego lub miejsc pracy;

b) uwzględnienia postępu technicznego, zmian w najbardziej odpowiednich normach lub specyfikacjach i nowych ustaleń naukowych w dziedzinie pól elektromagnetycznych;

c) zmiany IPN, w przypadku gdy istnieją nowe dowody naukowe, pod warunkiem że pracodawcy pozostają związani obecnymi GPO, określonymi w załącznikach II i III.

2. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 12 w celu dodania do załącznika II wytycznych ICNIRP dotyczących ograniczania narażenia na pola elektryczne indukowane w ciele człowieka przy poruszaniu się w polu magnetostatycznym oraz przy oddziaływaniu zmiennych w czasie pól magnetycznych o częstotliwości poniżej 1 Hz, jak tylko wytyczne te będą dostępne.

3. W przypadku zmian, o których mowa w ust. 1 i 2, gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, do aktów delegowanych przyjmowanych na podstawie niniejszego artykułu ma zastosowanie procedura przewidziana w art. 13.

Artykuł 12

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 11, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 29 czerwca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 11, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 11 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 13

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzą w życie niezwłocznie i mają zastosowanie dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego związane ze zdrowiem i ochroną pracowników.

2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 12 ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla dany akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 14

Praktyczne przewodniki

W celu ułatwienia wdrażania niniejszej dyrektywy najpóźniej sześć miesięcy przed dniem 1 lipca 2016 r. Komisja udostępnia niewiążące praktyczne przewodniki. Te praktyczne przewodniki odnoszą się w szczególności do następujących kwestii:

a) określania narażenia z uwzględnieniem odpowiednich norm europejskich lub międzynarodowych, w tym:

— metod obliczeniowych stosowanych w ocenie GPO,

— uśredniania przestrzennego zewnętrznych pól elektrycznych i pól magnetycznych,

— wytycznych dotyczących niepewności pomiarów i obliczeń;

b) wytycznych dotyczących wykazywania zgodności w przypadku szczególnych rodzajów niejednorodnego narażenia w szczególnych sytuacjach, w oparciu o ustaloną dozymetrię;

c) opisu „metody ważonej wartości szczytowej" w odniesieniu do pól małej częstotliwości i „metody sumowania pól wielocz̨estotliwościowych" w odniesieniu do pól wielkiej częstotliwości;

d) przeprowadzania oceny zagrożeń i, w miarę możliwości, zasad uproszczonych technik, z uwzględnieniem w szczególności potrzeb MŚP;

e) środków służących eliminacji lub ograniczaniu zagrożeń, w tym szczególnych środków zapobiegawczych w zależności od poziomu narażenia i charakterystyki miejsca pracy;

f) ustanowienia udokumentowanych procedur roboczych oraz szczególnych środków dotyczących informacji i szkolenia dla pracowników narażonych na pola elektromagnetyczne przy wykonywaniu czynności związanych z obrazowaniem techniką rezonansu magnetycznego objętych zakresem art. 10 ust. 1 lit. a);

g) oceny narażenia w przedziale częstotliwości od 100 kHz do 10 MHz, w którym należy uwzględnić zarówno skutki termiczne, jak i nietermiczne;

h) wytycznych dotyczących badań lekarskich i profilaktycznej opieki lekarskiej, za które odpowiada pracodawca zgodnie z art. 8 ust. 2.

Komisja działa w ścisłej współpracy z Komitetem Doradczym ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy. Parlament Europejski jest na bieżąco informowany.

Artykuł 15

Przegląd i sprawozdawczość

Z uwzględnieniem art. 1 ust. 4 sprawozdanie dotyczące praktycznego wdrażania niniejszej dyrektywy sporządza się zgodnie z art. 17a dyrektywy 89/391/EWG.

Artykuł 16

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 2016 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 17

Uchylenie

1. Dyrektywa 2004/40/WE traci moc z dniem 29 czerwca 2013 r.

2. Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku IV.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 19

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 czerwca 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
M. SCHULZ	A. SHATTER
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

WIELKOŚCI FIZYCZNE ODNOSZĄCE SIĘ DO NARAŻENIA NA POLA ELEKTROMAGNETYCZNE

Do opisu narażenia na pola elektromagnetyczne używa się następujących wielkości fizycznych:

Natężenie pola elektrycznego (E) jest to wielkość wektorowa, która odpowiada sile wywieranej na naładowaną cząstkę niezależnie od jej ruchu w przestrzeni. Wyraża się je w woltach na metr (Vm^{-1}). Należy odróżnić pole elektryczne w otoczeniu oraz pole elektryczne obecne w organizmie (*in situ*) w wyniku narażenia na pole elektryczne w otoczeniu.

Prąd kończynowy (I_L) jest to prąd w kończynach osoby narażonej na pola elektromagnetyczne w przedziale częstotliwości od 10 MHz do 110 MHz w wyniku kontaktu z obiektem w polu elektromagnetycznym lub przepływu prądów pojemnościowych indukowanych w narażonym organizmie. Wyraża się go w amperach (A).

Prąd kontaktowy (I_C) jest to prąd, który pojawia się w przypadku, gdy dana osoba dotyka do obiektu, przebywając w polu elektromagnetycznym. Wyraża się go w amperach (A). Prąd kontaktowy stanu ustalonego występuje, gdy osoba ma ciągłą styczność z obiektem w polu elektromagnetycznym. W chwili dotykania może nastąpić wyładowanie iskrowe, któremu towarzyszą prądy stanu przejściowego.

Ładunek elektryczny (Q) jest odpowiednią wielkością stosowaną w odniesieniu do wyładowania iskrowego i wyraża się go w kulombach (C).

Natężenie pola magnetycznego (H) jest to wielkość wektorowa, która wraz z indukcją magnetyczną określa pole magnetyczne w dowolnym punkcie w przestrzeni. Wyraża się je w amperach na metr (Am^{-1}).

Indukcja magnetyczna (B) jest to wielkość wektorowa, której wynikiem jest siła działająca na ładunki w ruchu; wyraża się ją w teslach (T). W swobodnej przestrzeni i w materiałach biologicznych indukcja magnetyczna i natężenie pola magnetycznego są wzajemnie wymienne, przy czym można stosować równoważność natężenia pola magnetycznego $H = 1\ Am^{-1}$ oraz indukcji magnetycznej $B = 4\pi\ 10^{-7}$ T (około 1,25 mikrotesli).

Gęstość mocy (S) to odpowiednia wielkość używana odnośnie do bardzo wielkich częstotliwości, przy których głębokość wnikania do ciała jest mała. Jest to moc promieniowania padającego pod kątem prostym do powierzchni podzielona przez pole powierzchni. Wyraża się ją w watach na metr kwadratowy (Wm^{-2}).

Energia pochłonięta (SA) to energia pochłonięta w jednostce masy tkanki biologicznej, wyrażona w dżulach na kilogram (Jkg^{-1}). W niniejszej dyrektywie wielkość ta używana jest w celu określenia wartości granicznych dotyczących skutków impulsowego promieniowania mikrofalowego.

Szybkość pochłaniania właściwego energii (SAR), uśredniona względem całego ciała lub części ciała, to szybkość, z jaką energia jest pochłaniana w jednostce masy tkanki ciała; wyraża się ją w watach na kilogram (Wkg^{-1}). SAR dotyczący całego ciała jest powszechnie przyjętą wielkością służącą powiązaniu niekorzystnych skutków termicznych z narażeniem przy częstotliwościach radiowych (RF). Oprócz uśrednionej względem całego ciała wartości SAR, konieczne jest wykorzystanie miejscowych wartości SAR do oceny i ograniczania nadmiernego nagromadzenia energii w niewielkich częściach ciała, wynikającego ze szczególnych warunków narażenia. Takie przykładowe warunki obejmują: osobę narażoną na radiofale o częstotliwości z przedziału niskich megaherców (np. emitowane przez zgrzewarki dielektryczne) i osoby narażone na pole bliskie anteny.

Spośród podanych wielkości indukcję magnetyczną (B), prąd kontaktowy (I_C), prąd kończynowy (I_L), natężenie pola elektrycznego (E), natężenie pola magnetycznego (H) oraz gęstość mocy (S) można zmierzyć bezpośrednio.

ZAŁĄCZNIK II

SKUTKI NIETERMICZNE

GRANICZNE POZIOMY ODDZIAŁYWANIA I INTERWENCYJNE POZIOMY NARAŻENIA DOTYCZĄCE PRZEDZIAŁU CZĘSTOTLIWOŚCI OD 0 Hz DO 10 MHz

A. GRANICZNE POZIOMY ODDZIAŁYWANIA (GPO)

Wartości GPO o częstotliwości poniżej 1 Hz (tabela A1) dotyczą pól magnetostatycznych, które nie są zakłócone przez ciało człowieka.

Wartości GPO dla częstotliwości od 1 Hz do 10 MHz (tabela A2) dotyczą pól elektrycznych indukowanych w organizmie wskutek narażenia na zmienne w czasie pola elektryczne i pola magnetyczne.

Wartości GPO dotyczące indukcji magnetycznej pola pierwotnego o częstotliwości od 0 do 1 Hz

Dolne GPO (GPOd) dotyczą normalnych warunków pracy (tabela A1) i są związane z zawrotami głowy i innymi skutkami fizjologicznymi związanymi z zaburzeniem ludzkiego narządu równowagi wynikającymi głównie z poruszania się w polu magnetostatycznym.

Górne GPO (GPOg) dotyczące kontrolowanych warunków pracy (tabela A1) mają tymczasowe zastosowanie podczas dnia pracy, jeżeli jest to uzasadnione stosowaną praktyką lub technologią, pod warunkiem że zostały wdrożone środki zapobiegawcze, takie jak kontrola poruszania się i przekazanie informacji pracownikom.

Tabela A1

Wartości GPO dotyczące indukcji magnetycznej pola pierwotnego (B_0) o częstotliwościach od 0 do 1 Hz

	GPOd
Normalne warunki pracy	2 T
Miejscowe narażenie kończyn	8 T
	GPOg
Kontrolowane warunki pracy	8 T

Wartości GPOg dotyczące natężenia indukowanego pola elektrycznego o częstotliwościach od 1 Hz do 10 MHz

Wartości GPOg (tabela A2) są związane z pobudzeniem elektrycznym wszystkich tkanek obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego w organizmie, w tym w głowie.

Tabela A2

Wartości GPOg dotyczące natężenia indukowanego pola elektrycznego o częstotliwościach od 1 Hz to 10 MHz

Przedział częstotliwości	Wartości GPOg
$1\ Hz \leq f < 3\ kHz$	$1{,}1\ Vm^{-1}$ (szczytowe)
$3\ kHz \leq f \leq 10\ MHz$	$3{,}8 \times 10^{-4}\ f\ Vm^{-1}$ (szczytowe)

Uwaga A2-1: f oznacza częstotliwość w hercach (Hz).

Uwaga A2-2: Wartości GPOg dotyczące indukowanego pola elektrycznego są wartościami maksymalnymi w przestrzeni w całym ciele narażonej osoby.

Uwaga A2-3: Wartości GPO są wartościami szczytowymi w czasie, dla pól sinusoidalnych równymi wartościom skutecznym (RMS) pomnożonym przez $\sqrt{2}$. W przypadku pól niesinusoidalnych ocena narażenia przeprowadzana zgodnie z art. 4 jest oparta na metodzie ważonej wartości szczytowej (filtracja w dziedzinie czasu), wyjaśnionej w praktycznych przewodnikach, o których mowa w art. 14, ale można też stosować inne naukowo sprawdzone i zwalidowane procedury oceny narażeń, pod warunkiem że dają one w przybliżeniu równoważne i porównywalne wyniki.

Wartości GPOd dotyczące natężenia indukowanego pola elektrycznego o częstotliwościach od 1 Hz to 400 Hz

Wartości GPOd (tabela A3) są związane ze skutkami oddziaływania pól elektrycznych na ośrodkowy układ nerwowy w głowie, takimi jak wrażenia wzrokowe w siatkówce i niewielkie przejściowe zmiany pewnych funkcji mózgu.

Tabela A3

Wartości GPOd dotyczące natężenia indukowanego pola elektrycznego o częstotliwościach od 1 Hz to 400 Hz

Przedział częstotliwości	Wartości GPOd
1 Hz ≤ f < 10 Hz	$0{,}7/f\ Vm^{-1}$ (szczytowe)
10 Hz ≤ f < 25 Hz	$0{,}07\ Vm^{-1}$ (szczytowe)
25 Hz ≤ f ≤ 400 Hz	$0{,}0028\ f\ Vm^{-1}$ (szczytowe)

Uwaga A3-1: f oznacza częstotliwość w hercach (Hz).

Uwaga A3-2: Wartości GPOd dotyczące indukowanego pola elektrycznego są wartościami maksymalnymi w przestrzeni w głowie narażonej osoby.

Uwaga A3-3: Wartości GPO są wartościami szczytowymi w czasie, dla pól sinusoidalnych równymi wartościom skutecznym (RMS) pomnożonym przez √ 2. W przypadku pól niesinusoidalnych ocena narażenia przeprowadzana zgodnie z art. 4 jest oparta na metodzie ważonej wartości szczytowej (filtracja w dziedzinie czasu), wyjaśnionej w praktycznych przewodnikach, o których mowa w art. 14, ale można też stosować inne naukowo sprawdzone i zwalidowane procedury oceny narażeń, pod warunkiem że dają one w przybliżeniu równoważne i porównywalne wyniki.

B. INTERWENCYJNE POZIOMY NARAŻENIA (IPN)

Następujące wielkości i wartości fizyczne są wykorzystywane do określenia interwencyjnych poziomów narażenia, których wielkość ustala się, aby przy pomocy uproszczonej oceny stwierdzić zgodność z odnośnymi GPO lub w przypadku których należy podjąć odpowiednie środki ochronne lub zapobiegawcze wyszczególnione w art. 5:

— IPNd(E) i IPNg(E) dotyczące natężenia pola elektrycznego E zmiennych w czasie pól elektrycznych, jak określono w tabeli B1,

— IPNd(B) i IPNg(B) dotyczące indukcji magnetycznej B zmiennych w czasie pól magnetycznych, jak określono w tabeli B2,

— IPN(I_C) dotyczące prądów kontaktowych, jak określono w tabeli B3,

— IPN(B_0) dotyczące indukcji magnetycznej pól magnetostatycznych, jak określono w tabeli B4.

IPN odpowiadają obliczonym lub zmierzonym wartościom pola elektrycznego i pola magnetycznego w miejscu pracy pod nieobecność pracownika.

Interwencyjne poziomy narażenia (IPN) dotyczące narażenia na pole elektryczne

Wartości IPNd (tabela B1) dotyczące zewnętrznych pól elektrycznych są oparte na ograniczaniu indukowanego pola elektrycznego poniżej GPO (tabele A2 i A3) oraz ograniczaniu wyładowań iskrowych w środowisku pracy.

Poniżej IPNg indukowane pole elektryczne nie przekracza GPO (tabele A2 i A3) i wyeliminowane zostają uciążliwe wyładowania iskrowe, pod warunkiem że podjęto środki ochronne przewidziane w art. 5 ust. 6.

Tabela B1

Wartości IPN dotyczące narażenia na pole elektryczne o częstotliwości od 1 Hz do 10 MHz

Przedział częstotliwości	Natężenie pola elektrycznego dolne IPN(E) [Vm^{-1}] (RMS)	Natężenie pola elektrycznego górne IPN(E) [Vm^{-1}] (RMS)
1 ≤ f < 25 Hz	$2{,}0 \times 10^4$	$2{,}0 \times 10^4$
25 ≤ f < 50 Hz	$5{,}0 \times 10^5/f$	$2{,}0 \times 10^4$
50 Hz ≤ f < 1,64 kHz	$5{,}0 \times 10^5/f$	$1{,}0 \times 10^6/f$

Przedział częstotliwości	Natężenie pola elektrycznego dolne IPN(E) [Vm^{-1}] (RMS)	Natężenie pola elektrycznego górne IPN(E) [Vm^{-1}] (RMS)
1,64 ≤ f < 3 kHz	$5,0 \times 10^5/f$	$6,1 \times 10^2$
3 kHz ≤ f ≤ 10 MHz	$1,7 \times 10^2$	$6,1 \times 10^2$

Uwaga B1-1: f oznacza częstotliwość w hercach (Hz).

Uwaga B1-2: Wartości IPNd(E) i IPNg(E) są wartościami skutecznymi (RMS) natężenia pola elektrycznego, dla pól sinusoidalnych równymi wartościom szczytowym podzielonym przez √ 2. W przypadku pól niesinusoidalnych ocena narażenia przeprowadzana zgodnie z art. 4 jest oparta na metodzie ważonej wartości szczytowej (filtracja w dziedzinie czasu), wyjaśnionej w praktycznych przewodnikach, o których mowa w art. 14, ale można też stosować inne naukowo sprawdzone i zwalidowane procedury oceny narażeń, pod warunkiem że dają one w przybliżeniu równoważne i porównywalne wyniki.

Uwaga B1-3: Wartości IPN oznaczają najwyższe obliczone lub zmierzone wartości w miejscu, w którym znajduje się pracownik. Daje to w wyniku zachowawczą ocenę narażenia i automatyczną zgodność z GPO we wszystkich warunkach narażenia niejednorodnego. Aby uprościć ocenę zgodności z GPO, przeprowadzaną zgodnie z art. 4, w szczególnych warunkach narażenia niejednorodnego, w praktycznych przewodnikach, o których mowa w art. 14, z wykorzystaniem ustaleń dozymetrycznych zostaną ustanowione kryteria uśredniania przestrzennego mierzonych pól. Dla bardzo miejscowego źródła, w odległości do kilku centymetrów od ciała, indukowane pole elektryczne jest określane dozymetrycznie, indywidualnie dla każdego przypadku.

Interwencyjne poziomy narażenia (IPN) dotyczące narażenia na pola magnetyczne

Wartości IPNd (tabela B2) dotyczące częstotliwości poniżej 400 Hz wywodzą się z GPOd (tabela A3), a dotyczące częstotliwości powyżej 400 Hz – z GPOg dotyczących indukowanego pola elektrycznego (tabela A2).

Wartości IPNg (tabela B2) wywodzą się z GPOg dotyczących indukowanego pola elektrycznego związanego z pobudzaniem elektrycznym tkanek obwodowego i autonomicznego układu nerwowego w głowie i tułowiu (tabela A2). Zgodność z IPNg gwarantuje, że GPOg nie są przekroczone, choć możliwe są skutki w postaci wrażeń wzrokowych w siatkówce i niewielkich przejściowych zmian aktywności mózgu, jeżeli narażenie głowy o częstotliwości do 400 Hz przekracza IPNd. W takich przypadkach zastosowanie ma art. 5 ust. 6.

Wartości IPN dotyczące narażenia kończyn wywodzą się z GPOg dotyczących indukowanego pola elektrycznego związanego z pobudzaniem elektrycznym tkanek w kończynach z uwzględnieniem faktu, że pole magnetyczne sprzęga się słabiej z kończynami niż z całym ciałem.

Tabela B2

Wartości IPN dotyczące narażenia na pola magnetyczne o częstotliwości od 1 Hz do 10 MHz

Przedział częstotliwości	Indukcja magnetyczna IPNd(B) [μT] (RMS)	Indukcja magnetyczna IPNg(B) [μT] (RMS)	Indukcja magnetyczna IPN dotyczące narażenia kończyn na miejscowe pole magnetyczne [μT] (RMS)
1 ≤ f < 8 Hz	$2,0 \times 10^5/f^2$	$3,0 \times 10^5/f$	$9,0 \times 10^5/f$
8 ≤ f < 25 Hz	$2,5 \times 10^4/f$	$3,0 \times 10^5/f$	$9,0 \times 10^5/f$
25 ≤ f < 300 Hz	$1,0 \times 10^3$	$3,0 \times 10^5/f$	$9,0 \times 10^5/f$
300 Hz ≤ f < 3 kHz	$3,0 \times 10^5/f$	$3,0 \times 10^5/f$	$9,0 \times 10^5/f$
3 kHz ≤ f ≤ 10 MHz	$1,0 \times 10^2$	$1,0 \times 10^2$	$3,0 \times 10^2$

Uwaga B2-1: f oznacza częstotliwość w hercach (Hz).

Uwaga B2-2: Wartości IPNd i IPNg są wartościami skutecznymi (RMS), dla pól sinusoidalnych równymi wartościom szczytowym podzielonym przez √ 2. W przypadku pól niesinusoidalnych ocena narażenia przeprowadzana zgodnie z art. 4 jest oparta na metodzie ważonej wartości szczytowych (filtracja w dziedzinie czasu), wyjaśnionej w praktycznych przewodnikach, o których mowa w art. 14, ale można też stosować inne naukowo sprawdzone i zwalidowane procedury oceny narażeń, pod warunkiem że dają one w przybliżeniu równoważne i porównywalne wyniki.

Uwaga B2-3: Wartości IPN w przypadku narażenia na pola magnetyczne oznaczają najwyższe wartości w miejscu, w którym znajduje się pracownik. Daje to w wyniku zachowawczą ocenę narażenia i automatyczną zgodność z GPO we wszystkich warunkach narażenia niejednorodnego. Aby uprościć ocenę zgodności z GPO, przeprowadzaną zgodnie z art. 4, w szczególnych warunkach narażenia niejednorodnego, w praktycznych przewodnikach, o których mowa w art. 14, z wykorzystaniem ustaleń dozymetrycznych zostaną ustanowione kryteria uśredniania przestrzennego mierzonych pól. Dla bardzo miejscowego źródła, w odległości do kilku centymetrów od ciała, indukowane pole elektryczne jest określane dozymetrycznie, indywidualnie dla każdego przypadku.

Tabela B3

Wartości IPN dotyczące prądu kontaktowego I_C

Częstotliwość	IPN(I_C) dotyczące prądu kontaktowego stanu ustalonego [mA] (RMS)
Do 2,5 kHz	1,0
2,5 ≤ f < 100 kHz	0,4 f
100 kHz ≤ f ≤ 10 000 kHz	40

Uwaga B3-1: f oznacza częstotliwość wyrażoną w kilohercach (kHz).

Interwencyjne poziomy narażenia (IPN) dotyczące indukcji magnetycznej pól magnetostatycznych

Tabela B4

Wartości IPN dotyczące indukcji magnetycznej pól magnetostatycznych

Zagrożenia	IPN (B_0)
Zakłócenia działania wszczepionych aktywnych wyrobów, np. stymulatorów serca	0,5 mT
Zagrożenie przyciąganiem i gwałtownym przemieszczaniem przedmiotów w polu rozproszonym przy źródłach silnego pola (> 100 mT)	3 mT

ZAŁĄCZNIK III

SKUTKI TERMICZNE

GRANICZNE POZIOMY ODDZIAŁYWANIA I INTERWENCYJNE POZIOMY NARAŻENIA DOTYCZĄCE PRZEDZIAŁU CZĘSTOTLIWOŚCI OD 100 kHz DO 300 GHz

A. GRANICZNE POZIOMY ODDZIAŁYWANIA (GPO)

Górne GPO (GPOg) dotyczące częstotliwości od 100 kHz do 6 GHz (tabela A1) stanowią wartości graniczne energii i mocy pochłoniętej przez jednostkę masy tkanki ciała wskutek narażenia na pola elektryczne i pola magnetyczne.

Dolne GPO (GPOd) dotyczące częstotliwości od 0,3 do 6 GHz (tabela A2) stanowią wartości graniczne energii pochłoniętej przez niewielką masę tkanki w głowie wskutek narażenia na pola elektromagnetyczne.

Górne GPO (GPOg) dotyczące częstotliwości powyżej 6 GHz (tabela A3) stanowią wartości graniczne gęstości mocy fali elektromagnetycznej padającej na powierzchnię ciała.

Tabela A1

Wartości GPOg dotyczące narażenia na pola elektromagnetyczne od 100 kHz do 6 GHz

GPOg	Wartości SAR uśrednione w dowolnym okresie sześciu minut
GPO związane ze stresem cieplnym całego ciała wyrażonym jako SAR uśredniony w ciele	0,4 Wkg^{-1}
GPO związane z miejscowym stresem cieplnym w głowie i tułowiu, wyrażonym jako miejscowy SAR w ciele	10 Wkg^{-1}
GPO związane z miejscowym stresem cieplnym w kończynach wyrażonym, jako miejscowy SAR w ciele	20 Wkg^{-1}

Uwaga A1-1: Miejscowy SAR jest uśredniany w dowolnych 10 g zwartej tkanki; maksymalna wartość SAR otrzymana w ten sposób powinna być stosowana do oszacowania narażenia. Te 10 g tkanki ma stanowić masę zwartej tkanki o w przybliżeniu jednorodnych właściwościach elektrycznych. Precyzując zwartą masę tkanki stwierdzono, że pojęcie to jest użyteczne w dozymetrii obliczeniowej, ale może nastręczać trudności przy bezpośrednich pomiarach fizycznych. Można posłużyć się prostym modelem geometrycznym, jak np. sześcian lub kula tkanki.

Wartości GPOd dotyczące częstotliwości od 0,3 GHz do 6 GHz

Te wartości GPOd (tabela A2) są związane z eliminacją skutków słuchowych spowodowanych narażeniem głowy na impulsowe promieniowanie mikrofalowe.

Tabela A2

Wartości GPOd dotyczące narażenia na pola elektromagnetyczne o częstotliwości od 0,3 do 6 GHz

Przedział częstotliwości	Miejscowa energia pochłonięta (SA)
$0,3 \leq f \leq 6$ GHz	10 $mJkg^{-1}$

Uwaga A2-1: Masa tkanki dotycząca uśredniania miejscowego SA wynosi 10 g.

Tabela A3

Wartości GPOg dotyczące narażenia na pola elektromagnetyczne o częstotliwości od 6 GHz do 300 GHz

Przedział częstotliwości	GPOg dotyczące gęstości mocy
$6 \text{ GHz} \leq f \leq 300$ GHz	50 Wm^{-2}

Uwaga A3-1: Gęstość mocy uśrednia się na dowolnych 20 cm^2 narażonej powierzchni. Maksymalne w przestrzeni gęstości mocy uśrednione na 1 cm^2 nie powinny przekroczyć dwudziestokrotnej wartości 50 Wm^{-2}. Gęstości mocy w przedziale od 6 do 10 GHz uśredniane są w dowolnym okresie sześciu minut. Powyżej 10 GHz gęstość mocy uśrednia się w dowolnym okresie $68/f^{1,05}$ minut (gdzie f jest częstotliwością w GHz), aby skompensować stopniowe zmniejszanie głębokości wnikania wraz ze wzrostem częstotliwości.

B. INTERWENCYJNE POZIOMY NARAŻENIA (IPN)

Następujące wielkości i wartości fizyczne są wykorzystywane do określenia interwencyjnych poziomów narażenia (IPN), których wielkość ustala się, aby przy pomocy uproszczonej oceny stwierdzić zgodność z odpowiednimi GPO lub w przypadku których muszą być podjęte odpowiednie środki ochronne lub zapobiegawcze wyszczególnione w art. 5:

— IPN(E) dotyczące natężenia pola elektrycznego E zmiennego w czasie pola elektrycznego, jak określono w tabeli B1,

— IPN(B) dotyczące indukcji magnetycznej B zmiennego w czasie pola magnetycznego, jak określono w tabeli B1,

— IPN(S) dotyczące gęstości mocy fal elektromagnetycznych, jak określono w tabeli B1,

— IPN(I_C) dotyczące prądów kontaktowych, jak określono w tabeli B2,

— IPN(I_L) dotyczące prądów kończynowych, jak określono w tabeli B2.

Wartości IPN odpowiadają obliczonym lub zmierzonym wartościom pól w miejscu pracy pod nieobecność pracownika – jako maksymalna wartość w miejscu, w którym znajduje się pracownik lub jego określona część ciała.

Interwencyjne poziomy narażenia (IPN) dotyczące narażenia na pola elektryczne i pola magnetyczne

Wartości IPN(E) i IPN(B) wywodzą się z GPO dotyczących wartości SAR lub gęstości mocy (tabele A1 i A3) opartych na progach związanych z wewnętrznymi skutkami termicznymi spowodowanymi narażeniem na (zewnętrzne) pole elektryczne i pole magnetyczne.

Tabela B1

Wartości IPN dotyczące narażenia na pola elektryczne i pola magnetyczne o częstotliwości od 100 kHz do 300 GHz

Przedział częstotliwości	Natężenie pola elektrycznego IPN(E) [Vm^{-1}] (RMS)	Indukcja magnetyczna IPN(B) [μT] (RMS)	Gęstość mocy IPN(S) [Wm^{-2}]
100 kHz ≤ f < 1 MHz	$6{,}1 \times 10^2$	$2{,}0 \times 10^6/f$	—
1 ≤ f < 10 MHz	$6{,}1 \times 10^8/f$	$2{,}0 \times 10^6/f$	—
10 ≤ f < 400 MHz	61	0,2	—
400 MHz ≤ f < 2 GHz	$3 \times 10^{-3}\ f^{½}$	$1{,}0 \times 10^{-5}\ f^{½}$	—
2 ≤ f < 6 GHz	$1{,}4 \times 10^2$	$4{,}5 \times 10^{-1}$	—
6 ≤ f≤ 300 GHz	$1{,}4 \times 10^2$	$4{,}5 \times 10^{-1}$	50

Uwaga B1-1: f oznacza częstotliwość w hercach (Hz).

Uwaga B1-2: Wartości $[IPN(E)]^2$ i $[IPN(B)]^2$ uśrednia się w okresie sześciu minut. Dla impulsów częstotliwości radiowej szczytowa gęstość mocy uśredniona w czasie trwania impulsu nie może przekraczać tysiąckrotności odpowiedniej wartości IPN(S). Dla pól wieloczęstotliwościowych analiza oparta jest na sumowaniu, jak wyjaśniono w praktycznych przewodnikach, o których mowa w art. 14.

Uwaga B1-3: Wartości IPN(E) i IPN(B) stanowią najwyższe obliczone lub zmierzone wartości w miejscu, w którym znajduje się ciało pracownika. Daje to w wyniku zachowawczą ocenę narażenia i automatyczną zgodność z GPO we wszystkich warunkach narażenia niejednorodnego. Aby uprościć ocenę zgodności z GPO, przeprowadzaną zgodnie z art. 4, w szczególnych warunkach narażenia niejednorodnego, w praktycznych przewodnikach, o których mowa w art. 14, z wykorzystaniem ustaleń dozymetrycznych zostaną ustanowione kryteria uśredniania przestrzennego mierzonych pól. Dla bardzo miejscowego źródła, w odległości do kilku centymetrów od ciała, zgodność z GPO jest określana dozymetrycznie, indywidualnie dla każdego przypadku.

Uwaga B1-4: Gęstość mocy uśrednia się na dowolnych 20 cm^2 narażonej powierzchni. Maksymalne w przestrzeni gęstości mocy uśrednione na 1 cm^2 nie powinny przekroczyć dwudziestokrotnej wartości 50 Wm^{-2}. Gęstości mocy w przedziale od 6 do 10 GHz uśredniane są w dowolnym okresie sześciu minut. Powyżej 10 GHz gęstość mocy uśrednia się w dowolnym okresie $68/f^{1,05}$ minut (gdzie f jest częstotliwością w GHz), aby skompensować stopniowe zmniejszanie głębokości wnikania wraz ze wzrostem częstotliwości.

Tabela B2

Wartości IPN dotyczące prądu kontaktowego stanu ustalonego i indukowanych prądów kończynowych

Przedział częstotliwości	IPN(I_C) dotyczące prądu kontaktowego stanu ustalonego [mA] (RMS)	IPN(I_L) dotyczące indukowanego prądu kończynowego w dowolnej kończynie [mA] (RMS)
100 kHz ≤ f < 10 MHz	40	—
10 MHz ≤ f ≤ 110 MHz	40	100

Uwaga B2-1: Wartości $[IPN(I_L)]^2$ uśrednia się w okresie sześciu minut.

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Dyrektywa 2004/40/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 2 i 3
art. 1 ust. 3	art. 1 ust. 4
art. 1 ust. 4	art. 1 ust. 5
art. 1 ust. 5	art. 1 ust. 6
art. 2 lit. a)	art. 2 lit. a)
—	art. 2 lit. b)
—	art. 2 lit. c)
art. 2 lit. b)	art. 2 lit. d), e) i f)
art. 2 lit. c)	art. 2 lit. g)
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 1
—	art. 3 ust. 2
art. 3 ust. 3	art. 3 ust. 2 i 3
—	art. 3 ust. 4
art. 4 ust. 1	art. 4 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 2 i 3
art. 4 ust. 3	art. 4 ust. 3
art. 4 ust. 4	art. 4 ust. 4
art. 4 ust. 5 lit. a)	art. 4 ust. 5 lit. b)
art. 4 ust. 5 lit. b)	art. 4 ust. 5 lit. a)
—	art. 4 ust. 5 lit. c)
art. 4 ust. 5 lit. c)	art. 4 ust. 5 lit. d)
art. 4 ust. 5 lit. d)	art. 4 ust. 5 lit. e)
art. 4 ust. 5 lit. d) ppkt (i)	—
art. 4 ust. 5 lit. d) ppkt (ii)	—
art. 4 ust. 5 lit. d) ppkt (iii)	—

Dyrektywa 2004/40/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 4 ust. 5 lit. d) ppkt (iv)	—
art. 4 ust. 5 lit. e)	art. 4 ust. 5 lit. f)
art. 4 ust. 5 lit. f)	art. 4 ust. 5 lit. g)
—	art. 4 ust. 5 lit. h)
—	art. 4 ust. 5 lit. i)
art. 4 ust. 5 lit. g)	art. 4 ust. 5 lit. j)
art. 4 ust. 5 lit. h)	art. 4 ust. 5 lit. k)
—	art. 4 ust. 6
art. 4 ust. 6	art. 4 ust. 7
art. 5 ust. 1	art. 5 ust. 1
art. 5 ust. 2 zdanie wprowadzające	art. 5 ust. 2 zdanie wprowadzające
art. 5 ust. 2 lit. a)–c)	art. 5 ust. 2 lit. a)–c)
—	art. 5 ust. 2 lit. d)
—	art. 5 ust. 2 lit. e)
art. 5 ust. 2 lit. d)–g)	art. 5 ust. 2 lit. f)–i)
—	art. 5 ust. 4
art. 5 ust. 3	art. 5 ust. 5
—	art. 5 ust. 6
—	art. 5 ust. 7
art. 5 ust. 4	art. 5 ust. 8
—	art. 5 ust. 9
art. 5 ust. 5	art. 5 ust. 3
art. 6 zdanie wprowadzające	art. 6 zdanie wprowadzające
art. 6 lit. a)	art. 6 lit. a)
art. 6 lit. b)	art. 6 lit. b)
—	art. 6 lit. c)
art. 6 lit. c)	art. 6 lit. d)
art. 6 lit. d)	art. 6 lit. e)
—	art. 6 lit. f)

Dyrektywa 2004/40/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 6 lit. e)	art. 6 lit. g)
art. 6 lit. f)	art. 6 lit. h)
—	art. 6 lit. i)
art. 7	art. 7
art. 8 ust. 1	art. 8 ust. 1
art. 8 ust. 2	—
art. 8 ust. 3	art. 8 ust. 2
art. 9	art. 9
—	art. 10
art. 10 ust. 1	art. 11 ust. 1 lit. c)
art. 10 ust. 2 lit. a)	art. 11 ust. 1 lit. a)
art. 10 ust. 2 lit. b)	art. 11 ust. 1 lit. b)
art. 11	—
—	art. 12
—	art. 13
—	art. 14
—	art. 15
art. 13 ust. 1	art. 16 ust. 1
art. 13 ust. 2	art. 16 ust. 2
—	art. 17
art. 14	art. 18
art. 15	art. 19
załącznik	załącznik I, załącznik II i załącznik III
—	załącznik IV

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 626/2013

z dnia 27 czerwca 2013 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1344/2011 zawieszające cła autonomiczne wspólnej taryfy celnej na niektóre produkty rolne, produkty rybołówstwa i produkty przemysłowe

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W interesie Unii leży całkowite zawieszenie ceł autonomicznych wspólnej taryfy celnej dla 80 nowych produktów obecnie niewymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady (UE) nr 1344/2011 ([1]). Produkty te należy zatem uwzględnić w załączniku.

(2) Nie jest już w interesie Unii utrzymanie zawieszenia ceł autonomicznych wspólnej taryfy celnej dla 15 produktów obecnie wymienionych w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1344/2011 opatrzonych kodami TARIC. W związku z tym produkty te należy skreślić z tego załącznika.

(3) Opisy produktu w przypadku 22 zawieszeń wymienionych w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1344/2011 wymagają modyfikacji w celu uwzględnienia wprowadzonych w nich zmian technicznych oraz tendencji gospodarczych na rynku, a także dostosowań językowych. Ponadto dla ośmiu produktów należy zmienić kody TARIC. Co więcej, w przypadku trzech produktów niezbędna jest wielokrotna klasyfikacja, zaś w przypadku 12 produktów podwójna klasyfikacja nie jest już potrzebna.

(4) Te zawieszenia, w odniesieniu do których konieczne jest wprowadzenie technicznych zmian, należy skreślić z wykazu zawieszeń znajdującego się w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1344/2011 i ponownie włączyć do tego wykazu, wprowadzając nowe opisy produktów lub nowe kody CN lub TARIC.

(5) W przypadku trzech produktów w interesie Unii jest zmiana terminu obowiązkowego przeglądu zgodnie z art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 1344/2011. Zweryfikowane zawieszenia powinny zatem zostać skreślone z wykazu zawieszeń znajdującego się w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1344/2011 oraz wpisane ponownie do tego wykazu z nowym terminem obowiązkowego przeglądu.

(6) Mając na uwadze zachowanie przejrzystości, zmienione wpisy należy oznaczyć gwiazdką w wykazach wprowadzonych i skreślonych zawieszeń, znajdujących się w załącznikach I i II do niniejszego rozporządzenia.

(7) Ze względu na swój tymczasowy charakter zawieszenia wymienione w załączniku I powinny być poddawane regularnemu przeglądowi, najpóźniej w ciągu pięciu lat od rozpoczęcia ich stosowania lub od ich wznowienia. Należy również umożliwić zakończenie niektórych zawieszeń w dowolnym czasie na wniosek Komisji oparty na przeglądzie przeprowadzonym z inicjatywy Komisji lub na wniosek jednego lub większej liczby państw członkowskich, jeżeli utrzymanie zawieszeń nie jest już w interesie Unii lub też z powodu zmian technicznych produktów, zmienionych okoliczności bądź tendencji gospodarczych na rynku.

(8) Ponieważ konieczne jest, aby zawieszenia określone w niniejszym rozporządzeniu stały się skuteczne od dnia 1 lipca 2013 r., niniejsze rozporządzenie należy stosować od tego dnia i powinno ono wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(9) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 1344/2011,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1344/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się wiersze z produktami wymienionymi w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;

2) skreśla się wiersze z produktami, których kody CN i TARIC wymienione są w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. L 349 z 31.12.2011, s. 1

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady
E. GILMORE
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Produkty, o których mowa w art. 1 ust. 1

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
(*) ex 2007 99 50	81	Zagęszczony przecier z aceroli: — z rodzaju *Malpighia* spp., — o zawartości cukru 13 % masy lub większej, ale nie większej niż 30 % do stosowania do wyrobu produktów przemysłu napojów i spożywczego (1)	9 % (2)	31.12.2017
(*) ex 2007 99 50	91			
ex 2007 99 50	82	Zakwaszony zagęszczony przecier bananowy, otrzymany w wyniku obróbki cieplnej: — z rodzaju Musa cavendish, — o zawartości cukru 13 % masy lub większej, ale nie większej niż 30 % do stosowania do wyrobu produktów przemysłu napojów i spożywczego (1)	11,5 % (2)	31.12.2017
ex 2007 99 50	92			
(*) ex 2007 99 50	83	Zagęszczony przecier z mango, otrzymany w wyniku obróbki cieplnej: — z rodzaju *Mangifera* spp., — o zawartości cukru nie większej niż 30 % masy do stosowania do wyrobu produktów przemysłu napojów i spożywczego (1)	6 % (2)	31.12.2017
(*) ex 2007 99 50	93			
(*) ex 2007 99 93	10			
(*) ex 2007 99 50	84	Zagęszczony przecier z papai, otrzymany w wyniku obróbki cieplnej: — z rodzaju *Carica* spp., — o zawartości cukru 13 % masy lub większej, ale nie większej niż 30 % do stosowania do wyrobu produktów przemysłu napojów i spożywczego (1)	7,8 % (2)	31.12.2017
(*) ex 2007 99 50	94			
ex 2007 99 50	85	Zagęszczony przecier z guawy, otrzymany w wyniku obróbki cieplnej: — z rodzaju *Psidium* spp., — o zawartości cukru 13 % masy lub większej, ale nie większej niż 30 % do stosowania do wyrobu produktów przemysłu napojów i spożywczego (1)	6 % (2)	31.12.2017
ex 2007 99 50	95			
(*) ex 2805 30 90	40	Metale ziem rzadkich, skand i itr o czystości 95 % masy lub większej	0 %	31.12.2015
(*) ex 2805 30 90	50			
(*) ex 2805 30 90	60			
(*) ex 2805 30 90	70			
(*) ex 2805 30 90	75			
(*) ex 2805 30 90	79			

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 2811 19 80	30	Kwas fosforawy (CAS RN 10294-56-1)/kwas fosfonowy (CAS RN 13598-36-2) stosowane jako składnik do produkcji dodatków stosowanych w przemyśle poli(chlorku winylu) (1)	0 %	31.12.2017
(*) ex 2818 10 91	10	Spiekany korund o strukturze mikrokrystalicznej, zawierający: — 94 % masy lub więcej, ale nie więcej niż 98,5 % masy α-Al2O3, — 2 % (± 1,5 %) masy spinelu magnezu, — 1 % (± 0,6 %) masy tlenku itru oraz — 2 % (± 1,2 %) masy tlenku lantanu i tlenku neodymu przy czym mniej niż 50 % całkowitej masy zawiera cząsteczki o wielkości większej niż 10 mm	0 %	31.12.2015
ex 2903 39 90	25	2,3,3,3-tetrafluoroprop-1-en (CAS RN 754-12-1)	0 %	31.12.2017
ex 2903 89 90	50	Chlorocyklopentan (CAS RN 930-28-9)	0 %	31.12.2017
ex 2905 39 95	40	Dekan-1, 10-diol (CAS RN 112-47-0)	0 %	31.12.2017
ex 2906 29 00	30	2-fenyloetanol (CAS RN 60-12-8)	0 %	31.12.2017
ex 2907 23 00	10	4,4'-izopropylidenodifenol (CAS RN 80-05-7)	0 %	31.12.2017
ex 2907 29 00	55	Bifenylo-2-2'-diol (CAS RN 1806-29-7)	0 %	31.12.2017
ex 2912 29 00	50	4-izobutylobenzaldehyd (CAS RN 40150-98-9)	0 %	31.12.2017
ex 2914 50 00	45	3,4-dihydroksybenzofenon (CAS RN 10425-11-3)	0 %	31.12.2017
ex 2914 70 00	20	2,4-difluorobenzofenon (CAS RN 342-25-6)	0 %	31.12.2017
ex 2915 39 00	20	Octan izopentylu (CAS RN 123-92-2)	0 %	31.12.2017
ex 2915 60 19	10	Maślan etylu (CAS RN 105-54-4)	0 %	31.12.2017
ex 2915 90 70	30	Chlorek 3,3-dimetylobutyrylu (CAS RN 7065-46-5)	0 %	31.12.2017
ex 2916 12 00	70	Akrylan 2-(2-winylooksyetoksy)etylu (CAS RN 86273-46-3)	0 %	31.12.2017
(*) ex 2917 13 90	10	Sebacynian dimetylu (CAS RN 106-79-6)	0 %	31.12.2017
ex 2918 29 00	35	3,4,5-trihydroksybenzoesan propylu (CAS RN 121-79-9)	0 %	31.12.2017
ex 2918 30 00	50	Acetylooctan etylu (CAS RN 141-97-9)	0 %	31.12.2017
ex 2918 99 90	15	2,3-epoksy-3-fenylomaślan etylu (CAS RN 77-83-8)	0 %	31.12.2017
(*) ex 2918 99 90	40	Kwas trans-4-hydroksy-3-metoksycynamonowy (CAS RN 537-98-4)	0 %	31.12.2013
ex 2920 90 10	60	Metylowęglan 2,4 di-tert-butylo-5-nitrofenylu (CAS RN 873055-55-1)	0 %	31.12.2017
ex 2921 30 99	40	Cyklopropyloamina (CAS RN 765-30-0)	0 %	31.12.2017
ex 2922 19 85	20	Chlorowodorek 2-(2-metoksyfenoksy)etyloaminy (CAS RN 64464-07-9)	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 2922 19 85	25	Bis (trietanolamino) diizoproksyd tytanu (CAS RN 36673-16-2)	0 %	31.12.2017
ex 2929 10 00	20	Izocyjanian butylu (CAS RN 111-36-4)	0 %	31.12.2017
ex 2931 90 90	35	Kwas (Z)-prop-1-en-1-ylofosfonowy (CAS RN 25383-06-6)	0 %	31.12.2017
ex 2932 99 00	25	Kwas 1-(2,2-difluorobenzo[d][1,3]dioksol-5-ilo)cyklopropanokarboksylowy (CAS RN 862574-88-7)	0 %	31.12.2017
ex 2933 19 90	85	5-Amino-4-(2-metylofenylo)-3-okso-2,3-dihydro-1H-1-pirazolokarbotionian allilu (CAS RN 473799-16-5)	0 %	31.12.2017
ex 2933 29 90	80	Imazalil (ISO) (CAS RN 35554-44-0)	0 %	31.12.2017
ex 2933 39 99	57	3-(6-Amino-3-metylopirydyn-2-ilo)benzoesan tert-butylu (CAS RN 1083057-14-0)	0 %	31.12.2017
ex 2933 49 10	30	4-okso-1,4-dihydrochinolino-3-karboksylan etylu (CAS RN 52980-28-6)	0 %	31.12.2017
ex 2933 99 80	43	2,3-dihydro-1H-pirolo[3,2,1-ij]chinolina (CAS RN 5840-01-7)	0 %	31.12.2017
ex 2933 99 80	47	Paklobutrazol (ISO) (CAS RN 76738-62-0)	0 %	31.12.2017
ex 2934 99 90	37	4-Propan-2-ilo-morfolina (CAS RN 1004-14-4)	0 %	31.12.2017
(*) ex 3204 11 00	20	Barwnik C.I. Disperse Yellow 241 (CAS RN 83249-52-9), o czystości wynoszącej 97 % lub więcej, oznaczonej metodą wysokosprawnej chromatografii cieczowej	0 %	31.12.2015
ex 3204 11 00	80	Preparat barwnikowy, niejonotwórczy, zawierający: — N-[5-(acetyloamino)-4-[(2-chloro-4,6-dinitrofenylo)azo]-2-metoksyfenylo]- 2-okso-2-(fenylometoksy)etylo-β-alaninę (CAS RN 159010-67-0) — N-[4-[(2-cyjano-4-nitrofenylo)azo]fenylo]-N-metylo-2-(1,3-dihydro-1,3-diokso-2H-izoindol-2-ilo)etylo-β-alaninę (CAS RN 170222-39-6) oraz — N-[2-chloro-4-[(4-nitrofenyl)azo]fenylo]-2-[2-(1,3-dihydro-1,3-diokso-2H-izoindol-2-ilo)etoksy]-2-oksoetylo-β-alaninę(CAS RN 371921-34-5)	0 %	31.12.2017
ex 3204 12 00	20	Preparat barwnikowy, anionowy, zawierający 75 % masy lub więcej 7-((4chloro-6-dodecyloamino)-1,3,5-triazyn-2-ilo)amino)-4-hydroksy-3-((4-((4-sulfofenylo)azo)fenylo]azo]-2-naftalenosulfonianu disodu (CAS RN 145703-76-0)	0 %	31.12.2017
ex 3204 12 00	30	Preparat na bazie barwników kwasowych, anionowy, zawierający: — amino-4-(4-tert-butyloanilino)antrachinono-2-sulfonian litu (CAS RN 125328-86-1), — barwnik C.I. Acid Green 25 (CAS RN 4403-90-1), oraz — barwnik C.I. Acid Blue 80 (CAS RN 4474-24-2)	0 %	31.12.2017
ex 3204 13 00	30	Barwnik C.I. Basic Blue 7 (CAS RN 2390-60-5)	0 %	31.12.2017
ex 3204 13 00	40	Barwnik C.I. Basic Violet 1 (CAS RN 603-47-4)/(CAS RN 8004-87-3)	0 %	31.12.2017
(*) ex 3204 17 00	25	Barwnik C.I. Pigment Yellow 14 (CAS RN 5468-75-7)	0 %	31.12.2016

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
(*) ex 3204 17 00	60	Barwnik C.I. Pigment Red. 53:1 (CAS RN 5160-02-1)	0 %	31.12.2016
(*) ex 3204 17 00	70	Barwnik C.I. Pigment Yellow 13 (CAS RN 5102-83-0)	0 %	31.12.2016
ex 3204 17 00	75	Barwnik C.I. Pigment Orange 5 (CAS RN 3468-63-1)	0 %	31.12.2017
(*) ex 3204 19 00	73	Barwnik C.I. Solvent Blue 104 (CAS RN 116-75-6) o czystości 97 % lub więcej, oznaczonej metodą wysokosprawnej chromatografii cieczowej	0 %	31.12.2015
ex 3207 40 85	40	Płatki szklane (CAS RN 65997-17-3): — o grubości 0,3 μm lub większej, ale nie większej niż 10 μm, oraz — powleczone ditlenkiem tytanu (CAS RN 13463-67-7) lub tlenkiem żelaza (CAS RN 18282-10-5)	0 %	31.12.2017
ex 3215 19 00	20	Farba drukarska: — składająca się z polimeru poliestrowego oraz roztworu srebra (CAS RN 7440-22-4) i chlorku srebra (CASRN 7783-90-6) w ketonie metylowo-propylowym (CAS RN 107-87-9) — o całkowitej zawartości substancji stałych 55 % masy lub większej, ale nie większej niż 57 % masy oraz — o masie właściwej 1,40 g/cm^3 lub większej, ale nie większej niż 1,60 g/cm^3, stosowana do nadruków na elektrodach [1]	0 %	31.12.2017
ex 3707 90 20	50	Suchy tusz w proszku lub mieszanka tonera, zawierające: — akrylat styrenu/kopolimer butadienu, — sadzę lub pigment organiczny, — nawet zawierający poliolefiny lub krzemionkę amorficzną do stosowania jako wywoływacz w produkcji tuszu/napełnianych tonerów lub kaset do telefaksów, drukarek komputerowych i kserokopiarek [1]	0 %	31.12.2017
(*) ex 3802 90 00	11	Ziemia okrzemkowa kalcynowana strumieniem sody, wymyta kwasem, stosowana jako pomocniczy materiał filtracyjny przy wytwarzaniu produktów farmaceutycznych lub biochemicznych [1]	0 %	31.12.2017
ex 3812 30 80	75	N,N'-Bis(1,2,2,6,6-pentametylo-4-piperydynylo)-1,6-heksanodiamina, polimer z 2,4- dichloro-6-(4-morfolinylo)-1,3,5-triazyną (CAS RN 193098-40-7)	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 3812 30 80	80	Stabilizator UV zawierający: — związaną aminę: N,N'-bis(1,2,2,6,6-pentametylo-4-piperydynylo)-1,6-heksanodiaminę, polimer z 2,4- dichloro-6-(4-morfolinylo)-1,3,5-triazyną (CAS RN 193098-40-7), oraz — o-hydroksyfenylotriazynę, pochłaniającą promieniowanie UV lub — modyfikowany chemicznie związek fenolowy	0 %	31.12.2017
(*) ex 3812 30 80	85	Mieszanina zawierająca: — 70 % masy lub więcej ale nie więcej niż 80 % masy bis(1,2,2,6,6-pentametylo-4-piperydylo)sebacynianu (CAS RN 41556-26-7), i — 20 % masy lub więcej ale nie więcej niż 30 % masy metylo-1,2,2,6,6-pentametylo-4-piperydylosebacynianu (CAS RN 82919-37-7)	0 %	31.12.2016
(*) ex 3824 90 97	08	Mieszanina izomerów diwinylobenzenu i izomerów etylowinylobenzenu, zawierająca 56 % masy lub więcej, ale nie więcej niż 85 % masy diwinylobenzenu (CAS RN 1321-74-0)	0 %	31.12.2014
(*) ex 3824 90 97	18	Bis[(9-okso-9H-tioksanten-1-ilooksy)octan] poli(glikolu tetrametylenowego) o średniej długości łańcucha polimeru mniejszej niż 5 jednostek monomeru (CAS RN 515136-48-8)	0 %	31.12.2013
ex 3824 90 97	47	Tlenek platyny (CAS RN 12035-82-4) związany na porowatym nośniku z tlenku glinu (CAS RN 1344-28-1), zawierający — 0,1 % masy lub więcej ale nie więcej niż 1 % masy platyny, oraz — 0,5 % masy lub więcej ale nie więcej niż 5 % masy dichlorku etyloglinu (CAS RN 563-43-9)	0 %	31.12.2017
ex 3824 90 97	49	Preparat zawierający: — C,C'-azodiformamid (CAS RN 123-77-3), — tlenek magnezu (CAS RN 1309-48-4), oraz — bis(p-tolueno)sulfinian cynku (CAS RN 24345-02-6) w którym C,C'-azodi(formamid) występuje w temperaturze 135 °C w formie gazowej	0 %	31.12.2017
ex 3824 90 97	51	Związki kompleksowe glikolu dietylenowego, glikolu propylenowego, tytanianu trietanolaminy (CAS RN 68784-48-5) rozpuszczone w glikolu dietylenowym (CAS RN 111-46-6)	0 %	31.12.2017
(*) ex 3824 90 97	87	Pasta zawierająca: — 75 % masy lub więcej, ale nie więcej niż 85 % masy miedzi, — tlenki nieorganiczne, — etylocelulozę, oraz — rozpuszczalnik	0 %	31.12.2017
(*) ex 3824 90 97	93	Roztwór zawierający 80 % masy lub więcej 2,4,6-trimetylobenzaldehydu (CAS RN 487-68-3) w acetonie	0 %	31.12.2013
(*) ex 3824 90 97	94	Cząsteczki ditlenku krzemu, z którymi kowalencyjnie związane są związki organiczne, stosowane do produkcji kolumn do wysokosprawnej chromatografii cieczowej (HPLC) oraz przygotowania próbek wsadu [1]	0 %	31.12.2013

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 3905 30 00	10	Preparat lepki zawierający głównie poli(alkohol winylowy) (CAS RN 9002-89-5), rozpuszczalnik organiczny i wodę, do stosowania jako warstwa ochronna płytek podczas produkcji półprzewodników [1]	0 %	31.12.2017
ex 3905 91 00	20	Rozpuszczalny w wodzie kopolimer etylenu i alkoholu winylowego (CAS RN 26221-27-2), zawierający nie więcej niż 13 % masy monomerowej jednostki etylenu	0 %	31.12.2017
ex 3906 90 90	27	Kopolimer metakrylanu stearylu, akrylanu izooktylowego i kwasu akrylowego, rozpuszczony w palmitynianie izopropylu	0 %	31.12.2017
ex 3907 20 20	20	Eter politetrametylowy glikolu o średniej masie cząsteczkowej (Mw) wynoszącej 2 700 lub większej, ale nie większej niż 3 100 (CAS RN 25190-06-1)	0 %	31.12.2017
(*) ex 3907 20 20	30	Mieszanina, zawierająca 70 % masy lub więcej ale nie więcej niż 80 % masy polimeru glicerolu i 1,2-epoksypropanu oraz 20 % masy lub więcej ale nie więcej niż 30 % masy kopolimeru maleinianu dibutylu i N-winylo-2-pirolidonu	0 %	31.12.2013
(*) ex 3907 20 20	40	Kopolimer tetrahydrofuranu i tetrahydro-3-metylofuranu o masie cząsteczkowej liczbowo średniej (Mn) 3 500 (± 100)	0 %	31.12.2013
(*) ex 3907 40 00	10	Pastylki poliwęglanu: — zawierające 7 % masy lub więcej ale nie więcej niż 15 % niefluorowcowanej substancji zmniejszającej palność, oraz — o masie właściwej 1,20 (± 0,01)	0 %	31.12.2016
(*) ex 3907 99 90 (*) ex 3913 90 00	30 20	Poli(hydroksyalkanian), składający się głównie z poli(3-hydroksymaślanu)	0 %	31.12.2015
(*) ex 3909 50 90	10	Rozpuszczalny w wodzie ciekły fotopolimer utwardzany promieniowaniem UV składający się z mieszaniny zawierającej: — 60 % masy lub więcej dwufunkcyjnych akrylowanych oligomerów poliuretanowych — 30 % (± 8 %) masy jednofunkcyjnych i trójfunkcyjnych metakrylanów, oraz — 10 % (± 3 %)masy jednofunkcyjnych metakrylanów z hydroksylową grupą funkcyjną	0 %	31.12.2014
ex 3919 10 80 ex 3919 90 00	47 32	Folia poliestrowa, poliuretanowa lub poliwęglanowa: — z samoprzylepnym polimerem silikonowym, — o całkowitej grubości nie większej niż 0,7 mm, — o całkowitej szerokości 1 cm lub większej, ale nie większej niż 1 m, — nawet w rolkach w rodzaju stosowanej do ochrony powierzchni produktów objętych pozycjami 8521 i 8528	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 3919 10 80 ex 3919 90 00 ex 3920 10 28 ex 3920 10 89	53 34 93 50	Folia polietylenowa: — samoprzylepna, pokryta klejem nie na bazie kauczuku, przylegająca jedynie do czystych i gładkich powierzchni, — o całkowitej grubości 0,025 mm lub większej, ale nie większej niż 0,7 mm, oraz — o całkowitej szerokości 6 cm lub większej, ale nie większej niż 1 m, — nawet w rolkach, w rodzaju stosowanej do ochrony powierzchni produktów objętych pozycjami 8521 i 8528	0 %	31.12.2017
ex 3919 90 00 ex 3920 49 10	36 95	Drukowany arkusz laminowany ze środkową warstwą poli(chlorku winylu), powleczony z obu stron warstwą poli(fluorku winylu): — nawet z warstwą samoprzylepną lub warstwą przylepną wrażliwą na ciepło — nawet z folią rozdzielającą — o toksyczności (określonej metodą ABD 0031) nie większej niż 70 ppm dla fluorowodoru, nie większej niż 120 ppm dla chlorowodoru, nie większej niż 10 ppm dla cyjanowodoru, nie większej niż 10 ppm dla tlenków azotu, nie większej niż 300 ppm dla tlenku węgla i nie większej niż 10 ppm dla siarkowodoru i ditlenku siarki łącznie — o palności w ciągu 60 sekund nie większej niż 130 mm (określonej metodą FAR 25 App.F Pt. I Amdt.83) — o masie (bez folii rozdzielającej) 240 g/m^2 (± 30 g/m^2) bez warstwy przylepnej, 340 g/m^2 (± 40 g/m^2) z warstwą przylepną wrażliwą na ciepło lub 330 g/m^2 (± 40 g/m^2) z warstwą samoprzylepną	0 %	31.12.2017
ex 3919 90 00	38	Folia samoprzylepna składająca się z: — górnej warstwy głównie z poliuretanu zmieszanego z emulsjami akrylowo-polimerowymi i ditlenkiem tytanu, — nawet zawierająca drugą warstwę mieszaniny kopolimeru etylenu i octanu winylu, sieciowalna emulsją poli(octanu winylu), — nie więcej niż 6 % masy innych dodatków, — kleju przylepcowego; oraz — pokryta z jednej strony warstwą rozdzielającą, — nawet z rozdzielającą samoprzylepną folią ochronną na laminat, — o całkowitej grubości nie większej niż 400 µm	0 %	31.12.2017
ex 3919 90 00	40	Folia, o całkowitej grubości 40 µm lub większej, składająca się z jednej lub większej liczby warstw przezroczystej folii poliestrowej: — zawierająca co najmniej jedną warstwę odbijającą promienie podczerwone o całkowitym normalnym współczynniku odbicia 80 % lub większym zgodnie z normą EN 12898 — posiadająca z jednej strony warstwę o emisyjności normalnej nie większej niż 0,2 zgodnie z normą EN 12898 — powleczona z drugiej strony substancją samoprzylepną i warstwą rozdzielającą	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 3919 90 00	42	Folia samoprzylepna składająca się z: — pierwszej warstwy zawierającej mieszaninę termoplastycznego poliuretanu i środka ułatwiającego wyjęcie z formy, — drugiej warstwy zawierającej kopolimer bezwodnika maleinowego, — trzeciej warstwy zawierającej mieszaninę polietylenu niskiej gęstości, ditlenku tytanu i dodatki, — czwartej warstwy zawierającej mieszaninę polietylenu niskiej gęstości, ditlenek tytanu, dodatki i barwnik, — kleju przylepcowego; oraz — pokryta z obu stron warstwą rozdzielającą — nawet z rozdzielającą samoprzylepną folią ochronną na laminat. — o całkowitej grubości nie większej niż 400 µm	0 %	31.12.2017
ex 3919 90 00 ex 3921 90 60	44 95	Drukowany arkusz laminowany — z warstwą środkową z włókna szklanego, powleczoną z każdej strony warstwą poli(chlorku winylu), — z jednej strony pokryty warstwą poli(fluorku winylu), — nawet z warstwą samoprzylepną i folią rozdzielającą z drugiej strony, — o toksyczności (określonej metodą ABD 0031) nie większej niż 50 ppm dla fluorowodoru, nie większej niż 85 ppm dla chlorowodoru, nie większej niż 10 ppm dla cyjanowodoru, nie większej niż 10 ppm dla tlenków azotu, nie większej niż 300 ppm dla tlenku węgla i nie większej niż 10 ppm dla siarkowodoru i ditlenku siarki łącznie, — o palności w ciągu 60 sekund nie większej niż 110 mm (określonej metodą FAR 25 App.F Pt. I Amdt.83), oraz — o masie (bez folii rozdzielającej) 490 g/m^2 (± 45 g/m^2) bez warstwy przylepnej lub 580 g/m^2 (± 50 g/m^2) z warstwą samoprzylepną	0 %	31.12.2017
ex 3920 20 80	95	Arkusz polipropylenu, pakowany w rolki, o: — klasie palności V-0 wg klasyfikacji UL 94 V-0 dla materiału o grubości powyżej 0,25 mm i klasie palności VTM-0 wg klasyfikacji UL 94 dla materiałów o grubości 0,05 mm lub większej, ale nie większej niż 0,25 mm (zgodnie z normą palności UL-94) — wytrzymałości dielektrycznej 13,1 kV lub większej, ale nie większej niż 60,0 kV (oznaczonej metodą ASTM D149) — współczynniku wytrzymałości na rozciąganie w kierunku maszynowym 30 MPa lub większym, ale nie większym niż 33 MPa (oznaczonym metodą ASTM D882) — współczynniku wytrzymałości na rozciąganie w kierunku poprzecznym 22 MPa lub większym, ale nie większym niż 25 MPa (oznaczonym metodą ASTM D882) — ciężarze właściwym 0,988 gm/cm^3 lub większym ale nie większym niż 1,035 gm/cm^3 (oznaczonym metodą ASTM D792) — współczynniku pochłaniania wilgotności 0,01 % lub większym, ale nie większym niż 0,06 % (oznaczonym metodą ASTM D570) do stosowania w produkcji izolatorów używanych w przemyśle elektronicznym i elektrycznym [1]	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
(*) ex 3920 62 19	02	Współwytłaczany nieprzezroczysty arkusz z poli(tereftalanu etylenu), o grubości 50 µm lub większej, ale nie większej niż 350 µm, składający się głównie z warstwy zawierającej sadzę	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	08	Folia z poli(tereftalanu etylenu), niepowleczona warstwą przylepną, o grubości nie większej niż 25 µm albo: — tylko barwiona w całości, lub — barwiona w całości i metalizowana z jednej strony	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	12	Folia wyłącznie z poli(tereftalanu etylenu), o całkowitej grubości nie większej niż 120 µm, składająca się z jednej lub dwóch warstw, z których każda zawiera materiał barwiący i/lub pochłaniający promieniowanie UV w całej masie, niepowleczona warstwą przylepną ani żadnym innym materiałem	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	18	Folia laminowana wyłącznie z poli(tereftalanu etylenu), o całkowitej grubości nie większej niż 120 µm, składająca się z jednej warstwy, która jest wyłącznie metalizowana i jednej lub dwóch warstw, z których każda zawiera materiał barwiący i/lub pochłaniający promieniowanie UV w całej masie, niepowleczona warstwą przylepną ani żadnym innym materiałem	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	22	Folia z poli(tereftalanu etylenu), powleczona lub pokryta z jednej strony lub z obu stron warstwą modyfikowanego poliestru, o całkowitej grubości 7 µm lub większej, ale nie większej niż 11 µm, do produkcji taśm video z magnetyczną warstwą metalicznych pigmentów i szerokości 8 mm lub 12,7 mm [1]	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	25	Folia z poli(tereftalanu etylenu) o grubości 186 µm lub większej ale nie większej niż 191 µm, powleczona z jednej strony warstwą akrylu o wzorze macierzy	0 %	31.12.2014
(*) ex 3920 62 19	38	Folia z poli(tereftalanu etylenu) o grubości nie większej niż 12 µm, powleczona z jednej strony warstwą tlenku glinu, o grubości nie większej niż 35 nm	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	48	Arkusze lub rolki z poli(tereftalanu etylenu): — powleczone z obu stron warstwą żywicy epoksy akrylowej, — o całkowitej grubości 37 µm (± 3 µm)	0 %	31.12.2015
(*) ex 3920 62 19	52	Folia z poli(tereftalanu etylenu), poli(naftanianu etylenu) albo podobnego poliestru, powleczona z jednej strony metalem oraz/lub tlenkami metali, zawierająca mniej niż 0,1 % masy glinu, o grubości nie większej niż 300 µm oraz o oporności powierzchniowej nie większej niż 10 000 Ω (na kwadrat) (określonej metodą ASTM D 257-99)	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	55	Matowa folia z poli(tereftalanu etylenu), o połysku zwierciadlanym 15 mierzonym pod kątem 45° i o połysku 18 mierzonym pod kątem 60° z użyciem połyskomierza (określonym metodą ISO 2813:2000) oraz o szerokości 1 600 mm lub większej	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	58	Folia z białego poli(tereftalanu etylenu), barwionego w masie, o grubości 185 µm lub większej, ale nie większej niż 253 µm, powleczona z obydwu stron warstwą antystatyczną	0 %	31.12.2013

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
(*) ex 3920 62 19	76	Przezroczysta folia z poli(tereftalanu etylenu): — obustronnie powleczona warstwą substancji organicznej na bazie akrylu o grubości 7 nm lub większej, ale nie większej niż 80 nm, — o napięciu powierzchniowym 36 dyn/cm lub większym ale nie większym niż 39 dyn/cm, — o przepuszczalności światła większej niż 93 % — o współczynniku zamglenia nie większym niż 1,3 % — o całkowitej grubości 10 µm lub większej, ale nie większej niż 350 µm, — o szerokości 800 mm lub większej, ale nie większej niż 1 600 mm	0 %	31.12.2013
(*) ex 3920 62 19	81	Folia z poli(tereftalanu etylenu): — o grubości nie większej niż 20 µm, — powleczona co najmniej z jednej strony warstwą bariery gazowej składającej się z matrycy polimerowej zawierającej rozproszoną krzemionkę oraz o grubości nie większej niż 2 µm	0 %	31.12.2017
(*) ex 3920 92 00	30	Folia poliamidowa: — o grubości nie większej niż 20 µm, — powleczona co najmniej z jednej strony warstwą bariery gazowej składającej się z matrycy polimerowej zawierającej rozproszoną krzemionkę oraz o grubości nie większej niż 2 µm	0 %	31.12.2013
ex 3920 99 28	55	Termoplastyczna wyciskana folia poliuretanowa: — niesamoprzylepna, — o indeksie żółtości większym niż 1,0, ale nie większym niż 2,5 dla 10 mm folii zgrzewanej (oznaczonym metodą ASTM E 313-10), — o przepuszczalności światła powyżej 87 % dla folii zgrzewanej (oznaczonej metodą ASTM D 1003-11), — o całkowitej grubości 0,38 mm lub większej, ale nie większej niż 7,6 mm, — o szerokości 99 cm lub większej, ale nie większej niż 305 cm, w rodzaju stosowanej w produkcji szkła bezpiecznego wielowarstwowego	0 %	31.12.2017
ex 3921 13 10	20	Rolki z pianki poliuretanowej o otwartych komórkach: — o grubości 2,29 mm (± 0,25 mm), — powierzchni obrobionej porowatym przylepnym aktywatorem, oraz — laminowane folią poliestrową i warstwą materiału włókienniczego	0 %	31.12.2017
(*) ex 3921 90 55	20	Wstępnie impregnowane, wzmocnione włókno szklane zawierające żywicę estru cyjanianu lub żywicę bismaleimidu (B) triazyny (T) zmieszaną z żywicą epoksydową, o wymiarach: — 469,9 mm (± 2 mm) × 622,3 mm (± 2 mm) lub — 469,9 mm (± 2 mm) × 414,2 mm (± 2 mm) lub — 546,1 mm (± 2 mm) × 622,3 mm (± 2 mm) do stosowania w produkcji płytek obwodów drukowanych [1]	0 %	31.12.2013

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
(*) ex 3926 90 97	21	Podstawy do telewizora nawet z uchwytami do zamocowania i unieruchomienia obudowy telewizora	0 %	31.12.2016
(*) ex 7020 00 10	10			
(*) ex 7326 90 98	40			
(*) ex 7616 99 90	77			
ex 4104 41 19	10	Skóra wyprawiona bawola, dwojona, garbowana chromowo, dogarbowana syntetycznie („crust'"), suszona	0 %	31.12.2017
ex 7009 10 00	10	Lustro-szkło do lusterek wstecznych: — wyposażone w płytkę mocującą z tworzywa sztucznego, — posiadające zdolność do refleksji zmiennego natężenia światła otoczenia, — nawet wyposażony w element grzewczy, a — nawet wyposażone w wyświetlacz Blind Spot Module (BSM)	0 %	31.12.2017
(*) ex 7019 12 00	05	Niedoprzędy o grubości od 1 980 do 2 033 tex, złożone z ciągłych włókien szklanych o średnicy 9 µm (± 0,5 µm)	0 %	31.12.2017
(*) ex 7019 12 00	25			
(*) ex 7607 11 90	30	Laminowana folia aluminiowa: — zawierająca 99 % lub więcej aluminium, — z powłoką hydrofilową bez krzemu oraz szkła wodnego, — o grubości całkowitej nie większej niż 0,120 mm, — o wytrzymałości na rozciąganie 100N/mm^2 lub większej (określonej metodą testową ASTM E8), oraz — o wydłużeniu przy zerwaniu 1 % lub większym	0 %	31.12.2013
(*) ex 7607 20 90	20	Wejściowy arkusz smarujący o całkowitej grubości nie większej niż 350 µm, zawierający: — warstwę folii aluminiowej o grubości 70 µm lub większej, ale nie większej niż 150 µm, — rozpuszczalny w wodzie smar o grubości 20 µm lub większej, ale nie większej niż 200 µm i w temperaturze pokojowej w stanie stałym	0 %	31.12.2015
ex 7616 99 90	75	Części w kształcie prostokątnej ramy: — z lakierowanego aluminium, — o długości 1 011 mm lub większej, ale nie większej niż 1 500 mm, — o szerokości 622 mm lub większej, ale nie większej niż 900 mm, — o grubości 0,6 mm (± 0,1 mm), w rodzaju stosowanych w produkcji odbiorników telewizyjnych	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 8105 90 00	10	Sztaby lub druty ze stopów kobaltu zawierające: — 35 % (± 2 %) masy kobaltu, — 25 % (± 1 %) masy niklu, — 19 % (± 1 %) masy chromu, oraz — 7 % (± 2 %) masy żelaza spełniające wymogi specyfikacji materiałowej AMS (Aerospace Material Specifications) 5842, w rodzaju stosowanych w przemyśle lotniczym i kosmonautycznym	0 %	31.12.2017
(*) ex 8301 60 00	10	Klawiatury, całkowicie albo z silikonu, albo z poliwęglanu, włącznie z klawiszami z nadrukiem z elektrycznymi elementami stykowymi	0 %	31.12.2015
(*) ex 8413 91 00	20			
(*) ex 8419 90 85	20			
(*) ex 8438 90 00	10			
(*) ex 8468 90 00	10			
(*) ex 8476 90 00	10			
(*) ex 8479 90 80	87			
(*) ex 8481 90 00	20			
(*) ex 8503 00 99	45			
(*) ex 8515 90 00	20			
(*) ex 8531 90 85	20			
(*) ex 8536 90 85	96			
(*) ex 8543 90 00	50			
(*) ex 8708 91 99	10			
(*) ex 8708 99 97	30			
(*) ex 9031 90 85	30			
(*) ex 8305 20 00	10	Zszywki: — o długości 28 mm, — niewygięte, pakowane w plastikowe pojemniki do stosowania w kopiarkach i drukarkach formatujących w zszywki o szerokości 12 mm (± 1 mm) i głębokości 8 mm (± 1 mm) [1]	0 %	31.12.2013
ex 8431 20 00	30	Zespół osi napędowej, zawierający mechanizm różnicowy, przekładnię redukcyjną, koło zębate tarczowe, wały napędowe, piasty kół, hamulce i ramiona montażowe masztów stosowane w produkcji pojazdów objętych pozycją 8427 [1]	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 8501 10 99	60	Silnik prądu stałego: — o prędkości obrotowej 3 500 obr./min lub większej, ale nie większej niż 5 000 obr./min przy obciążeniu i nie większej niż 6 500 obr./min przy braku obciążenia — o napięciu zasilania 100 V lub większym, ale nie większym niż 240 V stosowany do produkcji elektrycznych urządzeń do smażenia [1]	0 %	31.12.2017
ex 8503 00 99	40	Membrana ogniwa paliwowego, w rolkach lub arkuszach, o szerokości nie większej niż 150 cm w rodzaju stosowanych do produkcji ogniw paliwowych objętych pozycją 8501	0 %	31.12.2017
(*) ex 8504 40 82	40	Płytka obwodów drukowanych wyposażona w obwód mostka prostownikowego i inne komponenty czynne i bierne: — z dwoma złączami wyjściowymi, — z dwoma złączami wejścia dostępnymi i używalnymi równolegle, — umożliwia przełączanie pomiędzy trybami światła jasnego i przyciemnionego, — o napięciu wejściowym 40 V (+ 25 % -15 %) lub 42 V (+ 25 % -15 %) w trybie światła jasnego, o napięciu wejściowym 30 V (± 4 V) w trybie światła przyciemnionego, lub — o napięciu wejściowym 230 V (+ 20 % -15 %) w trybie światła jasnego, o napięciu wejściowym 160 V (± 15 %) w trybie światła przyciemnionego, lub — o napięciu wejściowym 120 V (+ 15 % -35 %) w trybie światła jasnego, o napięciu wejściowym 60 V (± 20 %) w trybie światła przyciemnionego, — o prądzie wejściowym osiągającym 80 % wartości znamionowej w ciągu 20 ms, — o częstotliwości wejściowej 45 Hz lub większej, ale nie większej niż 65 Hz dla napięcia 42 V lub 230 V, oraz 45–70 Hz dla napięcia 120 V, — o maksymalnym chwilowym przetężeniu początkowego prądu rozruchowego nie większym niż 250 % prądu wejściowego, — o okresie chwilowego przetężenia początkowego prądu rozruchowego nie większym niż 100 ms, — o chwilowym spadku prądu wejściowego nie mniejszym niż 50 % prądu wejściowego, — o okresie chwilowego przetężenia początkowego prądu rozruchowego nie większym niż 20 ms, — z nastawnym prądem wyjściowym, — o prądzie wyjściowym osiągającym 90 % nastawionej wartości znamionowej w ciągu 50 ms, — o prądzie wyjściowym osiągającym zero w ciągu 30 ms po odłączeniu napięcia wejściowego, — ze zdefiniowanym statusem usterki w przypadku braku obciążenia lub zbyt wysokiego obciążenia (funkcja końca eksploatacji)	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
(*) ex 8504 40 82	50	Prostownik w obudowie o: — mocy znamionowej nie większej niż 250 W, — napięciu wejściowym 90 V lub większym, ale nie większym niż 305 V, — poświadczonej częstotliwości wejściowej 47 Hz lub większej, ale nie większej niż 440 Hz, — stałym prądzie wyjściowym 350 mA lub większym, ale nie większym niż 15 A, — natężeniu prądu rozruchowego nie większym niż 10 A, — zakresie temperatury roboczej – 40 °C lub większej, ale nie większej niż + 85 °C — odpowiedni do zasilania źródeł światła typu LED	0 %	31.12.2017
ex 8505 11 00	35	Magnesy trwałe składające się albo ze stopu neodymu, żelaza i boru albo ze stopu samaru i kobaltu powlekane, poddane nieorganicznej pasywacji (nieorganiczne powlekanie) z użyciem fosforanu cynku, do produkcji przemysłowej wyrobów do zastosowań w silnikach lub sensorach ([1])	0 %	31.12.2017
ex 8507 60 00	25	Prostokątne moduły do zamontowania w bateriach litowo-jonowych wielokrotnego ładowania o: — szerokości 352,5 mm (± 1 mm) lub 367,1 mm (± 1 mm) — głębokości 300 mm (± 2 mm) lub 272,6 mm (± 1 mm) — wysokości 268,9 mm (± 1,4 mm) lub 229,5 mm (± 1 mm) — masie 45,9 kg lub 46,3 kg — o pojemności 75 Ah oraz — i nominalnym napięciu 60 V	0 %	31.12.2017
ex 8507 60 00	35	Baterie litowo-jonowe wielokrotnego ładowania o: — długości 1 475 mm lub większej, ale nie większej niż 1 515 mm, — szerokości 1 365 lub większej, ale nie większej niż 1 375 mm, — wysokości 260 mm lub większej, ale nie większej niż 270 mm, — masie 320 kg lub większej, ale nie większej niż 330 kg, — nominalnej pojemności 18,4 Ah lub większej, ale nie większej niż 130 Ah, — pakowane w pakiety zawierające 12 lub 16 modułów	0 %	31.12.2017
(*) ex 8507 60 00	50	Moduły do montażu baterii elektrycznych akumulatorów litowo-jonowych o: — długości 298 mm lub większej, ale nie większej niż 408 mm, — szerokości 33,5 mm lub większej, ale nie większej niż 209 mm, — wysokości 138 mm lub większej, ale nie większej niż 228 mm, — masie 3,6 kg lub większej, ale nie większej niż 17 kg, oraz — mocy 458 kWh lub większej, ale nie większej niż 2 158 kWh	0 %	31.12.2017

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 8516 90 00	70	Wewnętrzne naczynie — zawierające boczne i środkowe otwory, — z odprężonego aluminium, — powleczone ceramiką, odporne na temperatury ponad 200 °C do stosowania w produkcji elektrycznych urządzeń do smażenia (1)	0 %	31.12.2017
ex 8522 90 80	15	Radiatory i żebra redukujące ciepło, z aluminium, do utrzymywania temperatury roboczej tranzystorów i układów scalonych w produktach objętych pozycją 8521	0 %	31.12.2017
ex 8525 80 19	45	Moduł kamery o rozdzielczości 1 280 * 720 P HD, z dwoma mikrofonami, stosowany w produkcji wyrobów objętych pozycją 8528 (1)	0 %	31.12.2017
(*) ex 8526 91 20	80	Zintegrowany moduł audio (IAM) z cyfrowym wyjściem wideo do podłączenia do monitora z ekranem dotykowym LCD, połączony poprzez sieć Media Oriented Systems Transport (MOST) oraz przekazywany poprzez protokół „MOST High protocol", z: — płytką obwodów drukowanych (PCB) zawierającą odbiornik globalnego systemu określania położenia (GPS), żyroskop oraz tuner TMC (Traffic Message Channel), — twardym dyskiem zawierającym wiele map, — radiem HD, — systemem rozpoznawania głosu, — napędem CD i DVD, — Bluetooth, MP3 oraz łącznością przez wejście USB, — napięciem 10 V lub większym, ale nie większym niż 16 V, stosowany do produkcji pojazdów objętych działem 87 (1)	0 %	31.12.2015
(*) ex 8527 29 00	10			
ex 8529 90 92	70	Prostokątne ramy mocujące i osłaniające: — ze stopów aluminium zawierających krzem i magnez, — o długości 900 mm lub większej, ale nie większej niż 1 500 mm, — o szerokości 600 mm lub większej, ale nie większej niż 950 mm, w rodzaju stosowanych do produkcji odbiorników telewizyjnych	0 %	31.12.2017
ex 8529 90 92	80	Płytka obwodów drukowanych do podświetlenia: — z diodami LED wyposażonymi w pryzmaty, — nawet ze złączem (ami) zamocowanymi na jednym lub obu końcach, do wbudowania w towarach objętych pozycją 8528 (1)	0 %	31.12.2013
ex 9405 40 39	40			
ex 8536 69 90	51	Złącza typu SCART, umieszczone w obudowie z tworzyw sztucznych lub metalu, z 21 pinami w 2 rzędach, stosowane w produkcji wyrobów objętych pozycjami 8521 i 8528 (1)	0 %	31.12.2017
(*) ex 8540 20 80	91	Fotopowielacz	0 %	31.12.2016

Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Stawka cła autonomicznego	Przewidywany termin obowiązkowego przeglądu
ex 8544 42 90	30	Przewód elektryczny izolowany politereftalanem etylenu: — z 10 lub 80 pojedynczymi drutami, — o długości 50 mm lub większej, ale nie większej niż 800 mm, — ze złączem (ami) lub wtyczką (ami) zamocowanymi na jednym lub obu końcach stosowany do produkcji towarów objętych pozycjami 8521 i 8528 (1)	0 %	31.12.2017
ex 9001 90 00	25	Nieoprawione elementy optyczne wykonane z formowanego szkła chalkogenidowego przepuszczającego promieniowanie podczerwone lub z połączenia formowanego szkła chalkogenidowego przepuszczającego promieniowanie podczerwone z innym materiałem do produkcji soczewek	0 %	31.12.2017
ex 9002 90 00	40	Oprawione soczewki wykonane z przepuszczającego promieniowanie podczerwone szkła chalkogenidowego lub z połączenia szkła chalkogenidowego przepuszczającego promieniowanie podczerwone z innym materiałem do soczewek	0 %	31.12.2017

(1) Zawieszenie ceł podlega art. 291–300 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).
(2) Stosowana jest stawka specyficzna.
(*) Zawieszenie dotyczące produktu wymienionego w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1344/2011, którego kod CN lub TARIC albo opis produktu został zmieniony niniejszym rozporządzeniem.

ZAŁĄCZNIK II

Produkty, o których mowa w art. 1 ust. 2

Kod CN	TARIC
(*) ex 2007 99 50	40
(*) ex 2007 99 50	50
(*) ex 2007 99 50	60
ex 2008 60 19	30
ex 2008 60 39	30
(*) ex 2008 99 48	20
(*) ex 2008 99 48	93
(*) ex 2008 99 49	50
(*) ex 2805 30 90	40
(*) ex 2805 30 90	50
(*) ex 2805 30 90	60
(*) ex 2818 10 91	10
ex 2916 19 95	30
ex 2917 39 95	10
(*) ex 2918 99 90	40
ex 2934 99 90	12
ex 3204 11 00	10
(*) ex 3204 11 00	20
(*) ex 3204 17 00	25
ex 3204 17 00	45
ex 3204 17 00	55
(*) ex 3204 17 00	60
(*) ex 3204 17 00	70
ex 3204 19 00	72
(*) ex 3204 19 00	73
(*) ex 3802 90 00	11
(*) ex 3824 90 97	08
(*) ex 3824 90 97	31
(*) ex 3824 90 97	70
(*) ex 3824 90 97	72

Kod CN	TARIC
(*) ex 3824 90 97	73
(*) ex 3824 90 97	75
(*) ex 3907 20 20	11
(*) ex 3907 20 20	12
(*) ex 3907 40 00	10
(*) ex 3907 99 90	30
(*) ex 3909 50 90	10
ex 3911 90 99	75
(*) ex 3920 62 19	01
(*) ex 3920 62 19	03
(*) ex 3920 62 19	07
(*) ex 3920 62 19	09
(*) ex 3920 62 19	11
(*) ex 3920 62 19	13
(*) ex 3920 62 19	17
(*) ex 3920 62 19	19
(*) ex 3920 62 19	21
(*) ex 3920 62 19	23
(*) ex 3920 62 19	24
(*) ex 3920 62 19	26
(*) ex 3920 62 19	37
(*) ex 3920 62 19	39
(*) ex 3920 62 19	47
(*) ex 3920 62 19	49
(*) ex 3920 62 19	51
(*) ex 3920 62 19	53
(*) ex 3920 62 19	54
(*) ex 3920 62 19	56
(*) ex 3920 62 19	57
(*) ex 3920 62 19	59
(*) ex 3920 62 19	75
(*) ex 3920 62 19	77
(*) ex 3920 62 19	81

Kod CN	TARIC
(*) ex 3920 92 00	30
(*) ex 3921 90 55	20
(*) ex 7019 12 00	05
(*) ex 7019 12 00	25
(*) ex 7326 90 98	40
(*) ex 7607 11 90	30
(*) ex 7607 20 90	20
ex 8108 20 00	20
ex 8108 90 50	40
ex 8108 90 50	80
(*) ex 8305 20 00	10
(*) ex 8504 40 82	40
(*) ex 8504 40 82	50
(*) ex 8507 60 00	50
(*) ex 8526 91 20	80
(*) ex 8528 59 80	10
(*) ex 8536 90 85	96
(*) ex 8538 90 99	94
(*) ex 8540 20 80	91
(*) ex 8543 90 00	50
ex 8708 80 99	10
ex 9405 40 39	30

(*) Zawieszenie dotyczące produktu wymienionego w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 1344/2011, którego kod CN lub TARIC albo opis produktu został zmieniony niniejszym rozporządzeniem.

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 627/2013

z dnia 27 czerwca 2013 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 7/2010 otwierające i ustalające sposób zarządzania autonomicznymi kontyngentami taryfowymi Unii na niektóre produkty rolne i przemysłowe

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby zagwarantować wystarczające i nieprzerwane dostawy niektórych towarów, których produkcja w Unii jest niewystarczająca, oraz aby zapobiec ewentualnym zakłóceniom na rynku niektórych produktów rolnych i przemysłowych, rozporządzeniem Rady (UE) nr 7/2010 ([1]) otwarto autonomiczne kontyngenty taryfowe. Produkty objęte tymi kontyngentami taryfowymi mogą być przywożone z zastosowaniem zerowych lub obniżonych stawek celnych. Z tych samych względów związanych z dostawami i zakłóceniami konieczne jest otwarcie ze skutkiem od dnia 1 lipca 2013 r. nowych kontyngentów taryfowych – obejmujących odpowiednią ilość oraz z zastosowaniem obniżonych lub zerowych stawek celnych – na dziesięć produktów o numerach porządkowych 09.2644 i od 09.2663 do 09.2671.

(2) Ponadto w odniesieniu do autonomicznych kontyngentów taryfowych Unii o numerach porządkowych 09.2620 i 09.2633 należy dostosować opis produktu, a przy numerze porządkowym 09.2629 należy dodać inny kod TARIC.

(3) W odniesieniu do autonomicznych kontyngentów taryfowych Unii o numerach porządkowych 09.2917 i 09.2632 należy umieścić datę, z którą upływa okres ich obowiązywania 31 grudnia 2013 r., ponieważ dalsze przyznawanie takich kontyngentów po tym terminie nie leży w interesie Unii.

(4) Ponieważ nowe kontyngenty taryfowe powinny stać się skuteczne od dnia 1 lipca 2013 r., niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od tej samej daty i wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 7/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 7/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się wiersze tabeli o numerach porządkowych 09.2644 i od 09.2663 do 09.2671 zawarte w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;

2) wiersze tabeli dotyczące kontyngentów taryfowych o numerach porządkowych 09.2620, 09.2629, 09.2632, 09.2633 i 09.2917 zastępuje się wierszami określonymi w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady
E. GILMORE
Przewodniczący

([1]) Dz.U. L 3 z 7.1.2010, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

Kontyngenty taryfowe, o których mowa w art. 1 ust. 1

Numer porządkowy	Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Okres obowiązywania kontyngentu	Wielkość kontyngentu	Stawka celna (%) w ramach kontyngentu
09.2663	ex 1104 29 17	10	Mielone ziarna sorgo co najmniej łuszczone i odkiełkowane do wykorzystania w produkcji wyrobów wypełniających wolną przestrzeń w opakowaniach [1]	1.7–31.12	750 ton	0 %
09.2664	ex 2008 60 19 ex 2008 60 39	30 30	Czereśnie z dodatkiem alkoholu, nawet o zawartości cukru 9 % masy, o średnicy nie większej niż 19,9 mm, z pestką, stosowane w produktach czekoladowych [1]	1.7–31.12	500 ton	10 % [2]
09.2665	ex 2916 19 95	30	(E,E)-Heksa-2,4-dienonian potasu (CAS RN 24634-61-5)	1.7–31.12	4 000 ton	0 %
09.2666	ex 3204 17 00	55	Barwnik C.I. Pigment Red. 169 (CAS RN 12237-63-7)	1.7–31.12	20 ton	0 %
09.2644	ex 3824 90 97	96	Preparat zawierający: — 55 % masy lub więcej, ale nie więcej niż 78 % masy glutaranu dimetylu, — 10 % masy lub więcej, ale nie więcej niż 28 % masy adypinianu dimetylu, oraz — nie więcej niż 25 % masy bursztynianu dimetylu	1.7–31.12	3 000 ton	0 %
09.2671	ex 3905 99 90	81	Poliwinylobutyral (CAS RN 63148-65-2): — zawierający grupy hydroksylowe w ilości 17,5 - 20 mol % oraz — o medialnej średnicy cząstek (D50) powyżej 0,6 mm	1.7–31.12	5 500 ton	0 %
09.2667	ex 8537 10 99	51	Płytka przełączająca, elektromechaniczna: — z przełącznikiem 5-pozycyjnym, — z przewodem elektrycznym, — z układem scalonym, — z odbiornikiem podczerwieni lub bez do stosowania do produkcji wyrobów objętych pozycjami 8521 i 8528 [1]	1.7–31.12	3 000 000 sztuk	0 %
09.2668	ex 8714 91 10 ex 8714 91 10	21 31	Ramy rowerowe wykonane z włókien węglowych i żywic sztucznych, pomalowane, lakierowane i/lub polerowane, do stosowania w produkcji rowerów [1]	1.7–31.12	38 000 sztuk	0 %
09.2669	ex 8714 91 30 ex 8714 91 30	21 31	Przedni widelec rowerowy wykonany z włókien węglowych i żywic sztucznych, pomalowany, lakierowany i/lub polerowany, do stosowania w produkcji rowerów [1]	1.7–31.12	26 000 sztuk	0 %

Numer porządkowy	Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Okres obowiązywania kontyngentu	Wielkość kontyngentu	Stawka celna (%) w ramach kontyngentu
09.2670	ex 9405 40 39	30	Elektryczny zespół oświetleniowy zawierający: — płytki obwodów drukowanych, i — diody elektroluminescencyjne (LED) do produkcji jednostek podświetlenia do płaskich odbiorników telewizyjnych (1)	1.7–31.12	8 500 000 sztuk	0 %

(1) Zawieszenie ceł podlega art. 291–300 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).
(2) Stosowana jest stawka specyficzna.

ZAŁĄCZNIK II

Kontyngenty taryfowe, o których mowa w art. 1 ust. 2

Numer porządkowy	Kod CN	TARIC	Wyszczególnienie	Okres obowiązywania kontyngentu	Wielkość kontyngentu	Stawka celna (%) w ramach kontyngentu
09.2632	ex 2921 22 00	10	Heksametylenodiamina (CAS RN 124-09-4)	1.1–31.12.2013	40 000 ton	0 %
09.2917	ex 2930 90 13	90	Cystyna (CAS RN 56-89-3)	1.1–31.12.2013	600 ton	0 %
09.2629	ex 7616 99 90 ex 8302 49 00	85 91	Uchwyt teleskopowy z aluminium, stosowany do produkcji bagaży podróżnych (1)	1.1–31.12	800 000 sztuk	0 %
09.2633	ex 8504 40 82	20	Prostownik elektryczny o mocy nie większej niż 1 kVA, do stosowania do produkcji urządzeń objętych podpozycją 8509 80 i pozycją 8510 (1)	1.1–31.12	4 500 000 sztuk	0 %
09.2620	ex 8526 91 20	20	Zespoły do systemu GPS posiadające funkcję określania pozycji, bez wyświetlacza, o masie nie większej niż 2 500 g	1.1–31.12	3 000 000 sztuk	0 %

(1) Zawieszenie ceł podlega art. 291–300 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 628/2013

z dnia 28 czerwca 2013 r.

w sprawie metod pracy stosowanych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego przy prowadzeniu inspekcji standaryzacyjnych i monitorowaniu stosowania przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 736/2006

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE ([1]), w szczególności jego art. 24 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Art. 24 ust. 1 i art. 54 rozporządzenia (WE) nr 216/2008 zobowiązują Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego (zwaną dalej „Agencją") do udzielania pomocy Komisji w kontroli stosowania tego rozporządzenia, jak również przepisów wykonawczych do niego przez właściwe organy państw członkowskich, poprzez prowadzenie inspekcji standaryzacyjnych.

(2) Art. 54 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 216/2008 stanowi, że jeśli inspekcja właściwego organu państwa członkowskiego pociąga za sobą konieczność inspekcji przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, Agencja stosuje przepisy art. 55 tego rozporządzenia.

(3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 736/2006 ([2]) określa metody pracy Agencji na potrzeby prowadzenia inspekcji standaryzacyjnych (zwane dalej „obecnymi metodami pracy").

(4) Od przyjęcia obecnych metod pracy upłynęło sześć lat. Wprowadzono istotne zmiany we wspólnych zasadach i przyjęto wiele umów międzynarodowych; ponadto Agencja i państwa członkowskie zgromadziły wiele cennych doświadczeń, które należy uwzględnić.

(5) W chwili przyjmowania rozporządzenia (WE) nr 736/2006 wspólne zasady w zakresie lotnictwa cywilnego ograniczały się do początkowej i ciągłej zdatności do lotu. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1702/2003 ([3]) ustanawia przepisy wykonawcze w zakresie certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdatności do lotu i ochrony środowiska oraz certyfikacji organizacji projektujących i produkujących; rozporządzenie Komisji (WE) nr 2042/2003 ([4]) ustanawia przepisy wykonawcze dotyczące ciągłej zdatności do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zezwoleń udzielanych instytucjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania.

(6) Od tamtej pory rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2002 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego ([5]) zastąpiono rozporządzeniem (WE) nr 216/2008, a wspólne zasady dwukrotnie rozszerzono: za pierwszym razem w celu włączenia do nich załóg lotniczych, operacji lotniczych i inspekcji na płycie; za drugim razem w celu włączenia do nich służb zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej (ATM/ANS), jak również bezpieczeństwa portów lotniczych, w wyniku czego Komisja przyjęła szereg przepisów wykonawczych odpowiadających tym nowym dziedzinom kompetencji, takich jak: rozporządzenie Komisji (UE) nr 805/2011 z dnia 10 sierpnia 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady licencjonowania kontrolerów ruchu lotniczego oraz wydawania określonych certyfikatów ([6]), rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1034/2011 ([7]) ustanawiające procedury administracyjne dotyczące nadzoru nad bezpieczeństwem w zarządzaniu ruchem lotniczym i służbach żeglugi powietrznej, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1035/2011 z dnia 17 października 2011 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej ([8]), rozporządzenie Komisji (UE) nr 691/2010 z dnia 29 lipca 2010 r. ustanawiające system skuteczności działania dla służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2096/2005 ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej ([9]), rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego ([10]), zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 859/2008 ([11]), dyrektywę 2004/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa statków powietrznych państwa trzeciego korzystających z portów lotniczych Wspólnoty ([12]), zmienioną dyrektywą Komisji 2008/49/WE z dnia 16 kwietnia 2008 r. zmieniającą

([1]) Dz.U. L 79 z 19.3.2008, s. 1.
([2]) Dz.U. L 129 z 17.5.2006, s. 10.
([3]) Dz.U. L 243 z 27.9.2003, s. 6.
([4]) Dz.U. L 315 z 28.11.2003, s. 1.
([5]) Dz.U. L 240 z 7.9.2002, s. 1.
([6]) Dz.U. L 206 z 11.8.2011, s. 21.
([7]) Dz.U. L 271 z 18.10.2011, s. 15.
([8]) Dz.U. L 271 z 18.10.2011, s. 23.
([9]) Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 1.
([10]) Dz.U. L 373 z 31.12.1991, s. 4.
([11]) Dz.U. L 254 z 20.9.2008, s. 1.
([12]) Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 76

załącznik II do dyrektywy 2004/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do kryteriów przeprowadzania kontroli na ziemi statków powietrznych korzystających z portów lotniczych Wspólnoty [1], rozporządzenie Komisji (UE) nr 965/2012 z dnia 5 października 2012 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych [2] i rozporządzenie Komisji (UE) nr 1178/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych [3].

(7) Rozporządzenie (WE) nr 216/2008 wprowadziło również szereg nowych przepisów, które muszą znaleźć odzwierciedlenie w metodach pracy stosowanych przez Agencję przy prowadzeniu inspekcji standaryzacyjnych. W szczególności art. 11 określa warunki wzajemnego uznawania certyfikatów wydanych przez właściwe organy państw członkowskich, a także warunki zawieszania takiego uznania; inspekcje standaryzacyjne stanowią ważny instrument w tego rodzaju procesie decyzyjnym. Art. 15 ustanawia sieć informacyjną służącą rozpowszechnianiu przydatnych informacji, które należy uwzględniać przy inspekcjach standaryzacyjnych, przy czym wyniki takich inspekcji standaryzacyjnych należy bezzwłocznie udostępniać w ramach tej sieci informacyjnej. Art. 27 ust. 3 stanowi, że Agencja ma wspierać państwa członkowskie w wypełnianiu ich zobowiązań względem ICAO.

(8) Bez uszczerbku dla dalszych zmian wspólnych reguł, które zostały ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 216/2008 i przepisach wykonawczych do niego, Agencja powinna wspierać Komisję w monitorowaniu wdrażania innych wymogów w zakresie bezpieczeństwa lotniczego, na przykład wynikających z przepisów dotyczących jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej lub przepisów w sprawie dochodzenia przyczyn wypadków i zgłaszania zdarzeń.

(9) Od 2006 r. dokonano również znacznego postępu w zakresie zewnętrznej polityki europejskiej w dziedzinie lotnictwa, zarówno w odniesieniu do Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), jak i państw sąsiadujących z Unią Europejską i niektórych kluczowych partnerów na poziomie globalnym.

(10) W 2010 r. podpisano Porozumienie o współpracy między Unią Europejską a Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) [4], stwarzające ramy ustrukturyzowanej współpracy między umawiającymi się stronami, w szczególności w odniesieniu do wymiany informacji dotyczących bezpieczeństwa, w celu unikania w miarę możliwości powielania zadań, w wyniku czego powinny zostać rozwinięte wzajemne powiązania między programem inspekcji standaryzacyjnych Agencji a globalnym programem kontroli nadzoru nad bezpieczeństwem ICAO (USOAP). Metody pracy wykorzystywane przy inspekcjach powinny również uwzględniać dokument ICAO nr 9735 — podręcznik stałego monitorowania prowadzonego w ramach USOAP.

(11) W odniesieniu do państw stanowiących przedmiot polityki sąsiedztwa i rozszerzenia UE, w tym w szczególności państw będących stronami umowy w sprawie ustanowienia Wspólnego Europejskiego Obszaru Lotniczego, inspekcje standaryzacyjne powinny być organizowane zgodnie z tymi samymi metodami pracy i zgodnie z takimi samymi normami jak w przypadku państw członkowskich, w ramach odpowiednich umów lub uzgodnień roboczych.

(12) W odniesieniu do państw, które podpisały dwustronne umowy w sprawie bezpieczeństwa lotniczego dotyczące wzajemnego uznawania pewnych certyfikatów i zatwierdzeń, inspekcje standaryzacyjne powinny wspierać monitorowanie wykonania umowy i przedstawiać jego wyniki odpowiednim dwustronnym radom ds. nadzoru na potrzeby możliwych dostosowań. Inspekcje tych państw członkowskich, których ustalenia z certyfikacji i zatwierdzenia zostały przyjęte w ramach spotkań dwustronnych, powinny obejmować dodatkowe weryfikacje w celu zagwarantowania, że właściwe organy poprawnie wykonują swe obowiązki wynikające z umów dwustronnych.

(13) W celu monitorowania stosowania przez państwa członkowskie rozporządzenia (WE) nr 216/2008 i przepisów wykonawczych do niego, jak również innych przepisów w dziedzinie bezpieczeństwa lotniczego wynikających z obowiązujących rozporządzeń i porozumień, konieczne jest dokonanie przeglądu obecnych metod pracy, w szczególności w celu zapewnienia bardziej systemowego podejścia, nastawionego na stałe monitorowanie i bardziej skoncentrowanego na skuteczności działania w zakresie bezpieczeństwa, określenie bardziej efektywnego wykorzystywania zasobów, w celu uniknięcia generowania nieuzasadnionego obciążenia właściwych organów oraz uwzględnienia sprzężenia zwrotnego w zakresie regulacyjnej działalności Agencji. W skład zespołów inspekcyjnych powinni wchodzić odpowiednio przeszkoleni i wykwalifikowani pracownicy, a Agencja powinna dbać o równowagę w zakresie udziału upoważnionego personelu z różnych państw członkowskich.

(14) Metody pracy powinny odzwierciedlać definicje i zasady audytu określone w normie ISO 19011.

(15) Metody pracy powinny określać sposoby monitorowania nie tylko na poziomie inspekcji, ale też na poziomie systemu oraz ustaleń.

(16) Metody pracy powinny dać Agencji większą swobodę w podejmowaniu działań w przypadkach, gdy leżą one w zakresie jej kompetencji technicznych, przy jednoczesnym zachowaniu pewności prawa w odniesieniu do metod pracy.

(17) Należy zatem uchylić rozporządzenie (WE) nr 736/2006.

(18) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 65 rozporządzenia (WE) nr 216/2008,

[1] Dz.U. L 109 z 19.4.2008, s. 17.
[2] Dz.U. L 296 z 25.10.2012, s. 1.
[3] Dz.U. L 311 z 25.11.2011, s. 1.
[4] Decyzja Rady 2011/531/UE (Dz.U. L 232 z 9.9.2011, s. 8).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia metody pracy w odniesieniu do:

a) monitorowania stosowania przez właściwe organy państw członkowskich rozporządzenia (WE) nr 216/2008 i przepisów wykonawczych do niego w dziedzinach objętych art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia;

b) prowadzenie inspekcji standaryzacyjnych właściwych organów państw członkowskich;

c) sprawdzania, czy właściwe organy państw członkowskich wydają i nadzorują certyfikaty zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008 i przepisami wykonawczymi do niego;

d) opracowywania oceny wpływu wdrożenia przez właściwe organy państw członkowskich rozporządzenia (WE) nr 216/2008 i przepisów wykonawczych do niego.

2. Metody pracy ustanowione w niniejszym rozporządzeniu stosuje się również, w stopniu, w jakim jest to możliwe, w przypadku, gdy Agencja jest odpowiedzialna za monitorowanie stosowania wymogów w zakresie bezpieczeństwa lotniczego ustanowionych na mocy innych przepisów unijnych, umów zawartych przez Unię lub uzgodnieniach roboczych zawartych przez Agencję.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „inspekcja" oznacza inspekcję standaryzacyjną, o której mowa w art. 24 ust. 1 i art. 54 rozporządzenia (WE) nr 216/2008, w tym inspekcję przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, o których mowa w art. 54 ust. 4 i art. 55 tego rozporządzenia, przeprowadzoną przez Agencję;

2) „właściwy organ" oznacza podmiot wyznaczony przez państwo członkowskie jako właściwy do celów wykonania rozporządzenia (WE) nr 216/2008 i przepisów wykonawczych do niego;

3) „upoważniony personel" oznacza osoby upoważnione przez Agencję do przeprowadzania inspekcji, w tym personel oddelegowany;

4) „personel oddelegowany" oznacza urzędników przekazanych do dyspozycji przez właściwe organy państw członkowskich Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), inne międzynarodowe organizacje lotnicze lub właściwe organy państw trzecich, które zawarły umowy z Unią lub dokonały uzgodnień roboczych z Agencją, mianowanych przez te organy do pomocy Agencji w przeprowadzaniu inspekcji;

5) „dowody" oznaczają dokumentację, oświadczenia o stanie faktycznym lub inne istotne i możliwe do zweryfikowania informacje;

6) „ustalenia" oznaczają wynik porównania dostępnych dowodów i obowiązujących wymogów;

7) „korekta" oznacza działanie mające na celu wyeliminowanie stwierdzonej niezgodności z obowiązującymi wymogami;

8) „działanie naprawcze" oznacza działanie mające na celu wyeliminowanie przyczyny ustalenia dotyczącego niezgodności z obowiązującymi wymogami w celu zapobieżenia powtarzaniu się podobnych sytuacji;

9) „bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa" oznacza sytuację, w której istnieją dowody, że produkt, usługi, system, jego część składowa, urządzenie lub instalacja jest w takim stanie, lub jest używana, dostarczana lub utrzymywana w taki sposób, że prawdopodobne jest wystąpienie szkody dla osób, chyba że sytuacja zostanie natychmiastowo skorygowana.

Artykuł 3

Zasady dotyczące monitorowania

1. Agencja monitoruje stosowanie przez właściwe organy wymogów, o których mowa w art. 1, a także ich jednolite wdrożenie zgodnie z metodą określoną w niniejszym rozporządzeniu oraz składa sprawozdanie z tej oceny.

2. Monitorowanie prowadzi się w sposób ciągły i w oparciu o analizę ryzyka, na podstawie dostępnych dla Agencji informacji. Obejmuje ono ocenę zdolności właściwych organów do wywiązania się z ich obowiązków w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem, należytego przeprowadzania inspekcji, jak również monitorowania ustaleń wynikających z inspekcji, w celu zapewnienia, że odpowiednie korekty i działania naprawcze są realizowane terminowo.

3. Monitorowanie prowadzi się w oparciu o podejście systemowe. Uwzględnia ono wszystkie dziedziny i zasadnicze elementy systemu nadzoru nad bezpieczeństwem określone przez ICAO. Szczególną uwagę zwraca się na powiązania między dziedzinami.

4. Monitorowanie prowadzone jest w sposób przejrzysty, efektywny, skuteczny, zharmonizowany i spójny.

5. Agencja dokonuje analizy wyników swoich działań monitorujących w celu określenia zapotrzebowania na zmiany w przepisach.

Artykuł 4

Zasady mające zastosowanie do inspekcji oraz ustaleń

1. Inspekcje właściwych organów powinny uwzględniać wyniki poprzednich inspekcji, a w szczególności zmiany w wymogach prawnych w stosunku do możliwości nadzoru nad bezpieczeństwem właściwego organu, oraz być proporcjonalne do poziomu i złożoności branży podlegającej ich nadzorowi, gwarantując przede wszystkim wysoki i jednolity poziom bezpieczeństwa w zarobkowym transporcie lotniczym.

2. Inspekcje mogą obejmować inspekcje przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw podlegających nadzorowi właściwego organu kontroli, będącego przedmiotem inspekcji.

3. Jeśli zainteresowane strony przyjmą odpowiednie uzgodnienia, inspekcje mogą obejmować kontrole instalacji wojskowych dostępnych do użytku publicznego lub usług świadczonych przez personel wojskowy na powszechny użytek, do celów sprawdzenia, czy wymogi art. 1 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/2008 są przestrzegane.

4. Inspekcje są przeprowadzane przez zespół złożony z personelu upoważnionego przez Agencję, wykwalifikowanego i przeszkolonego w zakresie odpowiednich dziedzin. Upoważniony personel stosuje zasady niezależności, uczciwości, etycznego postępowania, należytej staranności, rzetelnej prezentacji i poufności.

5. W przypadku gdy Agencja ustali, że jeden lub większa liczba certyfikatów nie są zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008 i przepisami wykonawczymi do niego, informuje odpowiedni właściwy organ o stwierdzonej niezgodności. W przypadku gdy ustalona niezgodność nie zostanie usunięta w stosownym czasie, Agencja wydaje zalecenia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 216/2008 w celu umożliwienia podjęcia decyzji w sprawie wzajemnego uznawania odnośnych(-ego) certyfikatów(-u).

6. Agencja klasyfikuje ustalenia niezgodności wykryte podczas inspekcji, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, oraz podejmuje działania następcze w zależności od wpływu tych ustaleń na bezpieczeństwo, traktując priorytetowo ustalenia związane z bezpieczeństwem. W przypadku gdy bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa nie zostanie skorygowane w satysfakcjonujący sposób, Agencja informuje o tym także niezwłocznie właściwe organy państw członkowskich.

7. Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów art. 15 i 58 rozporządzenia (WE) nr 216/2008, decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom [1], rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady [2] ani rozporządzenia Komisji (WE) nr 473/2006 [3].

Artykuł 5

Wymiana informacji

1. Właściwe organy państw członkowskich dostarczają Agencji wszelkie niezbędne informacje dotyczące nadzoru nad bezpieczeństwem w odniesieniu do wszystkich kluczowych elementów systemu nadzoru nad bezpieczeństwem, w tym przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw podlegających ich nadzorowi. Informacje przekazuje się w formie i w sposób określony przez Agencję, z uwzględnieniem informacji, które udostępniono ICAO.

2. Agencja może również żądać okazjonalnych informacji od właściwych organów państw członkowskich. Przedkładając prośbę o informacje, Agencja wskazuje podstawę prawną oraz cel takiego wniosku, rodzaj żądanych informacji i ustala termin, w którym należy je dostarczyć.

3. Agencja przekazuje właściwym organom państw członkowskich odpowiednie informacje w celu wspierania jednolitego wdrażania obowiązujących wymogów.

Artykuł 6

Krajowy koordynator normalizacji

1. Każde państwo członkowskie wyznacza krajowego koordynatora, który pełni funkcję podstawowego punktu kontaktowego w zakresie wszelkich działań związanych z normalizacją, a w szczególności koordynacji wymiany informacji określonych w art. 5 ust. 1. Krajowy koordynator normalizacji jest odpowiedzialny za:

a) przechowywanie i aktualizację informacji dostarczanych Agencji na bieżąco, w tym informacji, o które wystąpiono zgodnie z art. 3, 4 i 5, informacji dotyczących korekt i planów działań naprawczych oraz dowodów realizacji uzgodnionych działań naprawczych;

b) wspomaganie Agencji na wszystkich etapach inspekcji i zapewnienie wsparcia zespołowi przeprowadzającemu inspekcje na miejscu przez cały czas ich realizacji.

2. Właściwe organy dopilnowują, by istniały jasne wytyczne dotyczące komunikacji między wyznaczonymi krajowymi koordynatorami normalizacji i odpowiednimi strukturami wewnętrznymi, umożliwiające koordynatorom właściwe wykonywanie ich obowiązków.

Artykuł 7

Stałe monitorowanie

1. Stałe monitorowanie, o którym mowa w art. 3, obejmuje:

a) gromadzenie i analizę danych oraz informacji przekazanych przez właściwe władze państw członkowskich, Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), Komisję lub inne odpowiednie źródła;

b) ocenę zdolności właściwego organu do wypełnienia jego obowiązków w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem;

c) w zależności od wyniku oceny, o której mowa w lit. b), ustalanie priorytetów, planowanie i określanie zakresu inspekcji;

d) prowadzenie przedmiotowych inspekcji, łącznie z powiązaną sprawozdawczością;

e) działania następcze i zakończenie działań związanych z ustaleniami w sprawie niezgodności, stwierdzonych na podstawie inspekcji.

2. W odniesieniu do oceny, o której mowa w ust. 1 lit. b), Agencja ustanawia, opracowuje i stosuje jednolity wzór, uwzględniający przynajmniej następujące elementy:

a) rozmiar i złożoność przemysłu lotniczego;

b) poważne incydenty, wypadki, wypadki śmiertelne i powiązane z nimi ofiary śmiertelne;

c) wyniki inspekcji na płycie lotniska;

d) wyniki poprzednich inspekcji;

e) zdolność właściwych organów do skutecznego wdrażania korekt i działań naprawczych;

[1] Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.
[2] Dz.U. L 344 z 27.12.2005, s. 15.
[3] Dz.U. L 84 z 23.3.2006, s. 8.

f) wyniki audytów przeprowadzonych zgodnie z konwencjami międzynarodowymi lub krajowymi programami oceny bezpieczeństwa;

g) istnienie środków zgodnych z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 216/2008 lub art. 258 Traktatu.

3. Wyniki modelu określonego w ust. 2 oraz zastosowane parametry początkowe i wyniki oceny udostępnia się krajowemu koordynatorowi normalizacji danego państwa członkowskiego.

4. Agencja dostosowuje program kontroli w oparciu o wyniki stałego monitorowania, tak by odzwierciedlał on zarówno poprawę, jak i pogorszenie wyników w zakresie bezpieczeństwa. W przypadku pojawienia się dowodów na pogorszenie stanu bezpieczeństwa Agencja podejmuje stosowne działania.

Artykuł 8

Program inspekcji

1. W porozumieniu z Komisją Agencja określa wieloletni program, ze wskazaniem inspekcji, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. a), jak również roczny program ze wskazaniem inspekcji, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. a) i b).

2. Programy inspekcji określają państwa członkowskie, których dotyczą, rodzaj inspekcji, dziedziny, które mają być poddane inspekcji, i przewidywane ramy czasowe etapu inspekcji na miejscu, z uwzględnieniem wzoru, o którym mowa w art. 7.

3. Agencja może dostosowywać programy inspekcji, aby uwzględnić istniejące ryzyko wykryte w wyniku stałego monitorowania, o którym mowa w art. 7.

4. Roczny program przekazywany jest Komisji, członkom zarządu Agencji jako część programu prac Agencji na podstawie art. 33 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 216/2008, a także krajowemu koordynatorowi normalizacji danego państwa członkowskiego.

Artykuł 9

Dziedziny objęte inspekcjami

1. Agencja przeprowadza inspekcje w odniesieniu do każdej dziedziny określonej w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 216/2008. Dziedziny te obejmują:

a) zdatność do lotu, jak określono w art. 5, oraz ochronę środowiska, jak określono w art. 6 wymienionego rozporządzenia;

b) załogę lotniczą, jak określono w art. 7 i 8 wymienionego rozporządzenia;

c) operacje lotnicze, jak określono w art. 8 i 9 wymienionego rozporządzenia;

d) inspekcje na płycie lotniska, jak określono w art. 10 wymienionego rozporządzenia;

e) lotniska, jak określono w art. 8a wymienionego rozporządzenia;

f) ATM/ANS oraz kontrolerów ruchu lotniczego, jak określono w art. 8b i 8c wymienionego rozporządzenia.

W zależności od zmian rozporządzenia (WE) nr 216/2008 lub na wniosek Komisji mogą zostać określone dodatkowe dziedziny.

2. Agencja zapewnia, że jej zasoby są odpowiednio przydzielane do monitorowania i kontrolowania różnych dziedzin w zależności od wyników stałego monitorowania, o którym mowa w art. 7.

Artykuł 10

Rodzaje inspekcji

1. Agencja prowadzi:

a) inspekcje kompleksowe, w celu przeprowadzenia kontroli jednej lub więcej dziedzin; inspekcje te są przeprowadzane regularnie, w odstępach czasu ustalonych na podstawie wyników stałego monitorowania;

b) inspekcje ukierunkowane, w celu przeprowadzenia kontroli konkretnych obszarów w ramach jednej lub więcej dziedzin, lub do celów oceny stanu wdrożenia uzgodnionych korekt i działań naprawczych;

c) inspekcje *ad hoc*, w celu zbadania szczególnych obaw wynikłych w ramach stałego monitorowania Agencji lub na wniosek Komisji.

2. Bez uszczerbku dla inspekcji, o których mowa w ust. 1, Agencja może zgłaszać ustalenia poza opisanymi formami, w przypadkach gdy zbierze wystarczające dowody niezgodności.

Artykuł 11

Szkolenia, kwalifikacje i kryteria udzielania zezwoleń dla zespołów inspekcyjnych

1. Agencja ustanawia kryteria kwalifikacji dla pracowników, którzy pracują w zespołach inspekcyjnych.

2. Kryteria kwalifikacji obejmują:

a) znajomość ram instytucjonalnych i prawnych, w szczególności niniejszego rozporządzenia, jak również odpowiednich umów międzynarodowych;

b) wiedzę i doświadczenie w zakresie technik audytu;

c) kompetencje techniczne i doświadczenie praktyczne w zakresie dziedzin, o których mowa w art. 9.

3. Zespołami kierują pracownicy zatrudnieni przez Agencję. Kryteria, którym podlegają oni w zakresie kwalifikacji, obejmują oprócz tych, o których mowa w ust. 2, zarządzanie zespołem i umiejętności komunikowania w środowisku międzynarodowym oraz trudnych sytuacjach.

4. Członkami zespołów są pracownicy zatrudnieni przez Agencję lub oddelegowany personel.

5. Zarówno kierownik zespołu, jak i jego członkowie są przeszkalani w zakresie obowiązujących wymogów i stosowanych przez Agencję procedur. Agencja zapewnia zachowanie kompetencji kierowników i członków zespołów na potrzeby ich udziału w inspekcjach jako upoważnionego personelu. Agencja określa właściwe w tym celu programy kształcenia ustawicznego.

6. Agencja może dopuścić do udziału w zespołach inspekcyjnych pracowników, którzy spełniają kryteria kwalifikacji oraz którzy przeszli odpowiednie szkolenia.

Artykuł 12

Organizacja zespołów inspekcyjnych

1. Inspekcje przeprowadzają utworzone przez Agencję zespoły, w skład których wchodzi upoważniony personel, zgodnie z art. 11.

2. Agencja określa skład zespołu w celu ustalenia minimalnej wielkości zespołu niezbędnej do pokrycia wymaganych kompetencji technicznych i nakładu pracy, uwzględniając rodzaj kontroli, ich zakres, liczbę badanych dziedzin i spodziewany program pracy. Każdy zespół składa się z kierownika zespołu i co najmniej jednego członka. W każdym przypadku Agencja zapewnia dopasowanie rozmiaru zespołu do zakresu jego zadań.

3. Organizując zespoły inspekcyjne, Agencja dopilnowuje, by nie istniały żadne konflikty interesów ani w odniesieniu do właściwych organów będących przedmiotem inspekcji, ani przedsiębiorstw, względnie grup przedsiębiorstw będących przedmiotem inspekcji.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed inspekcją Agencja występuje do delegujących organów lub organizacji o informację w odniesieniu do dostępności członków zespołu do udziału w etapie inspekcji na miejscu.

5. Koszty wynikające z udziału krajowych koordynatorów normalizacji, określone w art. 14 ust. 2 i art. 19 ust. 2, oraz udziału oddelegowanego personelu w przeprowadzanych przez Agencję inspekcjach pokrywa Agencja, zgodnie z unijnymi przepisami i bez uszczerbku dla rocznej procedury budżetowej Unii.

Artykuł 13

Przeprowadzanie inspekcji

1. Inspekcje, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. a) i b), obejmują następujące etapy:

a) etap przygotowań, trwający przynajmniej 10 tygodni przed inspekcją;

b) etap inspekcji na miejscu;

c) etap opracowania sprawozdania, trwający maksymalnie 10 tygodni po zakończeniu etapu inspekcji na miejscu.

2. O inspekcjach *ad hoc*, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. c), zainteresowane właściwe organy informowane są z dwutygodniowym wyprzedzeniem, ale w ich przypadku nie obowiązują terminy i procedury przewidziane w art. 14, 15 i 16, z wyjątkiem obowiązku sporządzenia sprawozdania końcowego.

3. Ustalenia niezgodności wykryte podczas inspekcji, o których mowa w art. 10, zgłaszane są właściwym organom zgodnie z art. 16, działania następcze przeprowadza się i sprawę zamyka zgodnie z art. 17, a klasyfikacji dokonuje się zgodnie z art. 18.

Artykuł 14

Etap przygotowawczy

1. Podczas etapu przygotowań do inspekcji Agencja:

a) co najmniej 10 tygodni przed etapem inspekcji na miejscu przesyła właściwemu organowi powiadomienie o inspekcji obejmujące informację o planowanym rodzaju inspekcji, objętych nią dziedzinach(-nie) i obszarach;

b) gromadzi informacje niezbędne do przygotowania inspekcji, należycie uwzględniając informacje dostępne w ramach stałego monitorowania;

c) określa zakres, przedmiot i program inspekcji, w tym inspekcji przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, uwzględniając informacje zebrane w ramach stałego monitorowania;

d) ustala wielkość i skład zespołu przeprowadzającego inspekcję.

2. Po otrzymaniu powiadomienia o inspekcji właściwe organy współpracują z Agencją w celu sprawnego przygotowania etapu inspekcji na miejscu. Jeżeli zostanie to uznane za konieczne, można zorganizować spotkanie wstępne zespołu przeprowadzającego inspekcję z krajowym koordynatorem normalizacji.

3. Agencja przedstawia program inspekcji i skład zespołu właściwemu organowi co najmniej 2 tygodnie przed etapem inspekcji na miejscu.

Artykuł 15

Etap inspekcji na miejscu

1. Podczas etapu inspekcji na miejscu Agencja:

a) organizuje spotkanie otwierające z udziałem krajowego koordynatora normalizacji i przedstawicieli właściwego organu poddanego inspekcji;

b) prowadzi działania następcze w związku z ustaleniami niezgodności wykrytymi w wyniku wcześniejszych inspekcji, których sprawy nie zostały jeszcze zamknięte, dokonując przeglądu odpowiednich korekt i działań naprawczych;

c) powiadamia właściwy organ o wszelkich bezpośrednich zagrożeniach bezpieczeństwa, jeśli takowe wykryto w trakcie inspekcji;

d) podczas zebrania zamykającego przedstawia właściwemu organowi wykaz wstępnych ustaleń i niezgodności wykrytych w trakcie przeprowadzania inspekcji lub objętych działaniami następczymi.

2. Ponadto Agencja może:

a) przeprowadzać inspekcje siedziby właściwego organu i uprawnionych podmiotów, którym właściwy organ może powierzać zadania, oraz, w zakresie w jakim uzna to za konieczne, wszelkich regionalnych biur tychże;

b) przeprowadzać inspekcje przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw podlegających nadzorowi właściwego organu, traktując je jako część kontroli przedmiotowego właściwego organu; w takim przypadku przedstawiciele właściwego organu mogą towarzyszyć zespołowi kontrolnemu;

c) przeprowadzać rozmowy z pracownikami właściwego organu objętego inspekcją i kwalifikowanych jednostek, o ile takowe istnieją, oraz przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, w których przeprowadzono wizyty, jeśli miały one miejsce;

d) analizować prawodawstwo, procedury, certyfikaty, dokumentację, dane i wszelkie inne istotne materiały.

Artykuł 16

Etap opracowania sprawozdania

1. Podczas etapu opracowywania sprawozdania z inspekcji w ciągu 6 tygodni od zebrania zamykającego etap inspekcji na miejscu Agencja dokonuje przeglądu wstępnych ustaleń z kontroli i ich klasyfikacji, sporządzając na tej podstawie projekt sprawozdania adresowany do właściwych władz, które zostały poddane inspekcji.

2. Projekt sprawozdania zawiera co najmniej:

a) streszczenie zawierające prezentację wniosków;

b) szczegóły dotyczące przeprowadzonej inspekcji, w tym jej rodzaj, objęte nią dziedziny, jej zakres i skład zespołu;

c) analizę zasadniczych elementów, skoncentrowaną wokół najważniejszych ustaleń;

d) wykaz ustaleń niezgodności wykrytych w trakcie inspekcji lub objętych działaniami następczymi podczas inspekcji wraz z ich klasyfikacją;

e) zalecenia, obejmujące w stosownych przypadkach wzajemne uznawanie certyfikatów.

3. Ustalenia niezgodności zgłasza się za pomocą projektu sprawozdania, o którym mowa w ust. 2, o ile Agencja nie poinformowała o nich wcześniej w formie pisemnej za pomocą innych środków.

4. Właściwy organ może przedłożyć Agencji swoje uwagi na piśmie w terminie dwóch tygodni od notyfikacji.

5. W ciągu 10 tygodni po zebraniu zamykającym inspekcję Agencja wydaje sprawozdanie końcowe sporządzone na podstawie projektu sprawozdania, o którym mowa w ust. 2, uwzględniając uwagi właściwego organu poddanego kontroli, jeśli takowe wpłynęły. Agencja może odpowiednio dostosować opis ustaleń niezgodności, jego podstawy prawnej, jego klasyfikację lub aktualny stan rzeczy, uwzględniając przedstawione uwagi, jak również korekty i działania naprawcze zgłoszone podczas etapu opracowywania sprawozdania.

6. Agencja określa i stale monitoruje aktualny stan rzeczy w odniesieniu do każdego z państw członkowskich, udostępniając odnośne informacje na żądanie zainteresowanego państwa członkowskiego i Komisji.

7. Sprawozdanie końcowe adresowane jest do właściwego organu i do Komisji, która może następnie przekazać je odpowiednio zainteresowanemu państwu członkowskiemu i innym właściwym organom.

Artykuł 17

Działania następcze w wyniku ustaleń i zakańczanie działań

1. W odniesieniu do wszystkich ustaleń niezgodności sklasyfikowanych zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. b) i c) właściwy organ proponuje korekty i działania naprawcze nie później niż cztery tygodnie od dnia otrzymania powiadomienia od Agencji.

2. W odniesieniu do wszystkich ustaleń niezgodności sklasyfikowanych zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. a) właściwy organ proponuje działania naprawcze nie później niż 10 tygodni od dnia otrzymania powiadomienia od Agencji.

3. Właściwy organ zgłasza Agencji w odpowiednim czasie zakończenie działań naprawczych i przedstawia dowody potwierdzające ich realizację.

4. Agencja:

a) ocenia korekty i działania naprawcze przedstawione przez właściwy organ lub zażąda przedstawienia w wyznaczonym czasie dalszych wyjaśnień;

b) akceptuje lub odrzuca poprawki lub działania naprawcze przedstawione w ciągu 16 tygodni od powiadomienia;

c) monitoruje zadowalające wdrożenie działań naprawczych;

d) określa wszelkie potrzeby w zakresie działań uzupełniających zgodnie z art. 22;

e) regularnie sporządza dla właściwego organu i Komisji sprawozdania dotyczące aktualnego stanu rzeczy w zakresie ustaleń niezgodności i związanych z nimi korekt/działań naprawczych za pomocą sprawozdań dotyczących aktualnego stanu rzeczy;

f) zakańcza działania związane z ustaleniami niezgodności po zadawalającym zakończeniu działań naprawczych i przedstawieniu odnośnych dowodów, rejestruje zamknięcie postępowania w sprawie niezgodności i informuje o tym właściwy organ.

5. Do celów lit. c) Agencja może wystąpić do właściwego organu o przedstawienie dowodów lub wyjaśnień. Agencja może również podjąć decyzję o sprawdzeniu wdrożenia na miejscu w formie inspekcji.

6. Jeżeli ustalenia niezgodności są przedmiotem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 216/2008 lub traktatów, Agencja zapewnia odpowiednie działania następcze w porozumieniu z Komisją i nie zamyka żadnej tego typu sprawy bez uprzedniej konsultacji z Komisją.

Artykuł 18

Klasyfikacja ustaleń

1. Agencja zgłasza wszystkie ustalenia niezgodności stwierdzone w ramach inspekcji, o których mowa w art. 10, bez względu na to, czy dotyczą one wymogów administracyjnych czy technicznych, klasyfikując je do jednego z następujących rodzajów:

a) klasa C: niezgodność z obowiązującymi wymogami, problematyczna głównie z punktu widzenia normalizacji;

b) klasa D: niezgodność z obowiązującymi wymogami, problematyczna z punktu widzenia normalizacji i mogąca powodować zagrożenie bezpieczeństwa, jeśli nie zostanie na czas skorygowana;

c) klasa G: bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa.

2. Sprawozdawczość, działania następcze i zakończenie działań należy uszeregować w zależności od klasyfikacji ustaleń.

Artykuł 19

Bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa

1. W przypadku ogłoszenia przez Agencję bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa:

a) Agencja zwraca się do właściwego organu o podjęcie odpowiednich działań naprawczych, w tym natychmiastowych korekt;

b) właściwy organ stosuje skuteczne korekty w celu usunięcia ustalonej niezgodności i przedstawia Agencji potwierdzające to dowody.

2. W ciągu dwóch tygodni od zawiadomienia o bezpośrednim zagrożeniu bezpieczeństwa Agencja może wystąpić do właściwego organu o udział w spotkaniu, którego celem jest dokonanie oceny wdrożenia natychmiastowych korekt.

3. Jeżeli korekty nie spełniają oczekiwań Agencji, przedstawia ona Komisji zalecenia obejmujące w stosownych przypadkach wniosek w zakresie wzajemnego uznawania certyfikatu(-ów) wydawanego(-ych) przez właściwy organ. Agencja informuje również natychmiast właściwe organy pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 20

Prowadzenie dokumentacji

1. Agencja ustanawia system prowadzenia dokumentacji, który umożliwia odpowiednie przechowywanie informacji, ich dostępność i wiarygodne śledzenie zmian w zakresie:

a) szkoleń, kwalifikacji i zezwoleń dla kierowników i członków zespołów;

b) programów inspekcji;

c) sprawozdań;

d) ustaleń oraz związanych z nimi materiałów dowodowych;

e) uzgodnionych korekt i działań naprawczych;

f) zakończenia działań związanych z ustaleniami niezgodności i związanych z nimi materiałów dowodowych;

g) zaleceń dotyczących wzajemnego uznawania certyfikatów;

h) ocen, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. b).

2. Wszystkie elementy dokumentacji przechowywane są przez okres co najmniej 15 lat, z zastrzeżeniem obowiązujących przepisów o ochronie danych.

Artykuł 21

Dostęp do informacji zawartych w sprawozdaniach z inspekcji

1. W przypadku gdy informacje zawarte w sprawozdaniu z inspekcji dotyczą przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw podlegających w zakresie bezpieczeństwa nadzorowi państwa trzeciego i wchodzą w zakres zastosowania umowy zawartej przez Unię zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 216/2008, informacje te są udostępniane państwu trzeciemu jako stronie takiej umowy zgodnie z jej odpowiednimi przepisami.

2. W przypadkach gdy informacje zawarte w sprawozdaniu z inspekcji wchodzą w zakres zastosowania Porozumienia o współpracy między Unią Europejską a Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), informacje te są udostępniane do ICAO zgodnie z postanowieniami przedmiotowego porozumienia o współpracy oraz odpowiedniego załącznika w sprawie bezpieczeństwa.

3. W przypadkach gdy informacje zawarte w sprawozdaniu z inspekcji dotyczą trwających badań zdarzeń lotniczych prowadzonych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 [1], informacje te bezzwłocznie udostępnia się organowi odpowiedzialnemu za dane badanie zdarzenia lotniczego.

4. Do celów rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady [2] procesu decyzyjnego odnoszącego się do sprawozdania z inspekcji nie uznaje się za zakończony do zakończenia działań związanych z odnośnymi ustaleniami niezgodności.

Artykuł 22

Działania uzupełniające

1. Agencja wskazuje wszelkie trudności w realizacji działań następczych związanych z ustaleniem niezgodności, takie jak:

a) brak zgłoszenia działań naprawczych w terminie, o którym mowa w art. 17 ust. 1;

b) brak akceptacji działań naprawczych przez Agencję w terminie, o którym mowa w art. 17 ust. 4 lit. b);

c) niepoprawne wdrożenie działań naprawczych.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Agencja zwraca się do właściwego organu o przedstawienie wyjaśnień w sprawie trudności i o zaproponowanie dodatkowych działań, określając termin na udzielenie odpowiedzi.

3. Agencja ocenia skutki zaistniałych trudności wraz z odpowiedzią przekazaną przez właściwy organ w wyznaczonym terminie. Na podstawie wyników omawianej oceny Agencja może:

a) wyrazić zgodę na proponowane działania uzupełniające; lub

b) przekazać zainteresowanemu właściwemu organowi oraz Komisji sprawozdanie uzupełniające. Sprawozdanie to zawiera przeprowadzoną przez Agencję ocenę i zalecenia dla Komisji, w tym, jeżeli zostanie to uznane za konieczne, zalecenia w sprawie wzajemnego uznawania certyfikatu(-ów) wydanego(-ych) przez właściwy organ.

[1] Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 35.
[2] Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

4. Nie naruszając przepisów rozporządzenia (WE) nr 2111/2005, po otrzymaniu dodatkowego sprawozdania, o którym mowa w ust. 3 lit. b), Komisja może podjąć następujące kroki:

a) przekazać swoje uwagi przedmiotowemu państwu członkowskiemu lub poprosić je o dalsze wyjaśnienia dotyczące wszystkich ustaleń niezgodności bądź ich części;

b) wystąpić do Agencji o przeprowadzenie inspekcji *ad hoc* w celu sprawdzenia zadowalającego wdrożenia korekt i działań naprawczych;

c) wszcząć procedurę, o której mowa w art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 216/2008, w celu podjęcia decyzji, czy certyfikaty wydane przez właściwy organ są zgodne z obowiązującymi wymogami;

d) wszcząć procedurę na mocy art. 258 Traktatu.

Artykuł 23

Sprawozdanie roczne

Nie później niż do dnia 31 marca każdego roku Agencja przedkłada Komisji roczne sprawozdanie w sprawie stałego monitorowania i inspekcji przeprowadzonych w poprzednim roku. Sprawozdanie to obejmuje analizę wyników działań i inspekcji, odzwierciedlającą zdolność właściwych organów do wypełniania ich obowiązków w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem, jak również zalecenia dotyczące możliwych ulepszeń. Zalecenia określają w szczególności, jakie przepisy techniczne wymagają określenia lub zmiany zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 216/2008 oraz jakie ze stosowanych przez Agencję środków wymagają określenia lub zmiany zgodnie z art. 18 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 216/2008.

Artykuł 24

Procedury robocze

Agencja dokonuje przeglądu swych procedur roboczych w celu wykonania zadań nałożonych na nią na mocy art. 3–23 najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 25

Przepisy przejściowe

1. Stwierdzone przez Agencję na podstawie rozporządzenia (WE) nr 736/2006 ustalenia niezgodności, w odniesieniu do których do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie został przedstawiony Agencji dowód zakończenia działań, uznaje się za dokonane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i traktuje w taki sposób.

2. Plany działań naprawczych, zatwierdzone przez Agencję na podstawie rozporządzenia (WE) nr 736/2006, uznaje się za zatwierdzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. Członków zespołów i kierowników zespołów zatwierdzonych przez Agencję na podstawie rozporządzenia (WE) nr 736/2006 uznaje się za uprawniony personel zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 26

Uchylenie

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 736/2006 traci moc.

Artykuł 27

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 629/2013

z dnia 28 czerwca 2013 r.

ustanawiające kolejne nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty z tytułu nadwyżek w roku gospodarczym 2012/2013

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") ([1]), w szczególności jego art. 64 ust. 2 i art. 186 w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W roku gospodarczym cukru 2011/2012 średnia cena cukru białego luzem ex-factory w Unii osiągnęła poziom odpowiadający 175 % ceny referencyjnej wynoszącej 404 EUR za tonę i była o ok. 275 EUR za tonę wyższa od ceny na rynku światowym. Unijna cena utrzymuje się obecnie na stabilnym poziomie wynoszącym ok. 700 EUR za tonę, który jest najwyższym poziomem osiągniętym od czasu reformy wspólnej organizacji rynku cukru i zakłóca optymalną płynność zaopatrzenia rynku Unii w cukier. Przewidywany wzrost tej już wysokiej ceny w trakcie roku gospodarczego 2012/2013 stwarza ryzyko poważnych zakłóceń na rynku, którym należy zapobiec za pomocą niezbędnych środków. W dniach 18 stycznia, 15 lutego i 22 marca 2013 r. Komisja przyjęła rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 36/2013 ([2]), (UE) nr 131/2013 ([3]) i (UE) nr 281/2013 ([4]) ustanawiające środki wyjątkowe stanowiące odpowiedź na zakłócenia rynku. Pomimo przyjętych środków ceny odnotowywane obecnie na rynku świadczą o konieczności przyjęcia dalszych środków w celu przeciwdziałania nadal występującym zakłóceniom rynku.

(2) Na podstawie szacunku podaży i popytu na rok 2012/2013 zakłada się, że poziom końcowych zapasów dla rynku cukru będzie o co najmniej 0,5 mln ton niższy w porównaniu z rokiem 2011/2012. Liczba ta uwzględnia już przywóz z państw trzecich objęty niektórymi umowami preferencyjnymi.

(3) Z drugiej strony, z powodu prognoz dobrych zbiorów oszacowano, że produkcja cukru przekroczy kwotę określoną w art. 56 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 o blisko 4 600 000 ton. Biorąc pod uwagę dające się przewidzieć zobowiązania umowne producentów cukru w odniesieniu do niektórych zastosowań przemysłowych przewidzianych w art. 62 tego rozporządzenia oraz zobowiązania wywozowe na rok 2012/2013 dotyczące cukru pozakwotowego, nadal będą dostępne znaczące ilości cukru pozakwotowego wynoszące co najmniej 1 200 000 ton. Część tego cukru można udostępnić w celu zmniejszenia sztywnej podaży na unijnym rynku cukru oraz uniknięcia nadmiernych podwyżek cen.

(4) W celu zapewnienia płynności rynku należy udostępnić cukier pozakwotowy. Należy umożliwić podjęcie takiego środka za każdym razem, gdy jest to niezbędne w trakcie roku gospodarczego 2012/2013.

(5) Na podstawie art. 186 i 188 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 tam gdzie to konieczne można podjąć środki w celu złagodzenia zakłóceń na rynku lub uniknięcia ryzyka zakłóceń, w szczególności jeżeli wynikają one ze znacznego wzrostu cen w Unii, o ile celu tego nie można osiągnąć za pomocą innych środków przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu. W odniesieniu do obecnej sytuacji na rynku rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 nie przewiduje konkretnych środków mających na celu ograniczenie tendencji wzrostowych cen cukru i umożliwienie zaopatrzenia w cukier po rozsądnych cenach, innych niż te, dla których podstawę stanowi art. 186 wymienionego rozporządzenia

(6) Artykuł 64 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 upoważnia Komisję do ustalenia wysokości opłaty z tytułu nadwyżek cukru i izoglukozy na dostatecznie wysokim poziomie, aby uniknąć gromadzenia nadwyżek. W art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 967/2006 z dnia 29 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do pozakwotowej produkcji cukru ([5]) wspomnianą opłatę ustalono na 500 EUR za tonę.

(7) Dla ograniczonej ilości pozakwotowej produkcji cukru należy ustalić obniżoną opłatę z tytułu nadwyżek w takiej wysokości za tonę, która umożliwi sprawiedliwie traktowanie unijnych producentów cukru, zapewni sprawne funkcjonowanie unijnego rynku cukru oraz przyczyni się do zmniejszenia różnicy między cenami cukru na rynku unijnym i światowym, nie stwarzając ryzyka kumulacji nadwyżek na rynku unijnym.

(8) Ponieważ rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 ustalono kwoty zarówno dla cukru, jak i dla izoglukozy, podobny środek powinien mieć zastosowanie do odpowiedniej ilości pozakwotowej produkcji izoglukozy, ponieważ produkt ten jest w pewnym stopniu komercyjnym zamiennikiem cukru.

([1]) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 16 z 19.1.2013, s. 7.
([3]) Dz.U. L 45 z 16.2.2013, s. 1.
([4]) Dz.U. L 84 z 23.3.2013, s. 19.
([5]) Dz.U. L 176 z 30.6.2006, s. 22.

(9) W celu zwiększenia podaży producenci cukru i izoglukozy powinni zwrócić się do właściwych organów państw członkowskich o wydanie świadectw zezwalających im na sprzedaż na rynku Unii pewnych ilości pozakwotowej produkcji cukru objętej obniżoną opłatą z tytułu nadwyżek.

(10) Obniżona opłata z tytułu nadwyżek powinna być wnoszona po przyjęciu wniosku i przed wydaniem świadectwa.

(11) Ważność świadectw powinna być ograniczona w czasie w celu zachęcenia do szybkiej poprawy sytuacji w zakresie podaży.

(12) Ustalenie górnych granic dla ilości, o które mogą się ubiegać poszczególni producenci w jednym okresie składania wniosków, i ograniczenie wydawania świadectw wyłącznie do produktów wyprodukowanych przez wnioskodawcę powinno zapobiec działaniom spekulacyjnym w ramach systemu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu.

(13) Przy składaniu wniosków producenci cukru powinni zobowiązać się do zapłaty ceny minimalnej za buraki cukrowe potrzebne do wyprodukowania ilości cukru, w odniesieniu do której składają oni wniosek. Należy również określić minimalne wymogi kwalifikacyjne stosowane w odniesieniu do wniosków.

(14) Właściwe organy państw członkowskich powinny powiadomić Komisję o otrzymanych wnioskach. Aby uprościć i ujednolicić wspomniane powiadomienia, należy udostępnić odpowiednie wzory.

(15) Komisja powinna zapewnić wydawanie świadectw wyłącznie w ramach limitów ilościowych ustalonych w niniejszym rozporządzeniu. Dlatego też, w razie potrzeby, Komisja powinna ustalić współczynnik przydziału mający zastosowanie do otrzymanych wniosków.

(16) Państwa członkowskie powinny niezwłocznie powiadomić wnioskodawców, czy ilości, w odniesieniu do których składali wnioski, zostały w całości lub w części przyznane.

(17) Właściwe organy powinny powiadamiać Komisję o ilościach, w odniesieniu do których wydano świadectwa umożliwiające obniżenie opłaty z tytułu nadwyżek. W tym celu Komisja powinna udostępnić odpowiednie wzory.

(18) Ilości cukru udostępnione na rynku unijnym w ilościach przekraczających ilości przewidziane w świadectwach wydanych na mocy niniejszego rozporządzenia powinny podlegać opłacie z tytułu nadwyżek, o której mowa w art. 64 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. W związku z tym należy dopilnować, aby każdy wnioskodawca, który nie spełni swojego zobowiązania do udostępniania na rynku unijnym ilości objętej przyznanym mu świadectwem, również zapłacił kwotę 500 EUR za tonę. To spójne podejście ma na celu zapobieganie przypadkom nadużywania mechanizmu wprowadzonego przez niniejsze rozporządzenie.

(19) W celu ustalenia średnich cen cukru kwotowego i pozakwotowego na rynku unijnym zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 952/2006 z dnia 29 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do zarządzania rynkiem wewnętrznym cukru oraz systemu kwot [1] cukier objęty świadectwami wydawanymi na mocy niniejszego rozporządzenia powinien być traktowany jak cukier kwotowy.

(20) Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) decyzji Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich [2] wpłaty i inne opłaty przewidziane w ramach wspólnej organizacji rynku cukru składają się na zasoby własne zapisane w budżecie ogólnym Unii Europejskiej. Należy zatem wyznaczyć termin ustalenia wspomnianych kwot w rozumieniu art. 2 ust. 2 i art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 2007/436/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot [3].

(21) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Tymczasowe obniżenie opłaty z tytułu nadwyżek

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 967/2006 opłatę z tytułu nadwyżek ustala się na 148 EUR za tonę dla maksymalnej ilości 150 000 ton cukru w ekwiwalencie cukru białego i 8 000 ton izoglukozy w suchej masie, wyprodukowanych w ilościach przekraczających kwotę określoną w załączniku VI do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i udostępnionych na rynku Unii Europejskiej w roku gospodarczym 2012/2013.

2. Obniżoną opłatę z tytułu nadwyżek, określoną w ust. 1, wnosi się po przyjęciu wniosku, o którym mowa w art. 2, i przed wydaniem świadectwa, o którym mowa w art. 6.

Artykuł 2

Wnioski o wydanie świadectw

1. W celu skorzystania z warunków określonych w art. 1 producenci cukru i izoglukozy powinni występować o wydanie świadectw.

2. Wnioskodawcami mogą być wyłącznie przedsiębiorstwa produkujące cukier buraczany i trzcinowy lub izoglukozę, które zostały zatwierdzone zgodnie z art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i którym przydzielono kwoty produkcyjne na rok gospodarczy 2012/2013 zgodnie z art. 56 wspomnianego rozporządzenia.

3. W danym okresie składania wniosków każdy wnioskodawca może złożyć nie więcej niż jeden wniosek w odniesieniu do cukru i jeden w odniesieniu do izoglukozy.

[1] Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 39.
[2] Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.
[3] Dz.U. L 130 z 31.5.2000, s. 1.

4. Wnioski o wydanie świadectw przedsiębiorstwa przesyłają faksem lub pocztą elektroniczną do właściwego organu w państwie członkowskim, w którym zostały zatwierdzone. Właściwe organy państw członkowskich mogą wymagać, aby wnioski składane drogą elektroniczną były opatrzone zaawansowanym podpisem elektronicznym w rozumieniu dyrektywy 1999/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]).

5. Aby być uznane za dopuszczalne, wnioski muszą spełnić następujące warunki:

a) wniosek zawiera następujące informacje:

(i) nazwę/imię i nazwisko, adres oraz numer VAT wnioskodawcy; oraz

(ii) ilości, których dotyczy wniosek, wyrażone w tonach ekwiwalentu cukru białego i tonach izoglukozy w suchej masie, bez miejsc po przecinku;

b) ilości, których dotyczy wniosek w danym okresie składania wniosków, wyrażone w tonach ekwiwalentu cukru białego i tonach izoglukozy w suchej masie nie mogą przekroczyć 50 000 ton w przypadku cukru i 2 500 ton w przypadku izoglukozy;

c) jeżeli wniosek dotyczy cukru, wnioskodawca powinien zobowiązać się do zapłaty ceny minimalnej buraków cukrowych określonej w art. 49 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, w odniesieniu do ilości cukru objętego świadectwami wydanymi zgodnie z art. 6 niniejszego rozporządzenia;

d) wniosek jest sporządzony w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego, w którym został on złożony;

e) wniosek zawiera odniesienie do niniejszego rozporządzenia oraz ostateczny termin składania wniosków;

f) wnioskodawca nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków oprócz tych ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

6. Wnioski złożone niezgodnie z ust. 1–5 nie będą przyjmowane.

7. Wniosek nie może zostać wycofany lub zmieniony po jego złożeniu, nawet wtedy gdy ilość, której dotyczy, zostanie przyznana jedynie częściowo.

Artykuł 3

Składanie wniosków

Okres składania wniosków upływa dnia 10 lipca 2013 r. o godzinie 12.00 w południe czasu obowiązującego w Brukseli.

Artykuł 4

Przekazywanie wniosków przez państwa członkowskie

1. W oparciu o warunki ustanowione w art. 2 właściwe organy państw członkowskich podejmują decyzje w sprawie dopuszczalności wniosków. Jeśli właściwe organy zdecydują, że wniosek nie jest dopuszczalny, niezwłocznie informują o tym wnioskodawcę.

2. Właściwy organ powiadamia Komisję najpóźniej w piątek, faksem lub pocztą elektroniczną, o przyjętych wnioskach, które zostały złożone w poprzednim okresie składania wniosków. Powiadomienie nie zawiera danych, o których mowa w art. 2 ust. 5 lit. a) ppkt (i). Państwa członkowskie, które nie otrzymały żadnych wniosków, ale posiadają kwotę cukru lub izoglukozy przyznaną im w roku gospodarczym 2012/2013, również przesyłają Komisji w tym samym terminie powiadomienia o braku wniosków.

3. Formę i treść powiadomień określa się na podstawie wzorów udostępnionych państwom członkowskim przez Komisję.

Artykuł 5

Przekroczenie limitów

Jeżeli informacje przekazane przez właściwe organy państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 2 wskazują, że wnioskowane ilości przekraczają limity określone w art. 1, Komisja:

a) ustala współczynnik przydziału mający zastosowanie do ilości objętych każdym zgłoszonym wnioskiem o przyznanie świadectwa;

b) odrzuca wnioski, które jeszcze nie zostały zgłoszone.

Artykuł 6

Wydawanie świadectw

1. Bez uszczerbku dla art. 5 dziesiątego dnia roboczego następującego po tygodniu, w którym zakończył się okres składania wniosków, właściwy organ wydaje świadectwa dla wniosków zgłoszonych Komisji, zgodnie z art. 4 ust. 2.

2. W każdy poniedziałek państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ilościach cukru lub izoglukozy, dla których wydały świadectwa w poprzednim tygodniu.

3. Wzór świadectwa określony jest w załączniku.

Artykuł 7

Ważność świadectw

Świadectwa są ważne do końca drugiego miesiąca następującego po miesiącu ich wydania.

Artykuł 8

Zbywalność świadectw

Ani prawa, ani obowiązki wynikające ze świadectw nie mogą być przenoszone.

Artykuł 9

Sprawozdawczość dotycząca cen

Do celów art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 952/2006 ilość sprzedanego cukru, objętego świadectwami wydanymi na podstawie niniejszego rozporządzenia, uważana jest za cukier kwotowy.

Artykuł 10

Monitorowanie

1. Wnioskodawcy dodają do swoich miesięcznych powiadomień określonych w art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 952/2006 ilości, w odniesieniu do których otrzymali świadectwa zgodnie z art. 6 niniejszego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. L 13 z 19.1.2000, s. 12.

2. Przed dniem 31 października 2013 r. każdy posiadacz świadectwa wydanego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przedstawia właściwym organom państwa członkowskiego dowód, że wszystkie ilości objęte posiadanym przez niego świadectwem zostały udostępnione na rynku unijnym. Każda tona objęta świadectwem, która nie została udostępniona na rynku Unii z przyczyn innych niż siła wyższa, podlega opłacie w wysokości 352 EUR za tonę.

3. Państwa członkowskie informują Komisję o ilościach, które nie zostały udostępnione na rynku Unii.

4. Państwa członkowskie obliczają różnicę między całkowitą ilością cukru i izoglukozy wyprodukowaną przez każdego producenta w ilości przekraczającej kwotę i ilościami, które zostały wyeliminowane przez producentów zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 967/2006, i powiadamiają o niej Komisję. Jeśli pozostałe ilości cukru pozakwotowego lub izoglukozy pozakwotowej posiadane przez danego producenta są mniejsze niż ilości, w odniesieniu do których producent otrzymał świadectwa zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, dany producent płaci kwotę w wysokości 500 EUR za tonę tej różnicy.

5. Powiadomień, o których mowa w ust. 3 i 4, należy dokonywać najpóźniej do dnia 30 czerwca 2014 r.

Artykuł 11

Data ustalenia tytułu

Dla celów art. 2 ust. 2 i art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 datą ustalenia tytułu jest dzień, w którym opłaty z tytułu nadwyżek są wnoszone przez wnioskodawców zgodnie z art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie traci moc dnia 30 czerwca 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wzór świadectwa, o którym mowa w art. 6 ust. 3

ŚWIADECTWO

upoważniające, w odniesieniu do roku gospodarczego 2012/2013, do obniżenia opłaty przewidzianej w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 967/2006

Państwo członkowskie:	
Posiadacz kwoty:	
Produkt:	
Wnioskowane ilości:	
Ilości objęte wydanym świadectwem:	
Zapłacone opłaty (EUR/t):	148 EUR/tonę
Na rok gospodarczy 2012/2013 opłata, o której mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 967/2006, nie ma zastosowania do ilości objętych niniejszym świadectwem, z zastrzeżeniem zgodności z zasadami określonymi w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 629/2013, w szczególności w art. 2 ust. 5 lit. c)	
Podpis właściwego organu państwa członkowskiego:	Data wydania:
Niniejsze świadectwo jest ważne do końca drugiego miesiąca następującego po dacie jego wydania.	

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 630/2013

z dnia 28 czerwca 2013 r.

zmieniające załączniki do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ([1]), w szczególności jego art. 23 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 ustanowiono przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) u bydła, owiec i kóz. Ma ono zastosowanie do produkcji oraz wprowadzania do obrotu żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, a w pewnych określonych przypadkach – do ich wywozu.

(2) W dniu 19 stycznia 2011 r. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) opublikował wspólną opinię opracowaną wraz z Europejskim Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC), dotyczącą możliwego związku epidemiologicznego lub molekularnego między TSE u zwierząt, a TSE u ludzi („wspólna opinia EFSA i ECDC") ([2]). W rzeczonej wspólnej opinii EFSA i ECDC potwierdziły stwierdzenie atypowych postaci gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) u bydła i poczyniły rozróżnienie między klasycznym BSE, atypowym BSE typu L i atypowym BSE typu H. Należy zatem wprowadzić w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 definicje przypadków klasycznego BSE oraz przypadków atypowego BSE.

(3) W rozdziale A część I załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawia się przepisy dotyczące monitorowania BSE u bydła poddawanego ubojowi w celu spożycia przez ludzi. Mowa w nim o zwierzętach poddanych ubojowi zgodnie ze „specjalnym ubojem z konieczności", jak zdefiniowano w art. 2 lit. n) dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem ([3]). Dyrektywę tę w międzyczasie uchylono dyrektywą 2004/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([4]). Doprowadziło to do braku pewności prawa i do zmniejszenia liczby badań zwierząt, które powinny zostać poddane badaniu. Należy zatem jasno zdefiniować ubój z konieczności w ramach przepisów zawartych w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, dotyczących monitorowania BSE u bydła poddawanego ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

(4) W rozdziale A część II załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawia się przepisy dotyczące monitorowania BSE u owiec i kóz. Sporządzane przez państwa członkowskie sprawozdania roczne dotyczące monitorowania i badania przeżuwaczy na obecność pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) w Unii wykazały w ostatnich latach, że badanie owiec i kóz niepoddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi jest zazwyczaj bardziej skuteczne, jeśli chodzi o stwierdzenie obecności TSE, niż badanie zwierząt poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi. Państwom członkowskim należy zatem dać szerszy margines elastyczności, by mogły one skoncentrować większą część ograniczonych ilościowo badań wymaganych przepisami rzeczonego załącznika na podpopulacjach, w których stwierdzenie obecności TSE jest bardziej prawdopodobne.

(5) W załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanowiono środki zwalczania, które należy wprowadzić w następstwie stwierdzenia obecności TSE u bydła, owiec i kóz, oraz minimalne wymogi w zakresie programów hodowlanych w odniesieniu do owiec odpornych na TSE. Załącznik ten był kilkakrotnie zmieniany, w tym rozporządzeniami Komisji (WE) nr 727/2007 ([5]) i (WE) nr 746/2008 ([6]).

(6) W dniu 17 lipca 2007 r. Francja wniosła do Sądu skargę przeciwko Komisji w sprawie T-257/07, wnosząc o zawieszenie wykonania pkt 3 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 727/2007 w zakresie, w jakim wprowadza on pkt 2.3 lit. b) ppkt (iii), pkt 2.3 lit. d) i pkt 4 do rozdziału A załącznika VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 lub w drugiej kolejności o stwierdzenie nieważności całego rzeczonego rozporządzenia. Zdaniem Francji rzeczone punkty zezwalałyby na mniej restrykcyjne środki w zakresie nadzoru i zwalczania niż środki przewidziane uprzednio w odniesieniu do owiec i kóz. Postanowieniem z dnia 28 września 2007 r. ([7]) Sąd zawiesił stosowanie tych przepisów do czasu wydania wyroku w postępowaniu głównym.

(7) Komisja zwróciła się następnie do EFSA o pomoc w wyjaśnieniu głównych przesłanek, na których opiera się rozporządzenie (WE) nr 727/2007. W świetle wyjaśnień EFSA rozporządzenie (WE) nr 999/2001 zmieniono rozporządzeniem (WE) nr 746/2008 przywracającym przepisy, których stosowanie zostało zawieszone przez

([1]) Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1.
([2]) Dziennik EFSA 2011; 9(1):1945.
([3]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 2012.
([4]) Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 33.
([5]) Dz.U. L 165 z 27.6.2007, s. 8.
([6]) Dz.U. L 202 z 31.7.2008, s. 11.
([7]) Dz.U. C 283 z 24.11.2007, s. 28.

Sąd. Postanowieniem z dnia 30 października 2008 r. ([1]) Sąd zawiesił stosowanie pkt 2.3 lit. b) ppkt (iii), pkt 2.3 lit. d) i pkt 4 rozdziału A załącznika VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 746/2008, do dnia ogłoszenia wyroku w postępowaniu głównym w sprawie T-257/07.

(8) Wyrokiem z dnia 9 września 2011 r. w sprawie T-257/07 ([2]) Sąd oddalił skargę Francji o stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 746/2008 i uchylił zawieszenie stosowania rzeczonych przepisów rozdziału A załącznika VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

(9) W dniu 28 listopada 2011 r., w sprawie C/601/11 P ([3]), Francja wniosła odwołanie od wyroku Sądu w sprawie T-257/07, żądając uchylenia przez Trybunał Sprawiedliwości wyroku Sądu wydanego w sprawie T-257/07 i ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 746/2008 lub też przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

(10) Należy sprecyzować bardzo złożoną konstrukcję wariantów i odstępstw związanych z zarządzaniem kontrolą i zwalczaniem trzęsawki klasycznej u owiec i kóz oraz odstępstw określonych w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001. Załącznik VII powinien przewidywać jedynie trzy warianty w zakażonych stadach owiec lub kóz, a mianowicie: wariant 1 dotyczący eliminacji wszystkich zwierząt; wariant 2 dotyczący eliminacji jedynie podatnych zwierząt oraz wariant 3 dotyczący braku obowiązkowej eliminacji zwierząt.

(11) Należy przeformułować przepisy dotyczące środków mających zastosowanie w przypadku każdego z tych trzech wariantów, aby ułatwić dokonywanie porównań między tymi wariantami oraz doprowadzić do lepszego zrozumienia konsekwencji, jakie środki te niosą ze sobą dla pojedynczych gospodarstw. Ponieważ wariant 1 i wariant 2 obejmują surowe środki zwalczania, które polepszają kontrolę choroby, środki stosowane po zwalczaniu nakładane w ramach wariantu 1 i wariantu 2 powinny być bardziej elastyczne niż takie środki w ramach wariantu 3.

(12) Należy sprecyzować okoliczności, w jakich możliwe jest wstrzymanie środków eliminacji określonych w wariancie 2. Należy zezwolić na krótkoterminowe wstrzymanie nieprzekraczające trzech miesięcy, uzasadnione okresem jagnienia. Długoterminowe wstrzymanie może być uzasadnione jedynie potrzebą dodatkowego czasu na podniesienie poziomu odporności genetycznej na trzęsawkę klasyczną w gospodarstwie. Ponieważ odporność genetyczną na trzęsawkę klasyczną udowodniono dotychczas jedynie u owiec, długoterminowe wstrzymanie nie powinno być dopuszczalne w odniesieniu do stad składających się wyłącznie z kóz. W razie dopuszczenia takiego wstrzymania jego okres powinien być ograniczony do trzech lat i obwarowany określonymi warunkami.

(13) Jeśli w gospodarstwach utrzymujących lokalną rasę owiec zagrożoną wyginięciem stwierdzono trzęsawkę klasyczną, w środkach stosowanych po zwalczaniu określonych w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 należy uwzględnić trudności związane z wprowadzaniem i stosowaniem jedynie odpornych owiec i produktów przeznaczonych do rozrodu owiec tej samej zagrożonej rasy. W tym szczególnym przypadku należy zezwolić państwom członkowskim na stosowanie bardziej elastycznych przepisów dotyczących genotypu wprowadzanych i wykorzystywanych w ramach gospodarstwa osobników rozpłodowych lub produktów przeznaczonych do rozrodu.

(14) We wspólnej opinii EFSA i ECDC sugeruje się, że trzęsawka atypowa może być mało zakaźna lub zupełnie niezakaźna. Ustalenie to opiera się głównie na braku statystycznej różnicy między obserwowanymi częstotliwościami występowania trzęsawki atypowej/nor98 w populacji ogólnej i w stadach, w których wykryto przypadek choroby. W związku z powyższym nie ma już podstawy do stosowania środków ograniczania przemieszczania owiec i kóz w przypadku wykrycia trzęsawki atypowej. W tych stadach należy jednak utrzymać wzmocniony nadzór w celu zgromadzenia większej ilości danych naukowych o trzęsawce atypowej. Omawiana tu zmiana w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 jest zgodna z opcjami strategicznymi na przyszłość przewidzianymi w pkt 2.4.3 komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady – Druga mapa drogowa dla TSE – Dokument strategiczny w sprawie pasażowalnych encefalopatii gąbczastych na lata 2010-2015 ([4]).

(15) Uczestnictwo w programach hodowlanych było dotychczas ograniczone do stad owiec o wysoce korzystnych cechach genetycznych. Realizowane programy hodowlane skutecznie wzmacniały odporność na trzęsawkę klasyczną w populacji owiec o wysoce korzystnych cechach genetycznych. Rozpowszechnienie czynnika dziedzicznego (allelu) będącego nośnikiem odporności było dotychczas jednak niewielkie w normalnej populacji produkcyjnej. Przepisy rozdziału C załącznika VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 powinny umożliwiać typowanie genetyczne tryków rozpłodowych należących do stad nieuczestniczących w programie hodowlanym, by zwiększyć rozpowszechnienie czynnika odporności na trzęsawkę klasyczną w populacji produkcyjnej.

(16) W rozdziale A załącznika VIII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustalono zasady regulujące wewnątrzunijny handel żywymi zwierzętami, nasieniem i zarodkami. Jak już wspomniano w motywie 14, we wspólnej opinii EFSA i ECDC sugeruje się, że trzęsawka atypowa może być mało zakaźna lub zupełnie niezakaźna. W związku z powyższym do handlu wewnątrzunijnego należy stosować uchylenie wszystkich środków ograniczania przemieszczania owiec i kóz w przypadku wykrycia trzęsawki atypowej. Argumentem na poparcie tego stanowiska jest fakt, że Kodeks zdrowia zwierząt lądowych, w wersji przyjętej w 2010 r. na 78. sesji ogólnej Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE), nie zawiera zaleceń dotyczących ograniczeń w handlu w odniesieniu do trzęsawki atypowej.

([1]) Dz.U. C 327 z 20.12.2008, s. 26.
([2]) Dz.U. C 311 z 22.10.2011, s. 33.
([3]) Dz.U. C 80 z 17.3.2012, s. 5.
([4]) COM(2010) 384 final.

(17) Należy zapewnić jak największą spójność między normami OIE a określonymi w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 przepisami dotyczącymi wewnątrzunijnego handlu owcami i kozami oraz ich nasieniem i zarodkami, by nie uniemożliwiały one państwom członkowskim posiadającym zatwierdzony krajowy program kontroli trzęsawki klasycznej ubiegania się o status państwa wolnego od trzęsawki klasycznej zgodnie z warunkami określonymi w kodeksie OIE. Zmienione przepisy dotyczące handlu wewnątrzunijnego nie powinny jednak wpływać niekorzystnie na obecne wewnątrzunijne przepływy handlowe między państwami członkowskimi, w których nie zatwierdzono krajowego programu kontroli trzęsawki klasycznej.

(18) W tym celu w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 należy, zgodnie z propozycją zawartą w pkt 2.4.3 drugiej mapy drogowej dla TSE, określić ramy umożliwiające państwom członkowskim ustanowienie oficjalnego systemu uznawania statusu gospodarstwa w odniesieniu do trzęsawki klasycznej. To, czy gospodarstwo może uczestniczyć w wewnątrzunijnym handlu owcami i kozami, powinno, w odniesieniu do trzęsawki klasycznej, być uzależnione od statusu dotyczącego trzęsawki klasycznej.

(19) W załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 należy ustanowić dwustopniowy system w zakresie statusu gospodarstw w odniesieniu do trzęsawki klasycznej. Przy transporcie zwierząt z przeznaczeniem do hodowli i chowu do państw członkowskich posiadających zatwierdzony krajowy program kontroli trzęsawki klasycznej należy wymagać statusu znikomego ryzyka, który technicznie odpowiada statusowi gospodarstwa wolnego od trzęsawki, jak określono w art. 14.9.5. Kodeksu zdrowia zwierząt lądowych OIE, i który oparty jest na zgodności z pełnym wykazem wymogów OIE przez przynajmniej siedem lat (zgodnie z zasadą określoną w art. 6a i załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, wspierającą rozwój odpornych genotypów u owiec; w niniejszym wniosku uznaje się jednak genotyp ARR/ARR za możliwą opcję). W stosunku do zwierząt hodowlanych z przeznaczeniem do pozostałych państw członkowskich wymagać należy jedynie, by pochodziły z gospodarstw o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej w oparciu o, jak ma to miejsce obecnie, spełnianie przez przynajmniej trzy lata wymogów zawartych w krótszym wykazie.

(20) Uwzględniając trudności, z jakimi wiąże się wykazanie, że całe terytorium państwa członkowskiego lub część tego terytorium są wolne od choroby tak skomplikowanej, jak trzęsawka klasyczna, która charakteryzuje się długim okresem inkubacji, oraz mając na uwadze brak metody diagnostycznej *in vivo* oraz różnorodną indywidualną podatność zwierząt na chorobę w zależności od profilu genetycznego, należy w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zastąpić pojęcie „państwa członkowskiego wolnego od trzęsawki klasycznej" pojęciem „państwa członkowskiego lub strefy państwa członkowskiego o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej". Należy również zaktualizować warunki uznania państwa członkowskiego lub strefy państwa członkowskiego o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej, ujednolicając je jednocześnie w szerokim stopniu w stosunku do zaleceń określonych w art. 14.9.3 Kodeksu zdrowia zwierząt lądowych OIE.

(21) Przyjmując za podstawę, że załącznik VIII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 powinien obejmować wszystkie aspekty handlowe związane z trzęsawką klasyczną, oraz uwzględniając, że proponowane utworzenie oficjalnego systemu uznawania statusu gospodarstwa w odniesieniu do trzęsawki klasycznej stanowi odpowiednią podstawę dla zróżnicowania gwarancji dotyczących zwierząt przeznaczonych do wymiany handlowej z państwami członkowskimi posiadającymi zatwierdzony krajowy program kontroli dotyczący trzęsawki klasycznej oraz przeznaczonych do wymiany handlowej z pozostałymi państwami członkowskimi, rzeczony załącznik powinien również obejmować wykaz państw członkowskich posiadających zatwierdzony krajowy program kontroli trzęsawki klasycznej.

(22) W rozdziale C załącznika IX do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanowiono przepisy dotyczące przywozu do Unii produktów pochodzenia bydlęcego, owczego i koziego, w szczególności żelatyny przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W rozdziale D sekcja A załącznika IX do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanowiono przepisy dotyczące przywozu do Unii produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych pochodzenia bydlęcego, owczego i koziego, w szczególności żelatyny przeznaczonej do stosowania jako składnik paszy. Ponieważ kolagen przeznaczony do stosowania jako żywność lub pasza jest produkowany z tych samych surowców co żelatyna, warunki przywozu kolagenu przeznaczonego do stosowania jako żywność lub pasza powinny być dostosowane do warunków określonych dla żelatyny przeznaczonej do takiego stosowania.

(23) W rozdziale D sekcja B załącznika IX do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 przewiduje się szczególne poświadczenia, które muszą towarzyszyć przywozowi do Unii niektórych produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz produktów pochodnych pochodzenia bydlęcego, owczego i koziego,. Poświadczenia te należy zmienić tak, by miały także zastosowanie do produktów przetwarzanych w państwie trzecim zaklasyfikowanym jako państwo o kontrolowanym lub nieokreślonym ryzyku występowania BSE i wytworzonych z materiału mieszanego pochodzącego z tego państwa oraz z państwa trzeciego o znikomym ryzyku występowania BSE. Należy również tak zmienić szczególne poświadczenie dotyczące przywozu produktów zawierających mleko owcze lub kozie, przeznaczonych do karmienia zwierząt utrzymywanych w warunkach fermowych, by w lepszy sposób odzwierciedlało ograniczenia mające zastosowanie do wewnątrzunijnego handlu tymi produktami.

(24) W rozdziałach E i H załącznika IX do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanowiono przepisy dotyczące przywozu do Unii owiec i kóz oraz nasienia i zarodków owiec i kóz. Te przepisy dotyczące przywozu należy zaktualizować tak, by odzwierciedlały warunki odnoszące się do handlu wewnątrzunijnego określone w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, w tym zasadnicze warunki ogólne w zakresie monitorowania i zwalczania trzęsawki klasycznej określone w załącznikach III i VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 oraz przepisy dotyczące zakazu paszowego zawarte w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

(25) W załączniku X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 określono metody analizy mające zastosowanie do badań na obecność TSE u bydła, owiec i kóz. We wspólnej opinii EFSA i ECDC wskazano, że czynnik chorobotwórczy atypowego BSE typu L ma znaczny potencjał zoonotyczny (przeniesienie ze zwierząt na ludzi), który wydaje się być równy potencjałowi zoonotycznemu czynnika chorobotwórczego klasycznego BSE lub nawet od niego wyższy. W szeregu państw na całym świecie wykryto przypadki atypowego BSE typu L i typu H. Zdaniem EFSA niezwykle zaawansowany wiek zwierząt we wszystkich wykrytych przypadkach H-BSE i L-BSE oraz wyraźnie niewielkie rozprzestrzenienie takich przypadków w populacji pozwalają wysunąć przypuszczenie, że te postacie atypowego BSE powstają spontanicznie. Należy zgromadzić więcej istotnych danych, by zebrać więcej wiedzy na temat atypowego BSE.

(26) W tym celu konieczne jest ustanowienie wymogu, by materiał ze wszystkich przyszłych przypadków BSE potwierdzonych w Unii był poddawany badaniom różnicującym, które umożliwiają dokładne określenie danego czynnika chorobotwórczego – klasycznego BSE, atypowego BSE typu L i atypowego BSE typu H. Ponieważ niektóre państwa członkowskie oraz państwa trzecie opublikowały już szczegółowe informacje dotyczące fenotypu ustalonego w najnowszych przypadkach wystąpienia choroby, w rozdziale C załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 należy ustanowić obowiązek przeprowadzania badań różnicujących przyszłych przypadków występowania BSE potwierdzonych w Unii.

(27) W rozdziale C pkt 4 załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zawarty jest wykaz szybkich testów zatwierdzonych do monitorowania TSE u bydła, owiec i kóz.

(28) Ponieważ nie produkuje się już następujących szybkich testów do monitorowania bydła: Enfer & Enfer TSE Kit wersja 2.0, automatyczne przygotowanie próbek oraz test typu Sandwich ELISA wykrywający PrP Sc odporne na proteinazę K, co potwierdzono pismem z dnia 21 sierpnia 2012 r. przesłanym przez Enfer Scientific i pismem z dnia 31 sierpnia 2012 r. przesłanym przez Roche Diagnostics GmbH, wspomniane testy należy wykreślić z wykazu szybkich testów zawartego w załączniku X rozdział C pkt 4.

(29) Ponieważ państwa członkowskie potrzebują czasu, by dostosować krajowe instrukcje do nowych wymogów wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem, rozporządzenie to powinno obowiązywać od dnia 1 lipca 2013 r.

(30) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 999/2001.

(31) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt i ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły wobec nich sprzeciwu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) załącznik I pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się ponadto następujące definicje:

a) „rodzimy przypadek BSE" oznacza przypadek bydlęcej encefalopatii gąbczastej, co do którego nie dowiedziono, że jest wynikiem zakażenia zwierzęcia przed przywozem w stanie żywym;

b) „trzoda" oznacza grupę bydła, która zawiera zarówno

(i) zwierzęta urodzone w tym samym stadzie, co bydło zakażone, na przestrzeni 12 miesięcy poprzedzających datę urodzenia zakażonego bydła lub następujących po tej dacie; jak i

(ii) zwierzęta, które w dowolnym okresie pierwszego roku życia były chowane razem z zakażonym bydłem podczas pierwszego roku jego życia;

c) „przypadek indeksowy" oznacza pierwsze zwierzę w gospodarstwie lub w grupie zdefiniowanej epidemiologicznie, u którego potwierdzono zakażenie TSE;

d) „TSE u małych przeżuwaczy" oznacza przypadek pasażowalnej gąbczastej encefalopatii wykryty u owcy lub kozy po przeprowadzeniu testu potwierdzającego na obecność nieprawidłowego białka PrP;

e) „przypadek trzęsawki" oznacza przypadek potwierdzonej pasażowalnej gąbczastej encefalopatii u owcy lub kozy, gdzie wykluczono diagnozę BSE zgodnie z kryteriami określonymi w podręczniku unijnego laboratorium referencyjnego poświęconym opisowi szczepu TSE u małych przeżuwaczy (*);

f) „przypadek trzęsawki klasycznej" oznacza przypadek potwierdzonej trzęsawki zaklasyfikowanej jako klasyczna zgodnie z kryteriami określonymi w podręczniku unijnego laboratorium referencyjnego poświęconym opisowi szczepu TSE u małych przeżuwaczy;

g) „przypadek trzęsawki atypowej" oznacza przypadek potwierdzonej trzęsawki różniący się od trzęsawki klasycznej zgodnie z kryteriami określonymi w podręczniku unijnego laboratorium referencyjnego poświęconym opisowi szczepu TSE u małych przeżuwaczy;

h) „genotyp białka prionowego" u owiec oznacza połączenie dwóch alleli, jak opisano w pkt 1 załącznika I do decyzji Komisji 2002/1003/WE (**);

i) „przypadek BSE" oznacza przypadek wystąpienia BSE potwierdzony w krajowym laboratorium referencyjnym zgodnie z metodami i protokołami w załączniku X rozdział C pkt 3.1 lit. a) i b);

j) „przypadek klasycznego BSE" oznacza przypadek BSE zaklasyfikowanego jako BSE zgodnie z kryteriami określonymi w metodzie unijnego laboratorium referencyjnego dotyczącej klasyfikacji izolatów TSE u bydła (***);

k) „przypadek atypowego BSE" oznacza przypadek BSE, którego nie można zaklasyfikować jako klasycznego BSE zgodnie z kryteriami określonymi w metodzie unijnego laboratorium referencyjnego dotyczącej klasyfikacji izolatów TSE u bydła;

l) „owce i kozy powyżej 18 miesiąca życia" oznaczają owce i kozy:

(i) których wiek jest potwierdzony rejestrami lub dokumentami dotyczącymi przewozów, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. b), c) oraz d) rozporządzenia Rady (WE) nr 21/2004 (****), lub

(ii) które posiadają więcej niż dwa wyrżnięte stałe siekacze.

(*) http://vla.defra.gov.uk/science/docs/sci_tse_rl_handbookv4jan10.pdf
(**) Dz.U. L 349 z 24.12.2002, s. 105.
(***) http://vla.defra.gov.uk/science/docs/sci_tse_rl_2blot.pdf
(****) Dz.U. L 5 z 9.1.2004, s. 8.";

2) w załączniku III rozdział A wprowadza się następujące zmiany:

a) część I pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. **Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi**

2.1. Wszystkie sztuki bydła powyżej 24 miesiąca życia poddaje się badaniu na obecność BSE, jeśli zostały poddane:

— ubojowi z konieczności zgodnie z sekcją I rozdział VI pkt 1 załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 (*); lub

— badaniu przedubojowemu, które wykazało obserwacje dotyczące wypadków lub poważnych problemów fizjologicznych bądź funkcjonalnych, lub oznak zgodnych z sekcją I rozdział II część B pkt 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004 (**).

2.2. Wszystkie zdrowe sztuki bydła powyżej 30 miesiąca życia poddane normalnemu ubojowi w celu spożycia przez ludzi poddaje się badaniom na występowanie BSE.

(*) Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55.
(**) Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206.";

b) w części II wprowadza się następujące zmiany:

(i) punkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. **Monitorowanie owiec i kóz poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi**

a) państwa członkowskie, w których pogłowie maciorek i jarek dopuszczonych do tryka przekracza 750 000 zwierząt, przeprowadzają badania, zgodnie z przepisami dotyczącymi pobierania próbek określonymi w pkt 4, na rocznej próbie obejmującej minimalnie 10 000 owiec poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi;

b) państwa członkowskie, w których pogłowie kóz, które się kociły oraz kóz krytych przekracza 750 000 zwierząt, przeprowadzają badania, zgodnie z przepisami dotyczącymi pobierania próbek określonymi w pkt 4, na rocznej próbie obejmującej minimalnie 10 000 kóz poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi;

c) państwo członkowskie może zadecydować o zastąpieniu maksymalnie:

— 50 % przypadającego na dane państwo minimalnego rozmiaru próby owiec i kóz poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi określonego w lit. a) oraz b) badaniami martwych owiec lub kóz powyżej 18 miesiąca życia, przy czym zastąpienia tego dokonuje się w stosunku jeden do jednego oraz poza minimalnym rozmiarem próby określonym w pkt 3;

— 10 % przypadającego na dane państwo minimalnego rozmiaru próby określonego w lit. a) oraz b) badaniami owiec lub kóz uśmierconych w ramach kampanii zwalczania choroby, mających ponad 18 miesięcy, przy czym zastąpienia tego dokonuje się w stosunku jeden do jednego.";

(ii) punkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. **Monitorowanie gospodarstw objętych kontrolą w zakresie TSE oraz środki zwalczania**

Zwierzęta powyżej 18 miesiąca życia uśmiercane z przeznaczeniem na zniszczenie zgodnie z załącznikiem VII rozdział B część 2 pkt 2.2.1 i 2.2.2 lit. b) lub c) poddaje się badaniom na obecność TSE zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2 lit. b) w oparciu o selekcję przypadkowej próby, zgodnie z rozmiarem próby określonym w poniższej tabeli.

Liczba zwierząt w stadzie będących powyżej 18 miesiąca życia, uśmiercanych z przeznaczeniem na zniszczenie	Minimalny rozmiar próby
70 lub mniej	Wszystkie kwalifikujące się zwierzęta
80	68
90	73
100	78
120	86
140	92
160	97
180	101
200	105
250	112
300	117

Liczba zwierząt w stadzie będących powyżej 18 miesiąca życia, uśmiercanych z przeznaczeniem na zniszczenie	Minimalny rozmiar próby
350	121
400	124
450	127
500 lub więcej	150 ";

3) załącznik VII otrzymuje brzmienie:

„*ZAŁĄCZNIK VII*

KONTROLA I ZWALCZANIE PASAŻOWALNYCH ENCEFALOPATII GĄBCZASTYCH

ROZDZIAŁ A

Środki w następstwie podejrzenia obecności tse u owiec i kóz

Jeżeli podejrzewa się obecność TSE u owcy lub kozy w gospodarstwie w państwie członkowskim, wszystkie pozostałe owce i kozy w tym gospodarstwie poddaje się urzędowemu ograniczeniu przemieszczania do czasu uzyskania wyników badań potwierdzających.

Jeśli istnieje dowód na nikłe prawdopodobieństwo tego, by gospodarstwo, w którym zwierzę przebywało w czasie, gdy wystąpiło podejrzenie obecności TSE, było gospodarstwem, w którym zwierzę mogło być narażone na kontakt z TSE, państwo członkowskie może zadecydować, że inne gospodarstwa lub wyłącznie gospodarstwo, w którym nastąpiło narażenie, powinny podlegać urzędowej kontroli, w zależności od dostępnych informacji epidemiologicznych.

Mleko i produkty mleczne pochodzące od owiec i kóz należących do danego gospodarstwa poddanego urzędowej kontroli, które znajdowały się w tym gospodarstwie od dnia, w którym wystąpiło podejrzenie obecności TSE do uzyskania wyników badań potwierdzających, wykorzystuje się jedynie w obrębie tego gospodarstwa.

ROZDZIAŁ B

Środki w następstwie potwierdzenia obecności tse u bydła, owiec i kóz

1. Dochodzenie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. b), musi identyfikować:

a) w przypadku bydła:

— wszystkie pozostałe przeżuwacze w gospodarstwie, w którym u jednego ze zwierząt stwierdzono chorobę,

— potomstwo samicy, u której stwierdzono chorobę, urodzone w ciągu dwóch lat przed wystąpieniem lub po wystąpieniu klinicznych objawów choroby,

— wszystkie zwierzęta w trzodzie zwierząt, w której u jednego ze zwierząt stwierdzono chorobę,

— możliwe źródło pochodzenia choroby,

— pozostałe zwierzęta w gospodarstwie, w którym u jednego ze zwierząt stwierdzono chorobę, lub w innych gospodarstwach, które mogły zostać zakażone czynnikiem chorobotwórczym TSE lub mogły być narażone na kontakt z tą samą paszą lub źródłem zakażenia,

— przepływ potencjalnie zakażonej paszy lub innych materiałów czy środków przenoszących chorobę, które mogły spowodować przeniesienie czynnika chorobotwórczego TSE do danego gospodarstwa lub poza nie;

b) w przypadku owiec i kóz:

— wszystkie przeżuwacze inne niż owce i kozy w gospodarstwie, w którym u jednego ze zwierząt stwierdzono chorobę,

— rodziców, jeżeli istnieje możliwość ich rozpoznania, a w przypadku samic wszystkie zarodki, komórki jajowe i ostatnie potomstwo samicy, u której stwierdzono chorobę,

— wszystkie pozostałe owce i kozy w gospodarstwie, w którym u jednego ze zwierząt stwierdzono chorobę, oprócz tych, o których mowa w tiret drugim,

— możliwe źródło pochodzenia choroby i identyfikację innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe, które mogły zostać zakażone przez czynnik chorobotwórczy TSE lub mogły być narażone na kontakt z tą samą paszą lub tym samym źródłem zakażenia,

— przemieszczanie potencjalnie zakażonej paszy, innych materiałów lub wszelkich innych środków przenoszących chorobę, które mogły spowodować przeniesienie czynnika chorobotwórczego TSE do danego gospodarstwa lub poza nie.

2. Środki określone w art. 13 ust. 1 lit. c) powinny obejmować przynajmniej:

2.1. w przypadku stwierdzenia BSE u bydła – uśmiercenie i całkowite zniszczenie bydła zidentyfikowanego w następstwie dochodzenia, o którym mowa w pkt 1 lit. a) tiret drugie i trzecie; państwo członkowskie może jednak zadecydować o:

— zaniechaniu uśmiercenia i zniszczenia zwierząt należących do trzody, o której mowa w pkt 1 lit. a) tiret trzecie, jeśli dostarczono dowód, że zwierzęta te nie miały dostępu do tej samej paszy, co zakażone zwierzę,

— odroczeniu uśmiercenia i zniszczenia zwierząt należących do trzody, o której mowa w pkt 1 lit. a) tiret trzecie, do końca ich życia produkcyjnego, pod warunkiem że są to byki stale trzymane w ośrodku pobierania nasienia i że można zapewnić ich całkowite zniszczenie po śmierci;

2.2. w przypadku stwierdzenia TSE u owcy lub kozy:

2.2.1. w przypadkach, gdy nie można wykluczyć BSE

Jeżeli BSE nie można wykluczyć po uzyskaniu wyników próby pierścieniowej zgodnie z metodami i protokołami określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2 lit. c) – bezzwłoczne uśmiercenie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych na podstawie badania, o którym mowa w pkt 1 lit. b) tiret drugie do piątego.

Zwierzęta powyżej 18 miesiąca życia uśmiercone z przeznaczeniem na zniszczenie należy zbadać na obecność TSE zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2, jak określono w załączniku III rozdział A część II pkt 5.

Należy ustalić genotyp białka prionowego wszystkich owiec do maksymalnej liczby wynoszącej 50.

Mleko i produkty mleczne pozyskane od zwierząt przeznaczonych do zniszczenia, które przebywały w gospodarstwie między dniem, w którym uzyskano potwierdzenie, że nie można wykluczyć BSE, a dniem całkowitego zniszczenia tych zwierząt, należy zniszczyć zgodnie z art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 (*).

Po uśmierceniu i całkowitym zniszczeniu wszystkich zwierząt do gospodarstwa stosuje się warunki określone w pkt 3;

2.2.2. w przypadkach, gdy można wykluczyć BSE i trzęsawkę atypową

Jeśli BSE i trzęsawka atypowa są wykluczone zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2 lit. c), gospodarstwo powinno nadal podlegać warunkom określonym w lit. a) oraz, na podstawie decyzji państwa członkowskiego odpowiedzialnego za to gospodarstwo, warunkom określonym w wariancie 1 zawartym w lit. b albo w wariancie 2 zawartym w lit. c), albo w wariancie 3 zawartym w lit. d):

a) mleka i produktów mlecznych pozyskanych od zwierząt przeznaczonych do zniszczenia lub uboju, które przebywały w gospodarstwie między dniem potwierdzenia przypadku TSE a dniem zakończenia realizacji środków wymaganych do realizacji w gospodarstwie, jak określono w lit. b) oraz c), lub mleka i produktów mlecznych pozyskanych od zakażonych stad przed uchyleniem ograniczeń określonych w lit. d) i pkt 4, nie należy stosować do karmienia przeżuwaczy z wyjątkiem przeżuwaczy w tym gospodarstwie.

Wprowadzanie takiego mleka i takich produktów mlecznych do obrotu jako paszy dla gatunków innych niż przeżuwacze powinno być ograniczone do terytorium państwa członkowskiego odpowiedzialnego za dane gospodarstwo.

W dokumencie handlowym towarzyszącym przesyłkom takiego mleka i takich produktów mlecznych oraz na wszelkich opakowaniach zawierających takie przesyłki powinien znajdować się wyraźny napis: „nieprzeznaczone do karmienia przeżuwaczy".

Stosowanie i składowanie pasz zawierających takie mleko i produkty mleczne jest zakazane w gospodarstwach, w których są utrzymywane przeżuwacze.

Pasze luzem, które zawierają takie mleko i produkty mleczne, przewozi się pojazdami, które nie przewożą w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy.

Pojazdy takie, które następnie wykorzystuje się do przewozu pasz dla przeżuwaczy, powinny być dokładnie oczyszczone w celu uniknięcia zanieczyszczenia krzyżowego, zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez państwo członkowskie odpowiedzialne za dane gospodarstwo;

b) wariant 1 – uśmiercenie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt

Bezzwłoczne uśmiercenie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków oraz komórek jajowych zidentyfikowanych w następstwie dochodzenia, o którym mowa w pkt 1 lit. b) tiret drugie i trzecie.

Zwierzęta powyżej 18 miesiąca życia uśmiercone z przeznaczeniem na zniszczenie należy zbadać na obecność TSE zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2, jak określono w załączniku III rozdział A część II pkt 5.

Należy ustalić genotyp białka prionowego wszystkich owiec do maksymalnej liczby wynoszącej 50.

W drodze odstępstwa od warunków określonych w wariancie 1 akapit pierwszy państwa członkowskie mogą zadecydować o wprowadzeniu zamiast tego środków wymienionych w ppkt (i) oraz (ii):

(i) zastąpienie bezzwłocznego uśmiercenia i całkowitego zniszczenia wszystkich zwierząt bezzwłocznym ubojem tych zwierząt w celu spożycia przez ludzi, o ile:

— zwierzęta te poddaje się ubojowi w celu spożycia przez ludzi w obrębie terytorium państwa członkowskiego odpowiedzialnego za dane gospodarstwo;

— wszystkie zwierzęta powyżej 18 miesiąca życia poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi są badane na obecność TSE zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2;

(ii) nieobejmowanie jagniąt i koźląt poniżej trzeciego miesiąca życia bezzwłocznym uśmiercaniem i całkowitym zniszczeniem, o ile poddaje się je ubojowi w celu spożycia przez ludzi nie później niż w wieku trzech miesięcy.

Do czasu uśmiercenia i całkowitego zniszczenia wszystkich zwierząt lub do czasu ich uboju w celu spożycia przez ludzi w odniesieniu do gospodarstwa, co do którego zadecydowano o zastosowaniu wariantu 1, stosuje się środki określone w pkt 2.2.2 lit. a) oraz pkt 3.4 lit. b) tiret trzecie i czwarte.

Po uśmierceniu i całkowitym zniszczeniu wszystkich zwierząt lub po ich uboju w celu spożycia przez ludzi w odniesieniu do gospodarstwa, co do którego zadecydowano o zastosowaniu wariantu 1, stosuje się warunki określone w pkt 3;

c) wariant 2 – uśmiercenie i całkowite zniszczenie wyłącznie podatnych zwierząt

Typowanie genetyczne białka prionowego wszystkich owiec przebywających w gospodarstwie, a następnie bezzwłoczne uśmiercenie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych w następstwie dochodzenia, o którym mowa w pkt 1 lit. b) tiret drugie i trzecie, z wyjątkiem:

— hodowlanych tryków posiadających genotyp ARR/ARR,

— maciorek hodowlanych posiadających co najmniej jeden allel ARR a nieposiadających żadnego allelu VRQ i, jeżeli takie maciorki hodowlane są ciężarne w czasie dochodzenia, później urodzonych jagniąt, jeśli ich genotyp spełnia wymogi niniejszego akapitu,

— owiec posiadających co najmniej jeden allel ARR, przeznaczonych wyłącznie do uboju w celu spożycia przez ludzi,

— jeśli zadecyduje tak państwo członkowskie odpowiedzialne za dane gospodarstwo, jagniąt i koźląt poniżej trzeciego miesiąca życia, o ile poddaje się je ubojowi w celu spożycia przez ludzi nie później niż w wieku trzech miesięcy. Takie jagnięta i koźlęta są wyłączone z typowania genetycznego.

Zwierzęta powyżej 18 miesiąca życia uśmiercone z przeznaczeniem na zniszczenie należy zbadać na obecność TSE zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2, jak określono w załączniku III rozdział A część II pkt 5.

W drodze odstępstwa od warunków określonych w wariancie 2 akapit pierwszy państwa członkowskie mogą zadecydować o wprowadzeniu zamiast tego środków wymienionych w ppkt (i), (ii) oraz (iii):

(i) zastąpienie uśmiercenia i całkowitego zniszczenia zwierząt, o których mowa w wariancie 2 akapit pierwszy, ich ubojem w celu spożycia przez ludzi, o ile:

— zwierzęta te poddaje się ubojowi w celu spożycia przez ludzi w obrębie terytorium państwa członkowskiego odpowiedzialnego za dane gospodarstwo;

— wszystkie zwierzęta powyżej 18 miesiąca życia, poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi są badane na obecność TSE zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2;

(ii) wstrzymanie typowania genetycznego i następującego po nim uśmiercenia i całkowitego zniszczenia zwierząt, o których mowa w wariancie 2 akapit pierwszy, lub uboju tych zwierząt w celu spożycia przez ludzi na okres nieprzekraczający trzech miesięcy, jeśli przypadek indeksowy potwierdzono niedługo przed rozpoczęciem okresu jagnienia, o ile maciorki, kozy i ich nowonarodzone młode są przez cały okres trzymane osobno od owiec i kóz z innych gospodarstw;

(iii) w stadach owiec i w gospodarstwach, gdzie owce i kozy są utrzymywane razem, wstrzymanie uśmiercenia i całkowitego zniszczenia zwierząt, o których mowa w wariancie 2 akapit pierwszy, lub uboju tych zwierząt w celu spożycia przez ludzi maksymalnie na okres trzech lat od dnia potwierdzenia przypadku indeksowego. Stosowanie odstępstwa określonego w niniejszym podpunkcie jest ograniczone do przypadków, gdy państwo członkowskie odpowiedzialne za gospodarstwo uzna, że sytuacji epidemiologicznej nie można opanować bez uśmiercenia danych zwierząt, ale natychmiastowe przeprowadzenie takiego uśmiercenia nie jest możliwe ze względu na niski poziom odporności populacji owiec w danym gospodarstwie połączony z innymi względami, w tym czynnikami ekonomicznymi. Tryki hodowlane inne niż tryki posiadające genotyp ARR/ARR podlegają bezzwłocznie uśmierceniu lub kastracji, a jednocześnie wprowadza się wszelkie możliwe środki w celu szybkiego wzmocnienia odporności genetycznej w populacji owiec w danym gospodarstwie, w tym hodowlę uwzględniającą cechy genetyczne oraz eliminowanie maciorek dla zwiększenia częstotliwości występowania allelu ARR oraz wyeliminowania występowania allelu VRQ. Państwo członkowskie odpowiedzialne za dane gospodarstwo dopilnowuje, by liczba zwierząt przeznaczonych do uśmiercenia na koniec okresu wstrzymania nie była większa niż bezpośrednio po potwierdzeniu przypadku indeksowego.

Do czasu uśmiercenia i całkowitego zniszczenia zwierząt, o których mowa w wariancie 2 akapit pierwszy, lub uboju tych zwierząt w celu spożycia przez ludzi w odniesieniu do gospodarstwa, co do którego zadecydowano o zastosowaniu wariantu 2, stosuje się następujące środki: pkt 2.2.2 lit. a), pkt 3.1, pkt 3.2 lit. a) oraz b), pkt 3.3, pkt 3.4 lit. a) tiret pierwsze i drugie, pkt 3.4 lit. b) tiret pierwsze, trzecie i czwarte oraz pkt 3.4 lit. c). Jeśli jednak państwo członkowskie odpowiedzialne za dane gospodarstwo zadecyduje zgodnie z ppkt (iii) o wstrzymaniu uśmiercenia i całkowitego zniszczenia zwierząt lub ich uboju, w odniesieniu do takiego gospodarstwa stosuje się zamiast tego następujące środki: pkt 2.2.2 lit. a) oraz pkt 4.1 do 4.6.

Po uśmierceniu i całkowitym zniszczeniu zwierząt, o których mowa w wariancie 2 akapit pierwszy, lub po ich uboju w celu spożycia przez ludzi w odniesieniu do gospodarstwa, co do którego zadecydowano o zastosowaniu wariantu 2, stosuje się warunki określone w pkt 3;

d) wariant 3 – brak obowiązku uśmiercenia i całkowitego zniszczenia wszystkich zwierząt

Państwo członkowskie może zadecydować o zaniechaniu dokonania uśmiercania i całkowitego zniszczenia zwierząt zidentyfikowanych w następstwie dochodzenia, o którym mowa w pkt 1 lit. b) tiret drugie i trzecie, jeśli spełnione są kryteria przynajmniej jednego z poniższych tiret:

— trudno jest zastąpić owce o genotypach dozwolonych na podstawie pkt 3.2 lit. a) i b),

— częstotliwość występowania allelu ARR jest niska w obrębie rasy lub gospodarstwa,

— uznaje się to za konieczne w celu uniknięcia chowu wsobnego,

— państwo członkowskie uznało to za konieczne w oparciu o umotywowaną analizę wszystkich czynników epidemiologicznych.

Państwo członkowskie, które zezwala na skorzystanie z wariantu 3 w ramach zarządzania ogniskami trzęsawki klasycznej, zachowuje dokumentację dotyczącą powodów i kryteriów leżących u podstawy każdej indywidualnej decyzji o zastosowaniu tego wariantu.

W razie wykrycia kolejnych przypadków trzęsawki klasycznej w gospodarstwie, w którym zastosowano wariant 3, państwo członkowskie ponownie ocenia adekwatność powodów i kryteriów leżących u podstawy decyzji o zastosowaniu wariantu 3 w tym gospodarstwie. W razie stwierdzenia, że stosowanie wariantu 3 nie zapewnia odpowiedniej kontroli ogniska choroby, państwo członkowskie powinno zmienić sposób traktowania tego gospodarstwa z wariantu 3 na wariant 1 albo wariant 2, jak określono w lit. b) i c).

W ciągu trzech miesięcy od dnia potwierdzenia indeksowego przypadku trzęsawki klasycznej należy ustalić genotyp białka prionowego wszystkich owiec do maksymalnej liczby wynoszącej 50.

Warunki określone w pkt 2.2.2 lit. a) oraz pkt 4 mają natychmiastowe zastosowanie do gospodarstw, co do których zadecydowano o zastosowaniu wariantu 3;

2.2.3. w przypadkach, gdy potwierdzono obecność trzęsawki atypowej

Jeśli potwierdzony przypadek TSE w gospodarstwie jest przypadkiem trzęsawki atypowej, gospodarstwo takie poddaje się protokołowi intensywnego monitorowania TSE przez okres dwóch lat od dnia wykrycia ostatniego przypadku trzęsawki atypowej: wszystkie owce i kozy powyżej 18 miesiąca życia poddawane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, oraz wszystkie owce i kozy powyżej 18 miesiąca życia, które padły lub zostały uśmiercone w gospodarstwie, poddaje się badaniu na obecność TSE zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2.

Jeśli w trakcie dwuletniego okresu intensywnego monitorowania TSE, o którym mowa w ustępie pierwszym, potwierdzony zostanie przypadek TSE inny niż przypadek trzęsawki atypowej, gospodarstwo takie poddaje się środkom, o których mowa w pkt 2.2.1 lub 2.2.2;

2.3. jeśli zakażone zwierzę TSE zostało wprowadzone z innego gospodarstwa:

a) państwo członkowskie może zadecydować, w oparciu o historię zakażonego zwierzęcia, o zastosowaniu środków zwalczania w gospodarstwie pochodzenia oprócz lub zamiast gospodarstwa, w którym zakażenie zostało stwierdzone;

b) w przypadku ziemi używanej do wspólnego wypasu więcej niż jednego stada, państwa członkowskie mogą zadecydować o ograniczeniu zastosowania środków zwalczania do pojedynczego stada, w oparciu o umotywowaną analizę wszystkich czynników epidemiologicznych;

c) jeżeli w jednym gospodarstwie trzymane jest więcej niż jedno stado, państwa członkowskie mogą zadecydować o ograniczeniu zastosowania środków zwalczania do stada, w którym potwierdzono obecność TSE, pod warunkiem że potwierdzono, że stada są trzymane w izolacji od siebie nawzajem i że rozprzestrzenianie się zakażenia między stadami, zarówno przez kontakt bezpośredni, jak i pośredni, jest mało prawdopodobne.

3. Po uśmierceniu i całkowitym zniszczeniu wszystkich zidentyfikowanych w gospodarstwie zwierząt lub po ich uboju, zgodnie z pkt 2.2.1, pkt 2.2.2 lit. b) lub pkt 2.2.2 lit. c):

3.1. gospodarstwo takie należy objąć protokołem intensywnego monitorowania TSE, w tym badaniami na obecność TSE, zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2, przeprowadzonymi u wszystkich niżej wymienionych zwierząt powyżej 18 miesiąca życia, z wyjątkiem owiec o genotypie ARR/ARR:

a) zwierzęta utrzymywane w gospodarstwie w czasie, gdy potwierdzono przypadek TSE, zgodnie z pkt 2.2.2 lit. c), i poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi;

b) zwierzęta, które padły lub zostały uśmiercone w gospodarstwie, ale których nie uśmiercono w ramach kampanii zwalczania choroby;

3.2. do gospodarstwa wprowadzać można wyłącznie zwierzęta wymienione poniżej:

a) samce owiec o genotypie ARR/ARR;

b) samice owiec posiadające co najmniej jeden allel ARR a nieposiadające allelu VRQ;

c) kozy, o ile po dokonaniu likwidacji zwierząt przeprowadzono czyszczenie i dezynfekcję wszystkich pomieszczeń inwentarskich na terenie gospodarstwa;

3.3. jedynie następujące tryki hodowlane oraz produkty przeznaczone do rozrodu owiec mogą być użyte w gospodarstwie:

a) samce owiec o genotypie ARR/ARR;

b) nasienie pochodzące od tryków o genotypie ARR/ARR;

c) zarodki posiadające co najmniej jeden allel ARR a nieposiadające allelu VRQ;

3.4. przemieszczanie zwierząt z gospodarstwa jest dozwolone do celów zniszczenia albo podlega następującym warunkom:

a) następujące zwierzęta wolno przemieszczać z gospodarstwa do wszelkich celów, w tym hodowlanych:

— owce o genotypie ARR/ARR;

— maciorki posiadające jeden allel ARR a nieposiadające allelu VRQ, o ile są przemieszczane do innych gospodarstw, które podlegają ograniczeniom w następstwie zastosowania środków zgodnie z pkt 2.2.2 lit. c) lub pkt 2.2.2 lit. d);

— kozy, o ile są przemieszczane do innych gospodarstw, które podlegają ograniczeniom w następstwie zastosowania środków zgodnie z pkt 2.2.2 lit. c) lub pkt 2.2.2 lit. d);

b) następujące zwierzęta można przemieszczać z gospodarstwa bezpośrednio do uboju w celu spożycia przez ludzi:

— owce posiadające co najmniej jeden allel ARR;

— kozy;

— jeśli zadecyduje tak państwo członkowskie, jagnięta i koźlęta w wieku poniżej trzech miesięcy w dniu uboju;

— wszystkie zwierzęta, jeśli państwo członkowskie zadecydowało o zastosowaniu odstępstw określonych w pkt 2.2.2 lit. b) ppkt (i) oraz pkt 2.2.2 lit. c) ppkt (i);

c) jeżeli zadecyduje tak państwo członkowskie, jagnięta i koźlęta mogą być przemieszczane do jednego z pozostałych gospodarstw leżącego na terytorium tego państwa wyłącznie do celów tuczu przed ubojem, o ile są spełnione następujące warunki:

— w gospodarstwie przeznaczenia nie przebywają owce ani kozy inne niż tuczone przed ubojem;

— po zakończeniu okresu tuczenia jagnięta i koźlęta pochodzące z gospodarstw objętych środkami zwalczania transportuje się bezpośrednio do rzeźni znajdującej się na terytorium tego samego państwa członkowskiego w celu dokonania ich uboju nie później niż w dniu, w którym osiągną wiek dwunastu miesięcy;

3.5. ograniczenia określone w pkt 3.1 do 3.4 stosuje się do gospodarstwa:

a) do dnia uzyskania przez wszystkie owce w danym gospodarstwie statusu ARR/ARR, o ile w gospodarstwie tym nie utrzymuje się kóz; lub

b) przez okres dwóch lat od dnia zakończenia wszystkich środków, o których mowa w pkt 2.2.1, pkt 2.2.2 lit. b) lub pkt 2.2.2 lit. c), o ile w trakcie tego dwuletniego okresu nie wykryto przypadku TSE innego niż trzęsawka atypowa. Jeśli w trakcie wspomnianego dwuletniego okresu potwierdzono przypadek trzęsawki atypowej, gospodarstwo obejmuje się również środkami, o których mowa w pkt 2.2.3.

4. W następstwie podjęcia decyzji o wprowadzeniu wariantu 3 określonego w pkt 2.2.2 lit. d) lub zastosowaniu odstępstwa przewidzianego w pkt 2.2.2 lit. c) ppkt (iii) do gospodarstwa stosuje się natychmiast następujące środki:

4.1. gospodarstwo takie należy objąć protokołem intensywnego monitorowania TSE, w tym badaniami na obecność TSE, zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2, przeprowadzonymi u wszystkich niżej wymienionych zwierząt powyżej 18 miesiąca życia, z wyjątkiem owiec o genotypie ARR/ARR:

a) zwierzęta poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi;

b) zwierzęta, które padły lub zostały uśmiercone w gospodarstwie, ale których nie uśmiercono w ramach kampanii zwalczania choroby;

4.2. do gospodarstwa wprowadzać można wyłącznie owce wymienione poniżej:

a) samce owiec o genotypie ARR/ARR;

b) samice owiec posiadające co najmniej jeden allel ARR a nieposiadające allelu VRQ;

Państwo członkowskie może jednak, w drodze odstępstwa od lit. a) oraz b), zezwolić na wprowadzenie do gospodarstwa zwierząt, o których mowa w lit. c) oraz d), jeśli państwo to zarejestrowało rasę chowaną w gospodarstwie jako rasę lokalną zagrożoną wyginięciem zgodnie z załącznikiem IV do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1974/2006 (**) i jeśli częstotliwość występowania w danej rasie allelu ARR jest niska:

c) samców owiec posiadających co najmniej jeden allel ARR a nieposiadających allelu VRQ;

d) samic owiec nieposiadających allelu VRQ;

4.3. jedynie następujące tryki hodowlane oraz produkty przeznaczone do rozrodu owiec mogą być użyte w gospodarstwie:

a) samce owiec o genotypie ARR/ARR;

b) nasienie pochodzące od tryków o genotypie ARR/ARR;

c) zarodki posiadające co najmniej jeden allel ARR a nieposiadające allelu VRQ;

Państwo członkowskie może jednak, w drodze odstępstwa od lit. a), b) oraz c), zezwolić na stosowanie w gospodarstwie tryków hodowlanych oraz produktów przeznaczonych do rozrodu owiec, o których mowa w lit. d), e) oraz f), jeśli państwo to zarejestrowało rasę chowaną w gospodarstwie jako rasę lokalną zagrożoną wyginięciem zgodnie z załącznikiem IV do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1974/2006 i jeśli częstotliwość występowania w danej rasie allelu ARR jest niska:

d) samców owiec posiadających co najmniej jeden allel ARR a nieposiadających allelu VRQ;

e) nasienia samców owiec posiadających co najmniej jeden allel ARR a nieposiadających allelu VRQ;

f) zarodków nieposiadających allelu VRQ;

4.4. przemieszczanie zwierząt z gospodarstwa jest dozwolone do celów zniszczenia lub podlega następującym warunkom:

a) tryki i maciorki o genotypie ARR/ARR można przemieszczać z gospodarstwa do wszelkich celów, w tym hodowlanych, o ile są przemieszczane do innych gospodarstw, które są objęte środkami zgodnie z pkt 2.2.2 lit. c) lub pkt 2.2.2 lit. d);

b) następujące zwierzęta można przemieszczać z gospodarstwa bezpośrednio do uboju w celu spożycia przez ludzi:

— owce posiadające co najmniej jeden allel ARR oraz, jeśli zadecyduje tak państwo członkowskie, jagnięta i koźlęta w wieku poniżej trzech miesięcy w dniu uboju;

— albo wszystkie zwierzęta, jeśli państwo członkowskie zadecydowało o zastosowaniu odstępstwa od wariantu 2 określonego w pkt 2.2.2 lit. c) ppkt (iii) lub od wariantu 3 określonego w pkt 2.2.2 lit. d);

c) jeżeli zadecyduje tak państwo członkowskie, jagnięta i koźlęta mogą być przemieszczane do jednego z pozostałych gospodarstw leżącego na terytorium tego państwa wyłącznie do celów tuczu przed ubojem, o ile są spełnione następujące warunki:

— w gospodarstwie przeznaczenia nie przebywają owce ani kozy inne niż tuczone przed ubojem;

— po zakończeniu okresu tuczenia jagnięta i koźlęta pochodzące z gospodarstw objętych środkami zwalczania transportuje się bezpośrednio do rzeźni znajdującej się na terytorium tego samego państwa członkowskiego w celu dokonania ich uboju nie później niż w dniu, w którym osiągną wiek dwunastu miesięcy;

4.5. przemieszczanie z gospodarstwa produktów przeznaczonych do rozrodu podlega następującym warunkom: państwo członkowskie dopilnowuje, by nasienie, zarodki i komórki jajowe nie zostały wysłane poza dane gospodarstwo;

4.6. w okresie jagnienia i kocenia należy uniemożliwić wspólny wypas wszelkich owiec i kóz w gospodarstwie z owcami i kozami z innych gospodarstw.

Poza okresem jagnienia i kocenia wszystkie owce i kozy w gospodarstwie podlegają ograniczeniom w odniesieniu do wspólnego wypasu określanym przez państwo członkowskie w oparciu o umotywowaną analizę wszystkich czynników epidemiologicznych;

4.7. ograniczenia określone w pkt 2.2.2 lit. a) oraz pkt 4.1 do 4.6 stosuje się nadal, przez okres dwóch lat od wykrycia ostatniego przypadku TSE innego niż trzęsawka typowa, do gospodarstw, w których realizuje się wariant 3 określony w pkt 2.2.2 lit. d). Jeśli w trakcie wspomnianego dwuletniego okresu potwierdzono przypadek trzęsawki atypowej, gospodarstwo obejmuje się również środkami, o których mowa w pkt 2.2.3.

W gospodarstwach, do których zastosowano odstępstwo od wariantu 2 przewidziane w pkt 2.2.2 lit. c) ppkt (iii), stosuje się ograniczenia określone w pkt 2.2.2 lit. a) oraz w pkt 4.1 do 4.6 do chwili całkowitego zniszczenia zwierząt wyznaczonych do uśmiercenia zgodnie z pkt 2.2.2 lit. c) lub do chwili uboju tych zwierząt w celu spożycia przez ludzi, po czym zastosowanie mają ograniczenia określone w pkt 3.

ROZDZIAŁ C

Minimalne wymogi dotyczące programu hodowli owiec odpornych na tse zgodnie z art. 6 A

CZĘŚĆ 1

Wymagania ogólne

1. Program hodowlany koncentruje się na stadach o wysokiej wartości genetycznej, jak zdefiniowano w pkt 3 załącznika I do decyzji Komisji 2002/1003/WE.

Państwo członkowskie, w którym wprowadzono już program hodowlany, może jednak zadecydować o zezwoleniu na pobieranie próbek i typowanie genetyczne w stadach nieuczestniczących w programie hodowlanym, ale wyłącznie u tryków hodowlanych.

2. Tworzy się bazę danych, zawierającą co najmniej następujące informacje:

   a) tożsamość, rasa i liczba zwierząt we wszystkich stadach uczestniczących w programie hodowlanym;

   b) identyfikacja poszczególnych zwierząt, od których pobiera się próbki w ramach programu hodowlanego, w tym tryków hodowlanych, od których pobiera się próbki w stadach nieuczestniczących w programie hodowlanym;

   c) wyniki wszelkich badań w zakresie typowania genetycznego.

3. Ustanawia się system jednolitej certyfikacji, w którym genotyp każdego zwierzęcia, od którego pobiera się próbki w ramach programu hodowlanego, w tym tryków hodowlanych, od których pobiera się próbki w stadach nieuczestniczących w programie hodowlanym, jest poświadczany przez odniesienie do swojego indywidualnego numeru identyfikacyjnego.

4. Ustanawia się system identyfikacji zwierząt i próbek, badania próbek i przekazywania wyników, zmniejszający do minimum możliwość powstania błędu ludzkiego. Skuteczność tego systemu podlega regularnej kontroli losowej.

5. Typowanie genetyczne krwi lub innych tkanek zebranych do celów programu hodowlanego, w tym krwi lub innych tkanek pobranych od tryków hodowlanych, od których pobiera się próbki w stadach nieuczestniczących w programie hodowlanym, jest prowadzone w laboratoriach zatwierdzonych w ramach tego programu.

6. Właściwy organ danego państwa członkowskiego może wspomagać stowarzyszenia hodowców w zakładaniu banków genetycznych gromadzących nasienie, komórki jajowe i zarodki reprezentujące genotypy białka prionowego, co do których zachodzi prawdopodobieństwo, że staną się rzadkie w następstwie programu hodowlanego.

7. Programy hodowlane opracowuje się dla każdej z ras, z uwzględnieniem:

   a) częstotliwości występowania różnych alleli w ramach danej rasy;

   b) rzadkości danej rasy;

   c) unikania chowu wsobnego lub dryfu genetycznego.

CZĘŚĆ 2

Zasady szczegółowe dla stad uczestniczących w programie

1. Celem programu hodowlanego powinno być zwiększenie częstotliwości występowania allelu ARR w obrębie danego stada, przy jednoczesnym zmniejszeniu przewagi alleli warunkujących, jak wykazano, podatność na TSE.

2. Minimalne wymogi dotyczące stad uczestniczących w programie:

   a) wszystkie zwierzęta w stadzie przeznaczone do typowania genetycznego identyfikuje się przy wykorzystaniu bezpiecznych środków;

   b) wszystkie tryki przeznaczone do hodowli w ramach danego stada podlegają typowaniu genetycznemu przed ich wykorzystaniem do hodowli;

   c) samiec posiadający allel VRQ podlega ubojowi lub kastracji w ciągu sześciu miesięcy po określeniu jego genotypu; zwierzęta takie nie mogą opuszczać gospodarstwa, chyba że w celu uboju;

   d) samice, o których wiadomo, że posiadają allel VRQ, nie mogą opuszczać gospodarstwa, chyba że w celu uboju;

   e) do hodowli w obrębie stada nie wolno używać samców, w tym dawców nasienia przeznaczonego do sztucznej inseminacji, niebędących zwierzętami certyfikowanymi w ramach programu hodowlanego.

3. Państwa członkowskie mogą zadecydować o przyznaniu odstępstwa od wymogów określonych w pkt 2 lit. c) i d) dla celów ochrony ras i cech produkcyjnych.

4. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich odstępstwach przyznanych na podstawie pkt 3, a także o zastosowanych w tej mierze kryteriach.

CZĘŚĆ 3

Szczególne przepisy dotyczące tryków hodowlanych, od których pobiera się próbki w stadach nieuczestniczących w programie hodowlanym

1. Tryki, od których mają być pobierane próbki, są oznaczane indywidualnie przy wykorzystaniu bezpiecznych środków.

2. Tryk, u którego stwierdzono allel VRQ, nie może opuszczać gospodarstwa, chyba że w celu uboju.

CZĘŚĆ 4

Ramowy system uznawania statusu stad owiec jako odpornych na TSE

1. Ramowy system uznawania statusu stad owiec jako odpornych na TSE powinien pozwalać na uznanie statusu „odporne na TSE" w odniesieniu do stad owiec, które w wyniku uczestnictwa w programie hodowlanym przewidzianym w art. 6a spełniają kryteria określone w tym programie.

   Uznanie odporności, o którym mowa, przyznaje się na co najmniej dwóch poziomach:

   a) stadami poziomu I są stada złożone w całości z owiec o genotypie ARR/ARR;

   b) stadami poziomu II są stada, w których krycia odbywały się wyłącznie z użyciem tryków o genotypie ARR/ARR.

   Państwa członkowskie mogą zadecydować o przyznaniu uznania na dalszych poziomach w celu dostosowania się do uwarunkowań krajowych.

2. Wśród owiec ze stad odpornych na TSE regularnie przeprowadza się losowe pobieranie próbek:

   a) w gospodarstwie lub w rzeźni, w celu zweryfikowania ich genotypu;

   b) w przypadku stad poziomu I, u zwierząt powyżej 18 miesiąca życia – w rzeźni, w celu badania na obecność TSE zgodnie z załącznikiem III.

CZĘŚĆ 5

Sprawozdania przekazywane Komisji przez państwa członkowskie

Państwa członkowskie, które wprowadzają programy hodowli selekcyjnej na rzecz odporności na TSE u swoich populacji owiec, powinny:

1. powiadomić Komisję o wymaganiach dotyczących takich programów;

2. przedłożyć Komisji roczne sprawozdanie z poczynionych postępów.

Sprawozdanie dotyczące danego roku kalendarzowego należy przedłożyć najpóźniej do dnia 31 marca roku następnego.

(*) Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1.
(**) Dz.U. L 368 z 23.12.2006, s. 15.";

4) załącznik VIII rozdział A otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ A

Warunki wewnątrzunijnego handlu żywymi zwierzętami, nasieniem i zarodkami

SEKCJA A

Wymogi dotyczące owiec i kóz oraz ich nasienia i zarodków

1. Gospodarstwa o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej oraz o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej

   1.1. Państwa członkowskie mogą ustanowić lub nadzorować oficjalny system uznawania gospodarstw o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej oraz o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej.

   W przypadku ustanowienia lub nadzorowania takiego systemu państwa członkowskie prowadzą wykaz utrzymujących owce i kozy gospodarstw o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej oraz o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej.

   1.2. Utrzymujące owce gospodarstwo o statusie poziomu I odporności na TSE, jak określono w załączniku VII rozdział C część 4 pkt 1 lit. a), i w którym nie potwierdzono żadnego przypadku trzęsawki klasycznej przez okres ostatnich siedmiu lat, może zostać uznane za gospodarstwo o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej.

   Gospodarstwo utrzymujące owce, kozy lub owce i kozy może również zostać uznane za gospodarstwo o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej, o ile od przynajmniej siedmiu lat spełnia ono następujące warunki:

a) owce i kozy są na stałe oznakowane i zachowywana jest dokumentacja, co umożliwia śledzenie ich losu do gospodarstwa urodzenia;

b) zachowywana jest dokumentacja dotycząca przemieszczania owiec i kóz do i z gospodarstwa;

c) wprowadzać można wyłącznie następujące owce i kozy:

(i) owce i kozy z gospodarstw o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej;

(ii) owce i kozy z gospodarstw, które spełniają warunki określone w lit. a) do i) od przynajmniej siedmiu lat lub przez przynajmniej taki sam okres, jak gospodarstwo, do którego mają być wprowadzone;

(iii) owce o genotypie białka prionowego ARR/ARR;

d) gospodarstwo podlega regularnym kontrolom, których celem jest weryfikacja zgodności z przepisami określonymi w lit. a) do i) dokonywana przez urzędowego lekarza weterynarii lub lekarza weterynarii upoważnionego do tego przez właściwy organ i które przeprowadzane muszą być przynajmniej raz w roku, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r.;

e) nie potwierdzono żadnego przypadku trzęsawki klasycznej;

f) wszystkie owce i kozy powyżej 18 miesiąca życia poddawane ubojowi w celu spożycia przez ludzi badane są przez urzędowego lekarza weterynarii, a te, które wykazują objawy wyniszczenia, objawy neurologiczne lub które wysłano do uboju z konieczności, poddawane są badaniom laboratoryjnym na obecność trzęsawki klasycznej zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2.

Do dnia 31 grudnia 2013 r. wszystkie owce i kozy, o których mowa w załączniku III rozdział A część II pkt 3, które mają więcej niż 18 miesięcy i które padły lub zostały uśmiercone z powodów innych niż ubój w celu spożycia przez ludzi, poddaje się badaniom laboratoryjnym na obecność trzęsawki klasycznej zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2.

Od dnia 1 stycznia 2014 r. wszystkie owce i kozy powyżej 18 miesiąca życia, które padły lub zostały uśmiercone z powodów innych niż ubój w celu spożycia przez ludzi, poddaje się badaniom laboratoryjnym na obecność trzęsawki klasycznej zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2.

Państwa członkowskie mogą, w drodze odstępstwa od warunków określonych w lit. f) akapit drugi i trzeci, zadecydować o stosowaniu przepisów lit. f) akapit pierwszy do owiec i kóz powyżej 18 miesiąca życia nieposiadających wartości handlowej, które na koniec swego życia produkcyjnego zostały poddane eliminacji zamiast zostać poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Oprócz warunków określonych w lit. a) do f) od dnia 1 stycznia 2014 r. powinny być spełniane następujące warunki:

g) wprowadzać można wyłącznie zarodki/komórki jajowe następujących owiec i kóz:

(i) zarodki/komórki jajowe od dawców zwierzęcych, którzy są od urodzenia utrzymywani w państwie członkowskim o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub w gospodarstwie o znikomym lub kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub którzy spełniają następujące wymagania:

— są na stałe oznakowani w celu umożliwienia śledzenia ich losu do gospodarstwa urodzenia;

— są od urodzenia utrzymywani w gospodarstwach, w których w trakcie ich pobytu nie stwierdzono przypadków trzęsawki klasycznej;

— nie wykazują klinicznych objawów trzęsawki w czasie pobierania zarodków/komórek jajowych;

(ii) zarodki/komórki jajowe owiec o genotypie białka prionowego ARR/ARR;

h) wprowadzać można wyłącznie nasienie następujących owiec i kóz:

(i) nasienie od dawców zwierzęcych utrzymywanych od urodzenia w państwie członkowskim o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub w gospodarstwie o znikomym ryzyku lub kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej, lub którzy spełniają następujące wymagania:

— są na stałe oznakowani w celu umożliwienia śledzenia ich losu do gospodarstwa urodzenia;

— nie wykazują klinicznych objawów trzęsawki w czasie pobierania nasienia;

(ii) nasienie owiec od tryka o genotypie białka prionowego ARR/ARR;

i) owce i kozy w gospodarstwie nie mają bezpośredniego lub pośredniego kontaktu, włącznie z wspólnym wypasem, z owcami i kozami z gospodarstw o niższym statusie.

1.3. Gospodarstwo utrzymujące owce lub kozy może również zostać uznane za gospodarstwo o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej, o ile od przynajmniej trzech lat spełnia ono następujące warunki:

a) owce i kozy są na stałe oznakowane i zachowywana jest dokumentacja, co umożliwia śledzenie ich losu do gospodarstwa urodzenia;

b) zachowywana jest dokumentacja dotycząca przemieszczania owiec i kóz do i z gospodarstwa;

c) wprowadzać można wyłącznie następujące owce i kozy:

(i) owce i kozy z gospodarstw o znikomym lub kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej;

(ii) owce i kozy z gospodarstw, które spełniają warunki określone w lit. a) do i) od przynajmniej trzech lat lub przez przynajmniej taki sam okres, jak gospodarstwo, do którego mają być wprowadzone;

(iii) owce o genotypie białka prionowego ARR/ARR;

d) gospodarstwo podlega regularnym kontrolom, których celem jest weryfikacja zgodności z przepisami określonymi w lit. a) do i) dokonywana przez urzędowego lekarza weterynarii lub lekarza weterynarii upoważnionego do tego przez właściwy organ i które przeprowadzane muszą być przynajmniej raz w roku, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r.

e) nie potwierdzono żadnego przypadku trzęsawki klasycznej;

f) wszystkie owce i kozy powyżej 18 miesiąca życia poddawane ubojowi w celu spożycia przez ludzi badane są przez urzędowego lekarza weterynarii, a te, które wykazują objawy wyniszczenia, objawy neurologiczne lub które wysłano do uboju z konieczności, poddawane są badaniom laboratoryjnym na obecność trzęsawki klasycznej zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2.

Do dnia 31 grudnia 2013 r. wszystkie owce i kozy, o których mowa w załączniku III rozdział A część II pkt 3, które mają więcej niż 18 miesięcy i które padły lub zostały uśmiercone z powodów innych niż ubój w celu spożycia przez ludzi, poddaje się badaniom laboratoryjnym na obecność trzęsawki klasycznej zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2.

Od dnia 1 stycznia 2014 r. wszystkie owce i kozy powyżej 18 miesiąca życia, które padły lub zostały uśmiercone z powodów innych niż ubój w celu spożycia przez ludzi, poddaje się badaniom laboratoryjnym na obecność trzęsawki klasycznej zgodnie z metodami i protokołami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C część 3 pkt 3.2.

Państwa członkowskie mogą, w drodze odstępstwa od warunków określonych w lit. f) akapit drugi i trzeci, zadecydować o stosowaniu przepisów lit. f) akapit pierwszy do owiec i kóz powyżej 18 miesiąca życia nieposiadających wartości handlowej, które na koniec swego życia produkcyjnego zostały poddane eliminacji zamiast zostać poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Oprócz warunków określonych w lit. a) do f) od dnia 1 stycznia 2014 r. powinny być spełniane następujące warunki:

g) wprowadzać można wyłącznie zarodki/komórki jajowe następujących owiec i kóz:

(i) zarodki/komórki jajowe od dawców zwierzęcych, którzy są od urodzenia utrzymywani w państwie członkowskim o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub w gospodarstwie o znikomym lub o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub którzy spełniają następujące wymagania:

— są na stałe oznakowani w celu umożliwienia śledzenia ich losu do gospodarstwa urodzenia;

— są od urodzenia utrzymywani w gospodarstwach, w których w trakcie ich pobytu nie stwierdzono przypadków trzęsawki klasycznej;

— nie wykazują klinicznych objawów trzęsawki w czasie pobierania zarodków/komórek jajowych;

(ii) zarodki/komórki jajowe owiec o genotypie białka prionowego ARR/ARR;

h) wprowadzać można wyłącznie nasienie następujących owiec i kóz:

(i) nasienie od dawców zwierzęcych, którzy są od urodzenia utrzymywani w państwie członkowskim o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub w gospodarstwie o znikomym lub o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub którzy spełniają następujące wymagania:

— są na stałe oznakowani w celu umożliwienia śledzenia ich losu do gospodarstwa urodzenia;

— nie wykazują klinicznych objawów trzęsawki w czasie pobierania nasienia;

(ii) nasienie owiec od tryka o genotypie białka prionowego ARR/ARR;

i) owce i kozy w gospodarstwie nie mają bezpośredniego lub pośredniego kontaktu, włącznie z wspólnym wypasem, z owcami i kozami z gospodarstw o niższym statusie.

1.4. Jeśli przypadek trzęsawki klasycznej potwierdzono w gospodarstwie o znikomym lub o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub w gospodarstwie, w którego przypadku w wyniku dochodzenia, o którym mowa w załączniku VII rozdział B część 1, stwierdzono istnienie powiązania epidemiologicznego z gospodarstwem o znikomym lub o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej, gospodarstwo o znikomym lub o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej wykreśla się natychmiast z wykazu, o którym mowa w pkt 1.1.

Państwo członkowskie powiadamia natychmiast pozostałe państwa członkowskie, które dokonały przywozu owiec i kóz pochodzących z tego gospodarstwa lub nasienia, lub zarodków pobranych od owiec i kóz utrzymywanych w tym gospodarstwie w ciągu ostatnich siedmiu lat w przypadku gospodarstwa o znikomym ryzyku oraz w ciągu ostatnich trzech lat w przypadku gospodarstwa o kontrolowanym ryzyku.

2. Państwa członkowskie lub strefy państw członkowskich o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej

2.1. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że na jego terytorium lub w części jego terytorium istnieje znikome ryzyko występowania trzęsawki klasycznej, przedkłada ono Komisji odpowiednią dokumentację potwierdzającą, określając w szczególności, że:

a) przeprowadzono ocenę ryzyka, która wykazała, że w celu zarządzania wszelkimi zidentyfikowanymi rodzajami ryzyka stosuje się obecnie odpowiednie środki i że stosowano je przez odpowiedni okres czasu. W tej ocenie ryzyka określa się wszystkie potencjalne czynniki występowania trzęsawki klasycznej i ich perspektywę historyczną, w szczególności:

(i) przywóz lub wprowadzanie owiec i kóz lub ich nasienia oraz zarodków potencjalnie zakażonych trzęsawką klasyczną;

(ii) rozmiar wiedzy o strukturze populacji oraz praktykę gospodarską dotyczącą owiec i kóz;

(iii) praktyki dotyczące karmienia, w tym spożycie mączki mięsno-kostnej lub skwarków uzyskanych z przeżuwaczy;

(iv) przywóz mleka oraz produktów mlecznych pochodzących od owiec i kóz, przeznaczonych do stosowania w karmieniu owiec i kóz;

b) owce i kozy z objawami klinicznymi charakterystycznymi dla trzęsawki klasycznej są poddawane badaniu od przynajmniej siedmiu lat;

c) od przynajmniej siedmiu lat poddaje się rocznie badaniu taką liczbę owiec i kóz powyżej 18 miesiąca życia należących do zwierząt poddanych ubojowi, eliminacji lub znalezionych martwymi w gospodarstwie, która jest wystarczająca, by osiągnąć 95-procentowy poziom pewności wykrycia trzęsawki klasycznej, jeśli dotyczący tej choroby współczynnik chorobowości w tej populacji jest wyższy niż 0,1 %, a w rzeczonym okresie nie zgłoszono żadnego przypadku trzęsawki klasycznej;

d) od przynajmniej siedmiu lat w całym państwie członkowskim jest wprowadzony i skutecznie egzekwowany zakaz karmienia owiec i kóz mączką mięsno-kostną lub skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy;

e) owce i kozy oraz ich nasienie i zarodki wprowadzane są z pozostałych państw członkowskich zgodnie z pkt 4.1 lit. b) lub pkt 4.2;

f) owce i kozy oraz ich nasienie i zarodki wprowadzane są z państw trzecich zgodnie z załącznikiem IX rozdział E lub H.

2.2. Status znikomego ryzyka występowania trzęsawki klasycznej może zostać zatwierdzony w stosunku do państwa członkowskiego lub strefy państwa członkowskiego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Państwo członkowskie powinno powiadomić Komisję o każdej zmianie w informacjach przekazanych zgodnie z pkt 2.1, odnoszących się do choroby.

Status znikomego ryzyka występowania trzęsawki klasycznej zatwierdzony zgodnie z pkt 2.2 może w świetle takiego powiadomienia zostać wycofany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

3. Krajowy program kontroli trzęsawki klasycznej:

3.1. państwo członkowskie, które posiada krajowy program kontroli trzęsawki klasycznej obejmujący całe jego terytorium:

a) może przedstawić Komisji swój krajowy program kontroli, w którym w szczególności określono:

— dystrybucję trzęsawki klasycznej w państwie członkowskim;

— uzasadnienie krajowego programu kontroli, z uwzględnieniem znaczenia choroby oraz stosunku kosztów do korzyści;

— kategorie statusu zdefiniowane dla gospodarstw oraz normy, jakie muszą zostać spełnione w ramach każdej kategorii;

— procedury badawcze, jakie należy stosować;

— procedury monitorowania krajowego programu kontroli;

— działania, które należy podjąć w przypadku utraty statusu przez gospodarstwo niezależnie od jej przyczyny;

— środki, które należy wprowadzić w razie pozytywnego wyniku kontroli przeprowadzanych zgodnie z krajowym programem kontroli;

b) program, o którym mowa w lit. a), może, jeżeli spełnia kryteria ustanowione we wspomnianej literze, zostać zatwierdzony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2; zmiany lub uzupełnienia do programów przedłożonych przez państwa członkowskie mogą zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2;

3.2. zatwierdza się niniejszym krajowe programy kontroli trzęsawki klasycznej w następujących państwach członkowskich:

— Dania

— Austria

— Finlandia

— Szwecja.

4. Wewnątrzunijny handel owcami i kozami oraz ich nasieniem i zarodkami

Zastosowanie mają następujące warunki:

4.1. owce i kozy:

a) owce i kozy hodowlane przeznaczone do państwa członkowskiego innego niż państwa o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub państwa posiadające zatwierdzony krajowy program kontroli powinny:

(i) pochodzić z gospodarstwa lub gospodarstw o znikomym ryzyku lub kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej; owce i kozy hodowlane pochodzące z gospodarstwa lub gospodarstw, które spełniają warunki określone w pkt 1.3 lit. a) do f) od przynajmniej trzech lat mogą być jednak przedmiotem handlu wewnątrzunijnego do dnia 31 grudnia 2014 r.; lub

(ii) pochodzić z państwa członkowskiego lub strefy państwa członkowskiego o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej; lub

(iii) w przypadku owiec, posiadać genotyp białka prionowego ARR/ARR, pod warunkiem że nie pochodzą z gospodarstwa poddanego ograniczeniom określonym w załączniku VII rozdział B pkt 3 i 4;

b) owce i kozy przeznaczone do wszystkich celów oprócz natychmiastowego uboju, przeznaczone do państwa członkowskiego o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub posiadającego zatwierdzony krajowy program kontroli powinny:

(i) pochodzić z gospodarstwa lub gospodarstw o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej; owce i kozy pochodzące z gospodarstwa lub gospodarstw, które spełniają warunki określone w pkt 1.2 lit. a) do i) od przynajmniej siedmiu lat mogą być jednak przedmiotem handlu wewnątrzunijnego do dnia 31 grudnia 2014 r.; lub

(ii) pochodzić z państwa członkowskiego lub strefy państwa członkowskiego o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej; lub

(iii) w przypadku owiec, posiadać genotyp białka prionowego ARR/ARR, pod warunkiem że nie pochodzą z gospodarstwa poddanego ograniczeniom określonym w załączniku VII rozdział B pkt 3 i 4;

4.2. nasienie i zarodki owiec i kóz powinny:

a) być pobierane od zwierząt, które nieprzerwanie od urodzenia były utrzymywane w gospodarstwie lub gospodarstwach o znikomym ryzyku lub o kontrolowanym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej; lub

b) być pobierane od zwierząt, które nieprzerwanie przez okres trzech lat poprzedzający pobranie były utrzymywane w gospodarstwie lub gospodarstwach, które od trzech lat spełniają wszystkie wymogi określone w części 1 pkt 1.3 lit. a) do f); lub

c) być pobierane od zwierząt, które nieprzerwanie od urodzenia były utrzymywane w państwie lub strefie o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej; lub

d) w przypadku nasienia owiec, być pobierane od samców o genotypie białka prionowego ARR/ARR; lub

e) w przypadku zarodków owiec, posiadać genotyp białka prionowego ARR/ARR.

SEKCJA B

Wymogi dotyczące bydła

Zjednoczone Królestwo dopilnowuje, aby bydło urodzone lub chowane na jego terytorium przed dniem 1 sierpnia 1996 r. nie było wysyłane z jego terytorium do pozostałych państw członkowskich lub państw trzecich.";

5) w załączniku IX wprowadza się następujące zmiany:

a) rozdział C sekcja A otrzymuje brzmienie:

„*SEKCJA A*

Produkty

Następujące produkty pochodzenia bydlęcego, owczego lub koziego, określone w pkt 1.10, 1.13, 1.15, 7.1, 7.5, 7.6, 7.7, 7.8 i 7.9 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, podlegają wymogom ustanowionym w sekcjach B, C lub D niniejszego rozdziału, w zależności od kategorii ryzyka występowania BSE, do której zaklasyfikowane jest dane państwo pochodzenia:

— mięso świeże,

— mięso mielone,

— przetwory mięsne,

— produkty mięsne,

— wytopiony tłuszcz zwierzęcy,

— skwarki,

— żelatyna i kolagen inne niż uzyskane ze skóry,

— przetworzone jelita.";

b) rozdziały D i E otrzymują brzmienie:

„ROZDZIAŁ D

Przywóz produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych pochodzenia bydlęcego, owczego i koziego

SEKCJA A

Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego

Niniejszy rozdział stosuje się do następujących produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, zdefiniowanych w art. 3 pkt 1) i 2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009, o ile produkty te są pochodzenia bydlęcego, owczego lub koziego:

a) wytopionych tłuszczy uzyskanych z surowca kategorii 2, przeznaczonych do użytku jako nawozy organiczne lub polepszacze gleby, zdefiniowane w art. 3 pkt 22) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, lub do ich materiałów wyjściowych bądź produktów pośrednich;

b) kości i produktów kostnych uzyskanych z surowca kategorii 2;

c) wytopionych tłuszczy z surowca kategorii 3, przeznaczonych do użytku jako nawozy organiczne, polepszacze gleby lub pasza, zdefiniowane w art. 3 pkt 22) i 25) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, lub do ich materiałów wyjściowych bądź produktów pośrednich;

d) karmy dla zwierząt domowych, w tym gryzaków dla psów;

e) produktów z krwi;

f) przetworzonego białka zwierzęcego;

g) kości i produktów kostnych uzyskanych z surowca kategorii 3;

h) żelatyny i kolagenu uzyskanych z materiałów innych niż skóry;

i) produktów uzyskanych z surowca kategorii 3 i produktów pochodnych innych niż te, o których mowa w lit. c) do h), z wyłączeniem:

(i) skór surowych i przetworzonych;

(ii) żelatyny i kolagenu uzyskanych ze skór;

(iii) pochodnych tłuszczy.

SEKCJA B

Wymogi dotyczące świadectwa zdrowia

Przywóz produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych pochodzenia bydlęcego, owczego lub koziego, o których mowa w sekcji A tego rozdziału, odbywa się na podstawie świadectwa zdrowia zwierząt uzupełnionego następującym poświadczeniem:

a) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego lub produkty pochodne nie zawierają ani nie zostały uzyskane z materiału szczególnego ryzyka, ani z mięsa mechanicznie oddzielonego uzyskanego z kości bydła, owiec lub kóz, a zwierzęta, z których uzyskano produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego lub produkty pochodne, z wyłączeniem zwierząt, które urodziły się, były nieprzerwanie chowane i zostały poddane ubojowi w państwie lub regionie sklasyfikowanym decyzją zgodnie z art. 5 ust. 2 jako państwo lub region o znikomym ryzyku występowania BSE, nie zostały ubite po ogłuszeniu poprzez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki ani zabite z zastosowaniem tej samej metody, ani ubite poprzez uszkodzenie tkanki ośrodkowego układu nerwowego za pomocą wydłużonego narzędzia w kształcie pręta wprowadzonego do jamy czaszki; lub

b) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i produkty pochodne nie zawierają i nie zostały uzyskane z materiału bydlęcego, owczego ani koziego innego niż materiał pochodzący od zwierząt, które urodziły się, były nieprzerwanie chowane i zostały poddane ubojowi w państwie lub regionie sklasyfikowanym decyzją zgodnie z art. 5 ust. 2 jako państwo lub region o znikomym ryzyku występowania BSE.

Oprócz wymogów określonych w lit. a) i b) przywóz produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, o których mowa w sekcji A, zawierających mleko lub produkty mleczne pochodzenia owczego lub koziego przeznaczone na paszę, odbywa się na podstawie świadectwa zdrowia uzupełnionego następującym poświadczeniem:

c) owce i kozy, od których pochodzą te produkty, były utrzymywane nieprzerwanie od urodzenia w państwie, w którym spełniane są następujące warunki:

(i) przypadki trzęsawki klasycznej podlegają obowiązkowemu zgłoszeniu;

(ii) wprowadzono system rozpowszechniania informacji, nadzoru i monitorowania;

(iii) w stosunku do gospodarstw utrzymujących owce lub kozy stosuje się urzędowe ograniczenia w przypadku podejrzenia obecności TSE lub potwierdzenia obecności trzęsawki klasycznej;

(iv) owce i kozy zakażone trzęsawką klasyczną podlegają uśmierceniu i całkowitemu zniszczeniu;

(v) od przynajmniej siedmiu lat w całym państwie jest wprowadzony i skutecznie egzekwowany zakaz karmienia owiec i kóz mączką mięsno-kostną lub skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy;

d) mleko i produkty mleczne pochodzenia owczego lub koziego pochodzą z gospodarstw, w których nie wprowadzono urzędowych ograniczeń ze względu na podejrzenie obecności TSE;

e) mleko i produkty mleczne pochodzenia owczego lub koziego pochodzą z gospodarstw, w których przez ostatnich siedem lat nie zdiagnozowano żadnego przypadku trzęsawki klasycznej lub w których, w następstwie potwierdzenia przypadku trzęsawki klasycznej:

(i) wszystkie kozy i owce w gospodarstwie poddano uśmierceniu i zniszczeniu lub ubojowi z wyjątkiem tryków hodowlanych o genotypie ARR/ARR, maciorek hodowlanych posiadających co najmniej jeden allel ARR a nieposiadających allelu VRQ oraz innych owiec posiadających przynajmniej jeden allel ARR; lub

(ii) wszystkie zwierzęta, u których potwierdzono trzęsawkę klasyczną, poddano uśmierceniu i zniszczeniu, a gospodarstwo było przez okres przynajmniej dwóch lat od potwierdzenia ostatniego przypadku trzęsawki klasycznej poddane intensywnemu monitorowaniu TSE, w tym badaniom na obecność TSE z wynikiem negatywnym zgodnym z metodami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X rozdział C pkt 3.2, w odniesieniu do wszystkich niżej wymienionych zwierząt powyżej 18 miesiąca życia oprócz owiec o genotypie ARR/ARR:

— zwierzęta poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi; oraz

— zwierzęta, które padły lub zostały uśmiercone w gospodarstwie, ale których nie uśmiercono w ramach kampanii zwalczania choroby.

ROZDZIAŁ E

Przywóz owiec i kóz

W odniesieniu do owiec i kóz przywożonych do Unii wymaga się przedłożenia świadectwa zdrowia zwierzęcia poświadczającego, że było ono utrzymywane nieprzerwanie od urodzenia w państwie, w którym spełniane są następujące warunki:

1. przypadki trzęsawki klasycznej podlegają obowiązkowemu zgłoszeniu;

2. wprowadzono system rozpowszechniania informacji, nadzoru i monitorowania;

3. owce i kozy zakażone trzęsawką klasyczną podlegają uśmierceniu i całkowitemu zniszczeniu;

4. od przynajmniej siedmiu lat w całym państwie jest wprowadzony i skutecznie egzekwowany zakaz karmienia owiec i kóz mączką mięsno-kostną lub skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy.

Oprócz warunków określonych w pkt 1 do 4 świadectwo zdrowia zwierzęcia powinno poświadczać, że:

5. następujące warunki powinny być spełnione w przypadku owiec i kóz hodowlanych przywożonych do Unii, przeznaczonych do państwa członkowskiego innego niż państwo o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub państwo posiadające zatwierdzony krajowy program kontroli, ujęte w wykazie w załączniku VIII rozdział A sekcja A pkt 3.2:

   — przywożone owce i kozy pochodzą z gospodarstwa lub gospodarstw, które spełniają warunki określone w załączniku VIII rozdział A sekcja A pkt 1.3; lub

   — są one owcami o genotypie białka prionowego ARR/ARR i pochodzą z gospodarstwa, w którym w okresie ostatnich dwóch lat nie wprowadzono żadnego urzędowego ograniczenia przemieszczania ze względu na BSE lub trzęsawkę klasyczną;

6. następujące warunki powinny być spełnione w przypadku owiec i kóz przeznaczonych do wszystkich celów oprócz natychmiastowego uboju, przywożonych do Unii i przeznaczonych do państwa członkowskiego o znikomym ryzyku występowania trzęsawki klasycznej lub posiadającego zatwierdzony krajowy program kontroli, ujętego w wykazie w załączniku VII rozdział A sekcja A pkt 3.2:

   — pochodzą one z gospodarstwa lub gospodarstw, które spełniają warunki określone w załączniku VIII rozdział A sekcja A pkt 1.2; lub

   — są one owcami o genotypie białka prionowego ARR/ARR i pochodzą z gospodarstwa, w którym w okresie poprzednich dwóch lat nie wprowadzono żadnego urzędowego ograniczenia przemieszczania ze względu na BSE lub trzęsawkę klasyczną.";

c) rozdział H otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ H

Przywóz nasienia i zarodków owiec i kóz

W odniesieniu do nasienia i zarodków owiec i kóz przywożonych do Unii wymaga się przedłożenia świadectwa zdrowia zwierzęcia poświadczającego, że dawcy zwierzęcy:

1. nieprzerwanie od urodzenia byli utrzymywani w państwie, w którym spełniane są następujące warunki:

   (i) przypadki trzęsawki klasycznej podlegają obowiązkowemu zgłoszeniu;

   (ii) wprowadzono system rozpowszechniania informacji, nadzoru i monitorowania;

   (iii) owce i kozy zakażone trzęsawką klasyczną podlegają uśmierceniu i całkowitemu zniszczeniu;

   (iv) od przynajmniej siedmiu lat w całym państwie jest wprowadzony i skutecznie egzekwowany zakaz karmienia owiec i kóz mączką mięsno-kostną lub skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy;

2. nieprzerwanie przez okres trzech lat poprzedzający pobranie nasienia lub zarodków będących przedmiotem wywozu byli utrzymywani w gospodarstwie lub gospodarstwach, które spełniały przez okres ostatnich trzech lat przynajmniej wszystkie wymogi określone w załączniku VIII rozdział A sekcja A pkt 1.3. lit. a) do f) lub:

(i) w przypadku nasienia owiec, nasienie było pobierane od samców o genotypie białka prionowego ARR/ARR;

(ii) w przypadku zarodków owiec, zarodki posiadają genotyp białka prionowego ARR/ARR.";

6) w załączniku X wprowadza się następujące zmiany:

a) w rozdziale C część 3 pkt 3.1 dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) Dalsze badanie pozytywnych przypadków BSE

Próbki ze wszystkich pozytywnych przypadków BSE przekazuje się do wyznaczonego przez właściwy organ laboratorium, które pozytywnie przeszło organizowane przez laboratorium referencyjne Unii Europejskiej badania biegłości laboratorium w zakresie badań różnicujących potwierdzonych przypadków BSE i w którym próbki te są poddawane dalszym badaniom zgodnie z metodami i protokołami określonymi w metodzie unijnego laboratorium referencyjnego dotyczącej klasyfikacji izolatów TSE u bydła (*).

(*) http://vla.defra.gov.uk/science/docs/sci_tse_rl_2blot.pdf";

b) załącznik X rozdział C część 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Szybkie testy

Do celów przeprowadzania szybkich testów zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz art. 6 ust. 1 jako szybkie testy do monitorowania BSE u bydła stosuje się jedynie następujące metody:

— test immunologiczny oparty na procedurze Western blot, wykrywający odporny na działanie proteinazy K fragment PrPRes (test Prionics-Check Western),

— immunologiczny test na mikropłytce wykrywający PrP^{Sc} (Enfer TSE wersja 3),

— test immunologiczny warstwowy na wykrycie PrPRes (krótki protokół testu) przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji (szybki test BIO-Rad TeSeE SAP),

— test immunologiczny na mikropłytce (ELISA) wykrywający PrPRes odporny na proteinazę K za pomocą monoklonalnych przeciwciał (test Prionics-Check LIA),

— test immunologiczny wykorzystujący chemiczny polimer do selektywnego wychwycenia PrP^{Sc} i przeciwciało monoklonalne wykrywające skierowane przeciw konserwatywnym regionom cząsteczki PrP (IDEXX HerdChek BSE Antigen Test Kit, EIA & IDEXX HerdChek BSE-Scrapie Antigen Test Kit, EIA),

— test immunologiczny „lateral flow" wykorzystujący dwa różne przeciwciała monoklonalne do wykrycia frakcji PrP odpornych na proteinazę K (Prionics Check PrioSTRIP),

— test immunologiczny typu Sandwich wykorzystujący dwa przeciwciała monoklonalne skierowane przeciw dwóm epitopom obecnym w rozwiniętej cząsteczce występującego u bydła PrP^{Sc} (Roboscreen Beta Prion BSE EIA Test Kit).

Do celów przeprowadzania szybkich testów zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz art. 6 ust. 1 jako szybkie testy do monitorowania TSE u owiec i kóz stosuje się jedynie następujące metody:

— test immunologiczny warstwowy na wykrycie PrPRes (krótki protokół testu) przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji (szybki test BIO-Rad TeSeE SAP),

— test immunologiczny warstwowy na wykrycie PrPRes z zastosowaniem TeSeE Sheep/Goat Detection kit przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji z zastosowaniem TeSeE Sheep/Goat Purification kit (szybki test Bio-Rad TeSeE Sheep/Goat),

— test immunologiczny wykorzystujący chemiczny polimer do selektywnego wychwycenia PrP^{Sc} i przeciwciało monoklonalne wykrywające skierowane przeciw konserwatywnym regionom cząsteczki PrP (IDEXX HerdChek BSE-Scrapie Antigen Test Kit, EIA),

— test immunologiczny „lateral flow" wykorzystujący dwa różne przeciwciała monoklonalne do wykrycia frakcji PrP odpornych na proteinazę K (szybki test Prionics – Check PrioSTRIP SR, protokół odczytu wizualnego).

W przypadku wszystkich szybkich testów próbka tkanki musi być poddawana badaniu zgodnie z instrukcją użytkowania załączoną przez producenta.

Producenci szybkich testów muszą stosować obowiązujący system zapewnienia jakości zatwierdzony przez laboratorium referencyjne Unii Europejskiej i gwarantujący stabilność wykonywanych testów. Producenci muszą dostarczyć do laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej protokół testów.

Zmiany do szybkich testów lub do protokołów testów są dopuszczane wyłącznie po uprzednim zawiadomieniu laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej oraz pod warunkiem że laboratorium referencyjne Unii Europejskiej stwierdzi, iż zmiana nie wpływa na czułość, swoistość i wiarygodność szybkiego testu. Wspomniany wniosek laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej jest przekazywany Komisji i krajowym laboratoriom referencyjnym.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 631/2013

z dnia 28 czerwca 2013 r.

uchylające rozporządzenie (WE) nr 546/2006 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 233/2012

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ([1]), w szczególności jego załącznik VIII rozdział A sekcja I lit. b) ppkt (iii),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawia zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) u zwierząt. Załącznik VIII do tego rozporządzenia przewiduje zatwierdzanie i późniejsze zmiany krajowych programów kontroli trzęsawki przedłożonych przez państwa członkowskie, jeśli programy te spełniają pewne kryteria ustanowione w tym rozporządzeniu.

(2) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 546/2006 z dnia 31 marca 2006 r. wykonującym rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do krajowych programów kontroli trzęsawki owiec i dodatkowych gwarancji oraz ustanawiającym odstępstwo od pewnych wymogów decyzji 2003/100/WE i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1874/2003 ([2]) zatwierdzono krajowe programy kontroli trzęsawki dla niektórych państw członkowskich. Określono również dodatkowe gwarancje, z których państwa te mogą korzystać w odniesieniu do przemieszczania owiec i kóz, jak również ich nasienia i zarodków.

(3) W rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 233/2012 z dnia 16 marca 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie zatwierdzenia zmienionego krajowego programu kontroli trzęsawki w Danii ([3]) zatwierdzono zmieniony program kontroli trzęsawki dla Danii.

(4) Dla uproszczenia i przejrzystości przepisów unijnych załącznik VIII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 630/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. zmieniającym załączniki do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ([4]), zawiera wykaz państw członkowskich z zatwierdzonymi krajowymi programami kontroli trzęsawki oraz odpowiadających im dodatkowych gwarancji, z których państwa te korzystają w odniesieniu do przemieszczania owiec i kóz, jak również ich nasienia i zarodków.

(5) Zmiany do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 określone w rozporządzeniu (UE) nr 630/2013 stosuje się od dnia 1 lipca 2013 r. Z tym dniem przepisy rozporządzenia (WE) nr 546/2006 i rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 233/2012 staną się zatem zbędne. W interesie jasności i pewności prawa rozporządzenia te powinny zatem zostać uchylone w tym samym dniu.

(6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Rozporządzenie (WE) nr 546/2006 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 233/2012 tracą moc ze skutkiem od dnia 1 lipca 2013 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

([1]) Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1.
([2]) Dz.U. L 94 z 1.4.2006, s. 28.
([3]) Dz.U. L 78 z 17.3.2012, s. 13.
([4]) Zob. s. 60 niniejszego Dziennika Urzędowego.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 632/2013

z dnia 28 czerwca 2013 r.

zmieniające po raz 194. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida [1], w szczególności jego art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 7a ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, których fundusze oraz zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu na mocy tego rozporządzenia.

(2) W dniu 30 maja 2013 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych zdecydował się zmienić jeden wpis w wykazie osób, grup i podmiotów, w odniesieniu do których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych.

(3) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

[1] Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się następujące zmiany:

Wpis „Al-Qaida w Iraku (*alias* a) AQI, b) al-Tawhid, c) the Monotheism and Jihad Group, d) Qaida of the Jihad in the Land of the Two Rivers, e) Al-Qaida of Jihad in the Land of the Two Rivers, f) The Organization of Jihad's Base in the Country of the Two Rivers, g) The Organization Base of Jihad/Country of the Two Rivers, h) The Organization Base of Jihad/Mesopotamia, i) Tanzim Qa'idat Al-Jihad fi Bilad al-Rafidayn, j) Tanzeem Qa'idat al Jihad/Bilad al Raafidaini, k) Jama'at Al-Tawhid Wa'al-Jihad, l) JTJ, m) Islamic State of Iraq, n) ISI, o) al-Zarqawi network). Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 18.10.2004." w tytule „Osoby prawne, grupy i podmioty" otrzymuje brzmienie:

Wpis „Al-Qaida w Iraku (*alias* a) AQI, b) al-Tawhid, c) the Monotheism and Jihad Group, d) Qaida of the Jihad in the Land of the Two Rivers, e) Al-Qaida of Jihad in the Land of the Two Rivers, f) The Organization of Jihad's Base in the Country of the Two Rivers, g) The Organization Base of Jihad/Country of the Two Rivers, h) The Organization Base of Jihad/Mesopotamia, i) Tanzim Qa'idat Al-Jihad fi Bilad al-Rafidayn, j) Tanzeem Qa'idat al Jihad/Bilad al Raafidaini, k) Jama'at Al-Tawhid Wa'al-Jihad, l) JTJ, m) Islamic State of Iraq, n) ISI, o) al-Zarqawi network), p) Jabhat al Nusrah, q) Jabhet al-Nusra, r) Al-Nusrah Front, s) The Victory Front, t) Al-Nusrah Front for the People of the Levant, u) Islamic State in Iraq and the Levant). Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 18.10.2004."

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 633/2013

z dnia 28 czerwca 2013 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") ([1]),

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ([2]), w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

(2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodne z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej,*

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.*

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

([1]) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich (1)	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	55,3
	MK	46,1
	ZZ	50,7
0707 00 05	MK	25,2
	TR	113,2
	ZZ	69,2
0709 93 10	TR	130,5
	ZZ	130,5
0805 50 10	AR	85,5
	TR	99,2
	ZA	107,4
	ZZ	97,4
0808 10 80	AR	157,4
	BR	111,9
	CL	114,0
	CN	115,2
	NZ	142,9
	TR	99,8
	ZA	120,5
	ZZ	123,1
0809 10 00	IL	275,4
	TR	211,6
	ZZ	243,5
0809 29 00	TR	347,1
	US	605,0
	ZZ	476,1
0809 30	TR	246,3
	ZZ	246,3
0809 40 05	CL	216,9
	IL	308,9
	ZA	377,9
	ZZ	301,2

(1) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ" odpowiada „innym pochodzeniom".

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 634/2013

z dnia 28 czerwca 2013 r.

ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 lipca 2013 r.

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") [1],

uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 642/2010 z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 [2], w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przewiduje, że należności celne przywozowe na produkty objęte kodami CN 1001 19 00, 1001 11 00, ex 1001 91 20 (pszenica zwyczajna, do siewu), ex 1001 99 00 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu), 1002 10 00, 1002 90 00, 1005 10 90, 1005 90 00, 1007 10 90 et 1007 90 00, są równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do takich produktów przy przywozie, powiększonej o 55 % i zmniejszonej o cenę przywozową CIF stosowaną wobec danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć stawki określonej we wspólnej taryfie celnej.

(2) Artykuł 136 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że do celów obliczenia należności celnych przywozowych, o których mowa w ust. 1 wspomnianego artykułu, reprezentatywne ceny przywozowe CIF ustanawiane są regularnie dla przedmiotowych produktów.

(3) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, ceną do obliczania należności celnych przywozowych produktów objętych kodami CN 1001 19 00, 1001 11 00, ex 1001 91 20 (pszenica zwyczajna, do siewu), ex 1001 99 00 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu), 1002 10 00, 1002 90 00, 1005 10 90, 1005 90 00, 1007 10 90 i 1007 90 00 jest dzienna reprezentatywna cena przywozowa CIF ustalona w sposób określony w art. 5 wymienionego rozporządzenia.

(4) Należy ustalić należności celne przywozowe na okres od dnia 1 lipca 2013 r., mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń.

(5) Ze względu na konieczność zapewnienia możliwie jak najszybszego stosowania tego środka niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w dniu jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 1 lipca 2013 r. w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, na podstawie elementów znajdujących się w załączniku II, ustala się należności celne przywozowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

[1] Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
[2] Dz.U. L 187 z 21.7.2010, s. 5.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 1 lipca 2013 r.

Kod CN	Wyszczególnienie	Należność celna przywozowa [1] (EUR/t)
1001 19 00 1001 11 00	PSZENICA durum wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	0,00
ex 1001 91 20	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 99 00	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 10 00 1002 90 00	ŻYTO	0,00
1005 10 90	KUKURYDZA do siewu, inna niż hybrydy	0,00
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu [2]	0,00
1007 10 90 1007 90 00	Ziarno SORGO, inne niż hybrydy do siewu	0,00

[1] Importer może skorzystać, w zastosowaniu art. 2 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, ze zmniejszenia należności celnej o:

— 3 EUR/t, jeżeli port wyładunku jest portem Morza Śródziemnego (poza cieśniną Gibraltaru) lub Morza Czarnego, a towar przybywa do Unii przez Ocean Atlantycki lub Kanał Sueski,

— 2 EUR/t, jeśli port wyładunku znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Zjednoczonym Królestwie lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego, a towar przybywa do Unii przez Ocean Atlantycki.

[2] Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczeniu należności ustalonych w załączniku I

14.6.2013-27.6.2013

1. Średnie z okresu referencyjnego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

(EUR/t)

	Pszenica zwykła (1)	Kukurydza	Pszenica durum, wysokiej jakości	Pszenica durum, średniej jakości (2)	Pszenica durum, niskiej jakości (3)
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—
Notowanie	238,02	198,43	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	257,40	247,40	227,40
Premia za Zatokę	—	28,95	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	32,94	—	—	—	—

(1) Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).
(2) Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).
(3) Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).

2. Średnie z okresu referencyjnego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska – Rotterdam:	16,34 EUR/t
Koszt frachtu: Wielkie Jeziora – Rotterdam:	49,61 EUR/t

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 25 czerwca 2013 r.

w sprawie zwiększenia liczby rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(2013/336/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 252 akapit pierwszy,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

uwzględniając wniosek prezesa Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 stycznia 2013 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Art. 252 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje, że Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć liczbę rzeczników generalnych na wniosek Trybunału Sprawiedliwości.

(2) W dniu 16 stycznia 2013 r. Trybunał Sprawiedliwości wystąpił z wnioskiem o zwiększenie liczby rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości o trzy osoby. Wniosek ten był uzasadniony chęcią umożliwienia Trybunałowi dalszego uzyskiwania opinii we wszystkich sprawach, które tego wymagają, bez wydłużenia tym samym całkowitego czasu rozpatrywania tych spraw.

(3) Zgodnie z deklaracją nr 38 odnoszącą się do art. 252 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie liczby rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości, załączoną do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, jeśli Trybunał Sprawiedliwości wystąpi o zwiększenie liczby rzeczników generalnych o trzy osoby (z ośmiu do jedenastu), Rada, stanowiąc jednomyślnie, wyrazi zgodę na to zwiększenie.

(4) Aby lepiej odpowiedzieć na potrzebę wyrażoną w motywie 2 oraz aby zapewnić optymalne zintegrowanie się dodatkowych rzeczników generalnych, Trybunał Sprawiedliwości zaproponował, aby jeden z rzeczników generalnych objął stanowisko w dniu 1 lipca 2013 r., przewidzianym na przystąpienie Chorwacji, pod warunkiem złożenia przed tą datą wszystkich instrumentów ratyfikacyjnych, oraz aby dwaj pozostali rzecznicy generalni objęli stanowiska w dniu 7 października 2015 r. przy okazji częściowego odnowienia składu Trybunału,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Liczbę rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zwiększa się do:

— dziewięciu ze skutkiem od dnia 1 lipca 2013 r.;

— jedenastu ze skutkiem od dnia 7 października 2015 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady

E. GILMORE

Przewodniczący

DECYZJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

z dnia 26 czerwca 2013 r.

w sprawie mianowania sędziów Sądu

(2013/337/UE)

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 19,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 254 i 255,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 160b ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Mandaty trzynastu sędziów Sądu wygasają z dniem 31 sierpnia 2013 r. Należy dokonać nowych mianowań na okres od dnia 1 września 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2019 r.

(2) Następujące osoby zaproponowano z myślą o odnowieniu ich mandatów jako sędziów Sądu: Guida BERARDISA, Eugène'a BUTTIGIEGA i Carla WETTERA.

(3) Na wolne stanowiska sędziów Sądu zgłoszono kandydatury Anthony'ego COLLINSA, Stéphane'a GERVASONIEGO i Ignacia ULLOI RUBIA.

(4) Komitet ustanowiony na mocy art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zaopiniował kandydaturę Guida BERARDISA, Eugène'a BUTTIGIEGA, Anthony'ego COLLINSA, Stéphane'a GERVASONIEGO, Ignacia ULLOI RUBIA i Carla WETTERA na stanowiska sędziów Sądu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym mianowani zostają na sędziów Sądu na okres od dnia 1 września 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2019 r.:

— Guido BERARDIS

— Eugène BUTTIGIEG

— Anthony COLLINS

— Stéphane GERVASONI

— Ignacio ULLOA RUBIO

— Carl WETTER.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 czerwca 2013 r.

R. MONTGOMERY

Przewodniczący

DECYZJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

z dnia 26 czerwca 2013 r.

w sprawie mianowania sędziów Trybunału Sprawiedliwości

(2013/338/UE)

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 19,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 253 i 255,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 160b ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 5 i 7 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i wskutek rezygnacji – z dniem 6 października 2013 r. – Una LÕHMUSA i Jean-Jacques'a KASELA należy mianować dwóch sędziów Trybunału Sprawiedliwości na pozostały pozostający do końca kadencji Una LÕHMUSA i Jean-Jacques'a KASELA, tj. do dnia 6 października 2015 r.

(2) Na wolne stanowiska sędziów zgłoszono kandydatury, Küllike JÜRIMÄE i François BILTGENA.

(3) Komitet ustanowiony na mocy art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zaopiniował kandydaturę Küllike JÜRIMÄE i François BILTGENA na stanowiska sędziów Trybunału Sprawiedliwości,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym mianowani zostają na sędziów Trybunału Sprawiedliwości na okres od dnia 6 października 2013 r. do dnia 6 października 2015 r.:

— Küllike JÜRIMÄE

— François BILTGEN.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 czerwca 2013 r.

R. MONTGOMERY

Przewodniczący

DECYZJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

z dnia 26 czerwca 2013 r.

w sprawie mianowania sędziego Sądu

(2013/339/UE)

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 19,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 254 i 255,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 160b ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 5 i 7 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i wskutek rezygnacji – z dniem 1 września 2013 r. – Josefa AZIZIEGO należy mianować sędziego Sądu na okres pozostający do końca kadencji Josefa AZIZIEGO, tj. do dnia 31 sierpnia 2016 r.

(2) Na wolne stanowisko sędziego zgłoszono kandydaturę Viktora KREUSCHITZA.

(3) Komitet ustanowiony na mocy art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zaopiniował kandydaturę Viktora KREUSCHITZA na stanowisko sędziego Sądu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Viktor KREUSCHITZ zostaje niniejszym mianowany na sędziego Sądu na okres od dnia 1 września 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 czerwca 2013 r.

R. MONTGOMERY

Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 27 czerwca 2013 r.

zmieniająca decyzję 2008/855/WE w odniesieniu do środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących klasycznego pomoru świń w Chorwacji

(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 3932)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2013/340/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego [1], w szczególności jej art. 9 ust. 4,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego [2], w szczególności jej art. 10 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W decyzji Komisji 2008/855/WE z dnia 3 listopada 2008 r. w sprawie środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do klasycznego pomoru świń w niektórych państwach członkowskich [3] określono niektóre środki kontroli w odniesieniu do klasycznego pomoru świń w państwach członkowskich lub ich regionach, wymienionych w załączniku do tej decyzji. W państwach członkowskich lub na ich określonych obszarach zaobserwowano różne sytuacje epidemiologiczne odnośnie do klasycznego pomoru świń. Dlatego też załącznik do decyzji 2008/855/WE składa się z trzech części, z których każda zawiera wykaz obszarów państw członkowskich, do których mają zastosowanie różne środki w zależności od sytuacji epidemiologicznej.

(2) Na podstawie decyzji 2008/855/WE państwa członkowskie zobowiązane są dopilnować, by z ich obszarów do innych państw członkowskich nie były wysyłane żywe świnie, chyba że pochodzą one spoza obszarów wymienionych w załączniku do tej decyzji.

(3) W części I załącznika do decyzji 2008/855/WE zamieszczono wykaz państw członkowskich i ich obszarów, w których sytuacja epidemiologiczna w odniesieniu do klasycznego pomoru świń jest najkorzystniejsza. Decyzja 2008/855/WE stanowi, że państwo członkowskie wysyłki może zezwolić na wysyłkę żywych świń pochodzących z gospodarstw znajdujących się na obszarach wymienionych w części I załącznika do gospodarstw lub rzeźni znajdujących się na obszarach wymienionych w tej części załącznika i należących do innego państwa członkowskiego, jeśli spełnione zostaną pewne warunki. Ponadto świeża wieprzowina z gospodarstw znajdujących się na tych obszarach oraz przetwory i produkty mięsne składające się z takiej wieprzowiny lub ją zawierające mogą być wysyłane do innych państw członkowskich.

(4) Ognisko klasycznego pomoru świń u świń domowych w Chorwacji wykryto po raz ostatni w 2008 r. Podczas sezonu łowieckiego 2012–2013 wykryto jednak przypadki seropozytywne u dzików. Chorwacja zastosowała odpowiednie środki kontroli klasycznego pomoru świń zgodnie ze środkami przewidzianymi w dyrektywie Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń [4], w związku z czym realizowany jest tam obecnie program zwalczania tej choroby.

(5) Chorwacja ma przystąpić do Unii w dniu 1 lipca 2013 r. Ze względu na sytuację epidemiologiczną w tym państwie w odniesieniu do klasycznego pomoru świń należy ustanowić środki kontroli klasycznego pomoru świń na jego terytorium w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się tej choroby na inne obszary Unii Europejskiej. Na podstawie informacji przedstawionych przez właściwy organ w Chorwacji należy włączyć terytoria komitatów (żupanii) karlowackiego, sisacko-moslawińskiego, brodzko-posawskiego i vukowarsko-srijemskiego do części I załącznika do decyzji 2008/855/WE.

(6) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2008/855/WE.

(7) Niniejszą decyzję należy stosować od dnia przystąpienia Chorwacji do Unii Europejskiej.

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W części I załącznika do decyzji 2008/855/WE dodaje się pozycję w brzmieniu:

„**Chorwacja**

Terytorium komitatów karlowackiego, sisacko-moslawińskiego, brodzko-posawskiego i vukowarsko-srijemskiego.”.

[1] Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13.
[2] Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.
[3] Dz.U. L 302 z 13.11.2008, s. 19.
[4] Dz.U. L 316 z 1.12.2001, s. 5.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia wejścia w życie traktatu o przystąpieniu Chorwacji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji
Tonio BORG
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 27 czerwca 2013 r.

w sprawie zatwierdzenia wysokosprawnego alternatora Valeo („Valeo Efficient Generation Alternator") jako technologii innowacyjnej umożliwiającej zmniejszenie emisji CO_2 pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2013/341/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO_2 z lekkich pojazdów dostawczych ([1]), w szczególności jego art. 12 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 18 grudnia 2012 r. dostawca Valeo Equipments Electriques Moteur („wnioskodawca") złożył wniosek o zatwierdzenie „Valeo Efficient Generation (EG) Alternator" jako technologii innowacyjnej. Kompletność wniosku oceniono zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 725/2011 z dnia 25 lipca 2011 r. ustanawiającego procedurę zatwierdzania i poświadczania technologii innowacyjnych umożliwiających zmniejszenie emisji CO_2 pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ([2]). Ustalono, że wniosek jest kompletny, i okres przeznaczony na ocenę Komisji rozpoczął się w dniu następującym po terminie urzędowego otrzymania wniosku, tj. w dniu 19 grudnia 2012 r.

(2) Wniosek poddano ocenie zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 443/2009, rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 725/2011 oraz wytycznymi technicznymi dotyczącymi przygotowania wniosków o zatwierdzenie technologii innowacyjnych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 443/2009 (wytycznymi technicznymi) ([3]).

(3) Wniosek dotyczy „Valeo EG Alternator", który jest alternatorem o sprawności co najmniej 77 % ustalonej zgodnie z podejściem VDA opisanym w pkt 5.1.2 załącznika I do wytycznych technicznych. Alternator wnioskodawcy jest wyposażony w prostowanie synchroniczne przy użyciu tranzystorów polowych typu metal-tlenek-półprzewodnik (MOS), dzięki czemu zapewniony jest wysoki poziom sprawności.

(4) Komisja uważa, że informacje podane we wniosku wykazują, że warunki i kryteria, o których mowa w art. 12 rozporządzenia (WE) nr 443/2009 oraz w art. 2 i 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, zostały spełnione.

(5) Wnioskodawca wykazał, że rodzaj wysokosprawnego alternatora opisany we wniosku będzie dostępny na rynku UE dopiero począwszy od 2013 r. i w konsekwencji penetracja rynkowa tego rodzaju alternatorów w 2009 r. była poniżej wartości progowej 3 % określonej w art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011. Twierdzenie to jest również poparte dołączonym sprawozdaniem weryfikującym. Na tej podstawie Komisja stwierdza, że należy uznać, iż wysokosprawny alternator przedstawiony przez wnioskodawcę spełnia kryterium kwalifikowalności określone w art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011.

(6) W celu określenia oszczędności CO_2 uzyskanych dzięki technologii innowacyjnej po zainstalowaniu jej w pojeździe konieczne jest zdefiniowanie pojazdu referencyjnego, względem którego należy porównać sprawność pojazdu wyposażonego w technologię innowacyjną, zgodnie z art. 5 i 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011. Komisja uważa, że w przypadku zainstalowania technologii innowacyjnej w nowym typie pojazdu za odpowiednią technologię referencyjną należy uznać alternator o sprawności 67 %. W przypadku gdy „Valeo EG Alternator" jest zamontowany w istniejącym typie pojazdu, technologią referencyjną powinien być alternator zastosowany w najnowszej wersji tego typu wprowadzonej do obrotu.

(7) Wnioskodawca przedstawił całościową metodologię testów zmniejszenia emisji CO_2. Zawiera ona wzory, które są spójne ze wzorami opisanymi w wytycznych technicznych dotyczących podejścia uproszczonego w odniesieniu do wysokosprawnych alternatorów. Komisja uznaje, że metodologia testów zapewni możliwe do zweryfikowania, powtarzalne i porównywalne wyniki testów i że umożliwia ona wykazanie w wiarygodny sposób istotnych pod względem statystycznym korzyści w postaci zmniejszenia emisji CO_2 wynikających z technologii innowacyjnej zgodnie z art. 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011.

([1]) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1.
([2]) Dz.U. L 194 z 26.7.2011, s. 19.
([3]) http://ec.europa.eu/clima/policies/transport/vehicles/cars/docs/guidelines_en.pdf

(8) W tym kontekście Komisja uznaje, że wnioskodawca wykazał w sposób zadawalający, że zmniejszenie emisji uzyskane dzięki technologii innowacyjnej wynosi co najmniej 1 g CO_2/km.

(9) Komisja zauważa, że oszczędności wynikające z technologii innowacyjnej mogą być częściowo wykazane w ramach standardowego cyklu badań i dlatego ostateczną łączną wartość oszczędności do poświadczenia należy ustalić zgodnie z art. 8 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011.

(10) Komisja stwierdza, że sprawozdanie weryfikujące zostało sporządzone przez organizację UTAC, która jest niezależnym zatwierdzonym organem, i że w sprawozdaniu tym potwierdza się ustalenia zawarte we wniosku.

(11) W związku z powyższym Komisja uznaje, że nie należy wnosić sprzeciwu w odniesieniu do zatwierdzenia przedmiotowej technologii innowacyjnej.

(12) Producent, który chce skorzystać ze zmniejszenia swoich średnich wartości emisji CO_2 w celu spełnienia swoich określonych celów w zakresie emisji poprzez oszczędności CO_2 wynikające z zastosowania technologii innowacyjnej zatwierdzonej niniejszą decyzją, powinien zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 wskazać niniejszą decyzję w swoim wniosku o wydanie świadectwa homologacji typu WE dla przedmiotowych pojazdów,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Wysokosprawny alternator Valeo („Valeo Efficient Generation Alternator") o sprawności co najmniej 77 % przeznaczony do zastosowania w pojazdach M1 zatwierdza się jako technologię innowacyjną w rozumieniu art. 12 rozporządzenia (WE) nr 443/2009.

2. Zmniejszenie emisji CO_2 w wyniku zastosowania alternatora, o którym mowa w ust. 1, ustala się przy użyciu metodologii określonej w załączniku.

3. Zgodnie z art. 11 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 zmniejszenie emisji CO_2 ustalone zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu może być poświadczone i podane w świadectwie zgodności i odpowiednich dokumentach homologacji typu określonych w załącznikach I, VIII i IX do dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [1] jedynie w przypadkach, gdy redukcje emisji są równe lub wyższe od wartości progowej określonej w art. 9 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 czerwca 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

[1] Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Metodologia określania zmniejszenia emisji CO_2 wynikającego z zastosowania „Valeo Efficient Generation Alternator" w pojeździe M1

1. **Wprowadzenie**

W celu określenia zmniejszenia emisji CO_2, które można przypisać zastosowaniu „Valeo EG Alternator" w pojeździe M1, należy określić:

a) procedurę przeprowadzania testów służących ustaleniu sprawności alternatora;

b) organizację stanowiska badawczego;

c) wzory na obliczenie odchylenia standardowego;

d) oszczędności CO_2 podlegające poświadczeniu przez organy udzielające homologacji typu.

2. **Procedura przeprowadzania testów**

Sprawność alternatora należy ustalić poprzez dokonanie pomiarów przy różnych prędkościach: 1 800, 3 000, 6 000, 10 000 obrotów na minutę. Przy każdej prędkości alternator jest obciążany na 50 % obciążenia maksymalnego. Na potrzeby obliczenia sprawności rozkład czasowy musi wynosić 25 %, 40 %, 25 %, 10 % dla prędkości, odpowiednio, 1 800, 3 000, 6 000, 10 000 obrotów na minutę (zob. podejście VDA opisane w pkt 5.1.2 załącznika I do wytycznych technicznych).

W konsekwencji uzyskuje się następujący wzór (1):

$$\eta_A = 0{,}25 \cdot (\eta\ @1\,800\ \text{obr./min}\ @0{,}5{\cdot}I_N) + 0{,}40 \cdot (\eta\ @3\,000\ \text{obr./min}\ @0{,}5{\cdot}I_N) + 0{,}25 \cdot (\eta\ @6\,000\ \text{obr./min}\ @0{,}5{\cdot}I_N) + 0{,}10 \cdot (\eta\ @10\,000\ \text{obr./min}\ @0{,}5{\cdot}I_N)$$

gdzie:

— η_A to sprawność alternatora;

— $(\eta\ @1\,800\ \text{obr./min}\ @0{,}5{\cdot}I_N)$ to sprawność alternatora przy prędkości 1 800 obr./min i obciążeniu 50 %;

— $(\eta\ @3\,000\ \text{obr./min}\ @0{,}5{\cdot}I_N)$ to sprawność alternatora przy prędkości 3 000 obr./min i obciążeniu 50 %;

— $(\eta\ @6\,000\ \text{obr./min}\ @0{,}5{\cdot}I_N)$ to sprawność alternatora przy prędkości 6 000 obr./min i obciążeniu 50 %;

— $(\eta\ @10\,000\ \text{obr./min}\ @0{,}5{\cdot}I_N)$ to sprawność alternatora przy prędkości 10 000 obr./min i obciążeniu 50 %;

— I_N = natężenie prądu (A).

Organizacja stanowiska badawczego oraz procedura przeprowadzania testów muszą spełniać wymogi w zakresie dokładności określone w normie ISO 8854:2012 [1].

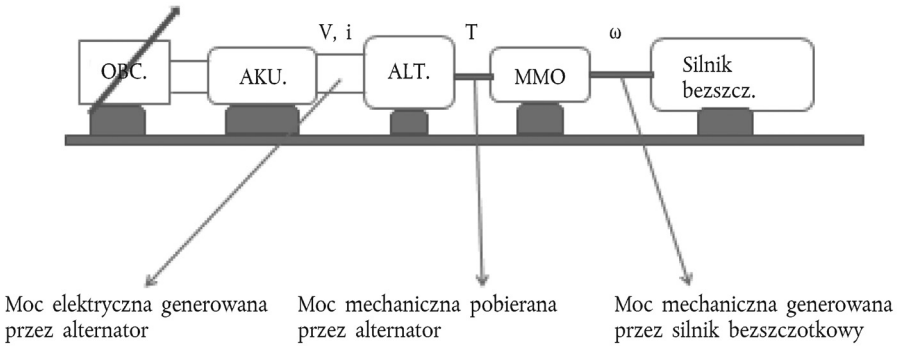
3. **Stanowisko badawcze**

Stanowisko badawcze musi być stanowiskiem badawczym alternatora z „napędem bezpośrednim". Alternator musi być bezpośrednio połączony z miernikiem momentu obrotowego i wałem przekładni napędu. Alternator należy obciążyć akumulatorem i obciążeniem elektronicznym. Konfigurację stanowiska badawczego przedstawiono na rysunku 1.

[1] ISO 8854. Pojazdy drogowe – Alternatory z regulatorami – Metody testów i wymogi ogólne. Nr referencyjny ISO 8854:2012(E).

Rysunek 1

Konfiguracja stanowiska badawczego

MMO = miernik momentu obrotowego
ALT. = alternator
AKU. = akumulator
V, I = napięcie, prąd
T = moment obrotowy
ω = prędkość obrotowa

Na rysunku 1 przedstawiono ogólny zarys konfiguracji stanowiska badawczego. Alternator przekształca moc mechaniczną silnika bezszczotkowego w moc elektryczną. Moc generowana przez silnik bezszczotkowy zależy od momentu obrotowego (Nm) i prędkości obrotowej (rad.s^{-1}). Moment obrotowy i prędkość należy mierzyć miernikiem momentu obrotowego.

Alternator generuje moc służącą obsłudze obciążenia podłączonego do alternatora. Moc ta jest równa iloczynowi napięcia alternatora (V) i natężenia prądu alternatora (I).

Sprawność alternatora definiuje się jako iloraz mocy elektrycznej (mocy wyjściowej alternatora) i mocy mechanicznej (mocy wyjściowej miernika momentu obrotowego).

Wzór (2): $\eta_A = (V * i)/(T * \omega)$

gdzie:

η_A = sprawność alternatora;

V = napięcie (V);

I = natężenie prądu (A);

T = moment obrotowy (Nm);

ω = prędkość obrotowa alternatora (rad. s^{-1}).

4. **Mierzenie momentu obrotowego i obliczanie sprawności alternatora**

Testy należy przeprowadzać zgodnie z normą ISO 8854:2012.

Obciążenie należy ustawić na 50 % natężenia prądu, które zapewnia alternator przy 25 °C i prędkości obrotowej 6 000 obr./min. Na przykład jeżeli alternator jest klasy 180 A (przy 25 °C i 6 000 obr./min), obciążenie ustawia się na 90 A.

Dla każdej prędkości napięcie i prąd wyjściowy alternatora należy utrzymywać na stałym poziomie, napięcie na poziomie 14,3 V, a natężenie prądu w przypadku alternatora 180 A na poziomie 90 A. Tzn. dla każdej prędkości należy zmierzyć moment obrotowy przy użyciu stanowiska badawczego (zob. rysunek 1), a sprawność należy obliczyć za pomocą wzoru (2).

W ramach tego testu należy uzyskać wartości sprawności alternatora przy 4 różnych prędkościach określanych w obrotach na minutę (obr./min):

— przy prędkości 1 800 obr./min;

— przy prędkości 3 000 obr./min;

— przy prędkości 6 000 obr./min;

— przy prędkości 10 000 obr./min.

Średnią sprawność alternatora oblicza się za pomocą wzoru (1).

5. **Odchylenie standardowe średniej arytmetycznej sprawności alternatora**

Należy ilościowo określić błędy statystyczne wyników metodologii testów wynikające z pomiarów. Wartość błędu należy podać w formie odchylenia standardowego równoważnego dwustronnemu przedziałowi ufności 84 % (zob. wzór (3)).

Wzór (3): $s_{\bar{x}} = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^{n}(x_i - \bar{x})^2}{n(n-1)}}$

gdzie:

$s_{\bar{x}}$: odchylenie standardowe średniej arytmetycznej;

x_i: wartość pomiarowa;

$\bar{x}$: średnia arytmetyczna;

n: liczba pomiarów.

Wszystkie pomiary należy przeprowadzić kolejno co najmniej pięć (5) razy. Dla każdej prędkości oblicza się odchylenie standardowe.

Odchylenie standardowe wartości sprawności alternatora (ΔηA) oblicza się przy użyciu następującego wzoru:

Wzór (4): $\Delta\eta A = \sqrt{(0{,}25 * (S_{1\,800})^2 + 0{,}40 * (S_{3\,000})^2 + 0{,}25 * (S_{6\,000})^2 + 0{,}1 * (S_{10\,000})^2)}$

gdzie wartości 0,25, 0,40, 0,25 i 0,1 są takimi samymi wartościami wagowymi, co we wzorze (2), a $S_{1\,800}$, $S_{3\,000}$, $S_{6\,000}$ i $S_{10\,000}$ są odchylniami standardowymi obliczonymi za pomocą wzoru (3).

6. **Błąd w wartości oszczędności CO_2 związany z odchyleniem standardowym (prawo propagacji)**

Odchylenie standardowe wartości sprawności alternatora (ΔηA) prowadzi do błędu w wartości oszczędności CO_2. Błąd ten należy obliczyć za pomocą następującego wzoru ([1]):

Wzór (5): $\Delta CO_2 = (P_{m\text{-}RW} - P_{m\text{-}TA}) \cdot (1/\eta_{A\text{-}EI^2}) \cdot \Delta\eta_A \cdot (V_{Pe} \cdot CF_p/v)$

gdzie:

ΔCO_2 = błąd w wartości oszczędności CO_2 (g CO_2/km);

P_{RW} = 750 W;

P_{TA} = 350 W;

$\eta_{A–EI}$ = sprawność alternatora wysokosprawnego;

$\Delta\eta_A$ = odchylenie standardowe sprawności alternatora (wynik równania według wzoru (4));

V_{Pe} = współczynniki Willansa (l/kWh);

CF = współczynniki konwersji (g CO_2/l);

v = średnia prędkość jazdy NEDC (km/h).

7. **Obliczanie odpowiedniej części oszczędności mocy mechanicznej**

Zastosowanie wysokosprawnego alternatora prowadzi do oszczędności mocy mechanicznej, którą należy obliczyć w dwóch krokach. W ramach pierwszego kroku należy obliczyć zaoszczędzoną moc mechaniczną w warunkach „realnych". Drugi krok polega na obliczeniu zaoszczędzonej mocy mechanicznej w warunkach homologacji typu. Poprzez odjęcie tych dwóch wartości oszczędności mocy mechanicznej uzyskuje się odpowiednią część oszczędności mocy mechanicznej.

Zaoszczędzoną moc mechaniczną w warunkach „realnych" należy obliczyć za pomocą wzoru (6).

Wzór (6): $\Delta P_{m\text{-}RW} = (P_{RW}/\eta_A) - (P_{RW}/\eta_{A\text{-}EI})$

gdzie:

$\Delta P_{m\text{-}RW}$ = zaoszczędzona moc mechaniczna w warunkach realnych (W);

P_{RW} = moc elektryczna w warunkach realnych, która wynosi 750 W;

([1]) Wzór (5) można wyprowadzić zgodnie z prawem propagacji błędu, które wyjaśniono w wytycznych technicznych (pkt 4.2.1).

η_A = sprawność alternatora referencyjnego;

$\eta_{A\text{-}EI}$ = sprawność alternatora wysokosprawnego.

Zaoszczędzoną moc mechaniczną w warunkach homologacji typu należy obliczyć za pomocą wzoru (7).

Wzór (7): $\Delta P_{m\text{-}TA} = (P_{TA}/\eta_A) - (P_{TA}/\eta_{A\text{-}EI})$

gdzie:

$\Delta P_{m\text{-}TA}$ = zaoszczędzona moc mechaniczna w warunkach homologacji typu (W);

P_{TA} = moc elektryczna w warunkach homologacji typu, która wynosi 350 W;

η_A = sprawność alternatora referencyjnego;

$\eta_{A\text{-}EI}$ = sprawność alternatora wysokosprawnego.

Odpowiednią część oszczędności mocy mechanicznej oblicza się za pomocą wzoru (8).

Wzór (8): $\Delta P_m = \Delta P_{m\text{-}RW} - \Delta P_{m\text{-}TA}$

gdzie:

ΔP_m = odpowiednia część oszczędności mocy mechanicznej (W);

$\Delta P_{m\text{-}RW}$ = zaoszczędzona moc mechaniczna w warunkach realnych (W);

$\Delta P_{m\text{-}TA}$ = zaoszczędzona moc mechaniczna w warunkach homologacji typu (W);

8. **Wzór na obliczanie oszczędności CO_2**

Oszczędności CO_2 należy obliczyć za pomocą następującego wzoru:

Wzór (9): $C_{CO_2} = \Delta P_m \cdot V_{Pe} \cdot CF/v$

gdzie:

C_{CO_2} = oszczędności CO_2 (g CO_2/km);

ΔP_m = odpowiednia część oszczędności mocy mechanicznej obliczona zgodnie ze wzorem (8) (W);

V_{Pe} = współczynniki Willansa (l/kWh);

CF = współczynniki konwersji (g CO_2/l);

v = średnia prędkość jazdy NEDC (km/h).

W odniesieniu do współczynników Willansa należy zastosować dane z tabeli 1:

Tabela 1

Współczynniki Willansa

Rodzaj silnika	Zużycie mocy skutecznej V_{Pe} [l/kWh]
Benzynowy ($V_{Pe\text{-}P}$)	0,264
Benzynowy z turbosprężarką	0,28
Silnik Diesla ($V_{Pe\text{-}D}$)	0,22

W odniesieniu do współczynników konwersji należy zastosować dane z tabeli 2:

Tabela 2

Współczynniki konwersji

Rodzaj paliwa	Współczynnik konwersji (l/100 km) → (g CO_2/km) [100 g/l]
Benzyna	23,3 (= 2 330 g CO_2/l)
Benzyna do silników z turbosprężarką	23,3 (= 2 330 g CO_2/l)
Olej napędowy	26,4 (= 2 640 g CO_2/l)

Średnia prędkość jazdy NEDC wynosi v = 33,58 km/h.

9. **Poziom istotności**

W odniesieniu do każdego typu, wariantu i wersji pojazdu wyposażonego w „Valeo EG Alternator" należy wykazać, że błąd w zakresie oszczędności CO_2 wyliczonych zgodnie z wzorem 5 jest nie większy niż różnica między łączną wartością oszczędności CO_2 a minimalną wartością progową oszczędności określoną w art. 9 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 (zob. wzór (7)).

Wzór (10): $MT < C_{CO_2} - \overline{\Delta C_{CO_2}}$

gdzie:

MT = minimalna wartość progowa (g CO_2/km);

C_{CO_2} = łączna wartość oszczędności CO_2 (g CO_2/km);

$\overline{\Delta C_{CO_2}}$ = błąd w zakresie oszczędności CO_2 (g CO_2/km).

10. **Alternator wysokosprawny do instalowania w pojazdach**

Na potrzeby ustalenia oszczędności CO_2 wynikających z zastosowania „Valeo EG Alternator" podlegających poświadczeniu przez organy udzielający homologacji typu zgodnie z art. 12 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, producent pojazdu M1, w którym zamontowany jest alternator, musi wyznaczyć, zgodnie z art. 5 tego rozporządzenia, pojazd ekoinnowacyjny wyposażony w „Valeo EG Alternator" oraz jeden z poniższych pojazdów referencyjnych:

a) jeżeli ekoinnowację zamontowano w nowym typie pojazdu, który będzie zgłoszony do nowej homologacji typu, pojazd referencyjny musi być identyczny z pojazdem nowego typu pod każdym względem z wyjątkiem alternatora, który ma być alternatorem o sprawności 67 %; lub

b) jeżeli ekoinnowację zamontowano w istniejącej wersji pojazdu, w przypadku którego homologacja typu zostanie rozszerzona po zastąpieniu istniejącego alternatora ekoinnowacją, pojazd referencyjny musi być identyczny z pojazdem ekoinnowacyjnym pod każdym względem z wyjątkiem alternatora, który ma być alternatorem istniejącej wersji pojazdu.

Organ udzielający homologacji typu poświadcza oszczędności CO_2 na podstawie pomiarów w odniesieniu do pojazdu referencyjnego i pojazdu ekoinnowacyjnego zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, stosując metodologię testów określoną w niniejszym załączniku. W przypadku gdy oszczędności emisji CO_2 są poniżej wartości progowej określonej w art. 9 ust. 1, zastosowanie ma art. 11 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011.

11. **Kod ekoinnowacji wpisywany w dokumentacji homologacji typu**

Do celów określenia ogólnego kodu ekoinnowacji, który ma być stosowany w odpowiednich dokumentach homologacji typu zgodnie z załącznikami I, VIII i IX do dyrektywy 2007/46/WE, w odniesieniu do technologii innowacyjnej zatwierdzonej niniejsza decyzją stosuje się kod indywidualny „2".

Na przykład w przypadku oszczędności wynikających z zastosowania ekoinnowacji poświadczonych przez niemiecki organ udzielający homologacji typu stosuje się kod ekoinnowacji „e1 2".

2013/340/UE:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 27 czerwca 2013 r. zmieniająca decyzję 2008/855/WE w odniesieniu do środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących klasycznego pomoru świń w Chorwacji** *(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 3932)* ([1]) 96

2013/341/UE:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 27 czerwca 2013 r. w sprawie zatwierdzenia wysokosprawnego alternatora Valeo („Valeo Efficient Generation Alternator") jako technologii innowacyjnej umożliwiającej zmniejszenie emisji CO_2 pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009** ([1]) 98

PL

([1]) Tekst mający znaczenie dla EOG

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Uni Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: http://europa.eu

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL